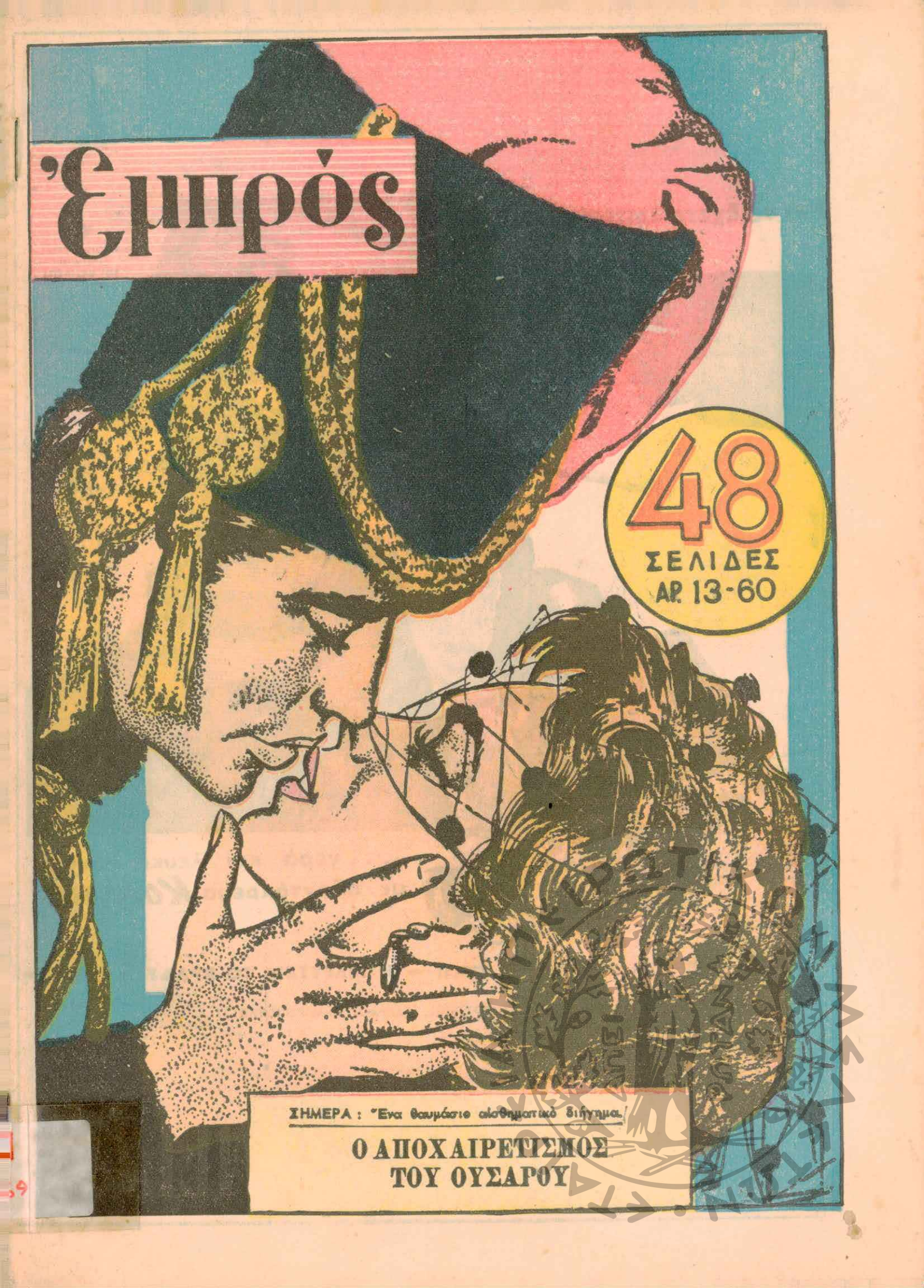

Έμπρός

48

ΣΕΛΙΔΕΣ
ΑΡ. 13-60

ΣΗΜΕΡΑ: Ένα θαυμάσιο αισθηματικό διήγημα.

Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ
ΤΟΥ ΟΥΣΑΡΟΥ

Για να έχετε επιτυχία....

ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ
ΤΗΣ Α Μ
ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

γρήγα

... γερὰ καὶ λευκὰ δόντια
μὲ ὀδοντόκρεμα **Kolythos**

Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩΪ — Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

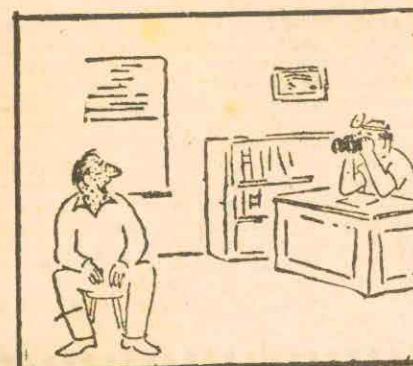
ΟΤΙ ΑΙΚΟΥΘΑΜΕ

ΕΝΑΣ χωρικός κάθεται στην αλή του και τρώει μία φέτα ψωμί. Μπροστά του περνά τρέχοντας μία κότα καταδιωκόμενη κατά πόδας από ένα κόκορα.

— Έξαφνα ο κόκορας «φρενάρει» απότομα, στέκεται και τσιμπάει ένα ψίχουλο που βρήκε μπροστά στα πόδια του χωρικού, ενώ η κότα γινόταν άφαντη.

— Θεέ μου! είπε τότε ο χωρικός. Βούθηξέ με να μη φτάσω ποτέ να πεινάσω τόσο πολύ στη ζωή μου!

— Είναι κολλητικό, γιατρέ μου;

ΔΥΟ άνθρωποι φθάνουν στην πύλη του Παραδείσου:

Λέει ότι τα πιάνει με δόλωμα...

— Οικογενειακή κατάσταση; Ερωτά ο Θεός θυρωρός.

— Παντρεύτηκα μία φορά και έχω δύο παιδιά!

— Καλά, παιδί μου, πάντως ο Άγιος Πέτρος, η περίπτωση σου είναι υποδειγματική. Πέρασε μέσα!

— Οικογενειακή κατάσταση; Ερωτά ο Άγιος τόν δεύτερο υποψήφιο.

— Έγώ, λέγει ο άνθρωπος υπερηφάνως, παντρεύτηκα τρεις φορές και έχω εξ παιδιά!

— Έξω! λέει ο Άγιος Πέτρος.

— Καλά γιατί ο άλλος μπήκε;

— Μάθε, παιδί μου, ήταν η απάντησις, ότι αν ο παράδεισος είναι ανοικτός στους δυστυχισμένους, είναι όμως κλειστός για τους ηλιθίους!

— Και σε παρακαλώ να ξεχάσης αυτή την ηλιθιότητα που λές, ότι θέλεις να γίνης δονδροκόμος!

δεν άξιζε τον κόπο να πληρώση κι' εκείνη νέο εισιτήριο για να ξανάρθη!

Η ΑΦΗΡΗΜΕΝΗ

Η κυρία Παπαδοπούλου άκουει την εξώπορτα να κτυπά την ώρα που είναι στο μπάνιο και δεν υπάρχει και άλλος στο σπίτι.

— Ποιος είναι; ρωτά η κ. Παπαδοπούλου.

— Άνοιξτε αμέσως. Σας φέρνω τον άνδρα σας, τον όποιον επάτησε ένας οδοστρωτήρας!

— Θεέ μου! λέει η αφηρημένη κυρία, που σκέπτεται πρό παντός ότι δεν μπορεί να εμφανισθή στην πόρτα ατημέλητη. Σας παρακαλώ, μου κάνετε την χάρη να τον γλιστρήσετε από την χαράμπα της πόρτας;

ΕΝΑΣ

μεθυσμένος παρουσιάζεται στην θυρίδα πληροφοριών του σιδηροδρομικού σταθμού και ερωτά τί ώρα φεύγει το προσεχές τραίνο για την Χαλκίδα.

— Ακριβώς στις 16.45, απαντά ο υπάλληλος, δηλαδή μετά 20 λεπτά.

Μετά δύο λεπτά ο ίδιος μεθυσμένος παρουσιάζεται πάλι στην θυρίδα και κάμνει την ίδια ερώτηση.

— Μά δεν σας απήντησα πρό δύο λεπτών; του λέγει ο υπάλληλος.

— Βεβαίως, λέγει ο μεθυσμένος, αλλά είναι έδώ κάποιος άλλος που ήθελε να μάθω τί ώρα φεύγει το τραίνο για την Χαλκίδα!

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΟΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ.
16/2/2008

...ή "Έτσι;"

Το πρόβλημα πεθερά

ΤΟΥ ΣΑΙΛΕΡ ΑΠΤΟΝ ΛΑΟΥΤΟΝ

Είναι η αιτία κ.ο.κ.
Όσοι στίς μισές περιπτώσεις δ' γαμ' πρὸς δίκαια γκρινιάζει γὰ τὴν πεθερά του, ἄλλα αὐτὸ εἶναι μόνο τὸ 50ο) α τοῦ προβλήματος πεθερά. Τὸ ἄλλο 50ο) α συνίσταται στίς συγκρούσεις μεταξὺ τῆς μητέρας του καὶ τῆς γυναίκας του. Γιατὶ γιὰ τὴν γυναῖκα τὸ πρόβλημα πεθερά εἶναι ἀκόμη σοβαρώτερο ἀπ' ὅτι γιὰ τὸν ἄνδρα.

Σύμφωνα μὲ ἐξακριβωμένες στατιστικές, μόνο μία γυναίκα στίς τέσσερις ἀγαπᾷ τὴν πεθερά της καὶ τὰ ἐννέα δέκατα γκρινιάζει γιὰ τὴν πεθερά παρερχομένη ἀπὸ τῆς γυναικός.

Κύριος λόγος τοῦτου εἶναι τὸ γεγονός ὅτι ἡ γυναίκα διστάζει στὸ σπῆτι περισσώτερο χρόνο. Στὸς ἄμους τῆς πέφτει τὸ βάρος νὰ τὰ συνταξιάζει μὲ τὴν πεθερά.

Ἡ μητέρα τοῦ σύζυγου εἶναι ἐξ ἴσου μεγάλο πρόβλημα, γιατί συχνά εἶναι ἀπρόθυμη νὰ χάσῃ τὸν νυθ της. Καὶ αὐτὴ εἶναι μέσα τῆς πεπεισμένη ὅτι ἡ γυναίκα τοῦ παιδιοῦ της δὲν εἶναι κατάλληλη γι' αὐτόν. Κι' ἐπειτα δὲν τῆς ἀρέσει καθόλου νὰ παραδῶσῃ σὲ μία ἄλλη γυναίκα τὸν γυό της ποὺ τὸν ἀνέστησε μερὸς. Ἀσυνειδήτως, μπορεῖ νὰ θέλῃ νὰ τὸν κρατήσῃ γεροντοπαλιόκαρο καὶ ψυχικὰ ἐξαρτημένο ἀπὸ αὐτήν. Ἀν καὶ εἶναι ἐνῆλικος, τὸν σκεπτεται σὰν ἀπαιδευμένο. Σ' αὐτὲς τῆς περιπτώσεις μπορεῖ νὰ προσποιηθῇ ὅτι δέχεται τὴν νύθη, γιὰ τὰ προσχήματα, ἀλλὰ στὸ βάθος νὰ τὴν ἀντιπαθεῖ καὶ νὰ τὴν σιχαίνεται.

Τὸ πρόβλημα εἶναι ὀξύτερο ὅταν ὁ γυός εἶναι μοναχοπαῖδ ἢ ἡ μητέρα χήρα. Τότε οἱ δυσκολίες νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ εἶναι μεγαλύτερες. Σπανιότερα παρουσιάζεται αὐτὴ ἡ περίπτωση ὅταν ἡ χήρα ἔχει κόρη, ἢ τὸ μοναχοπαῖδ εἶναι κόρη.

Ἄν καὶ οἱ περισσότεροι κωμικοὶ τὴν μεταβάλλουν σὲ ἀντικείμενο γέλωτος, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ γελάσῃ μὲ τὴν πεθερά του. Μία εἰλικρινῆς καὶ ρεαλιστικὴ συζήτησι τοῦ ζωτικῆς αὐτοῦ προβλήματος ἀπὸ ἕνα διάσημον ψυχίατρον.

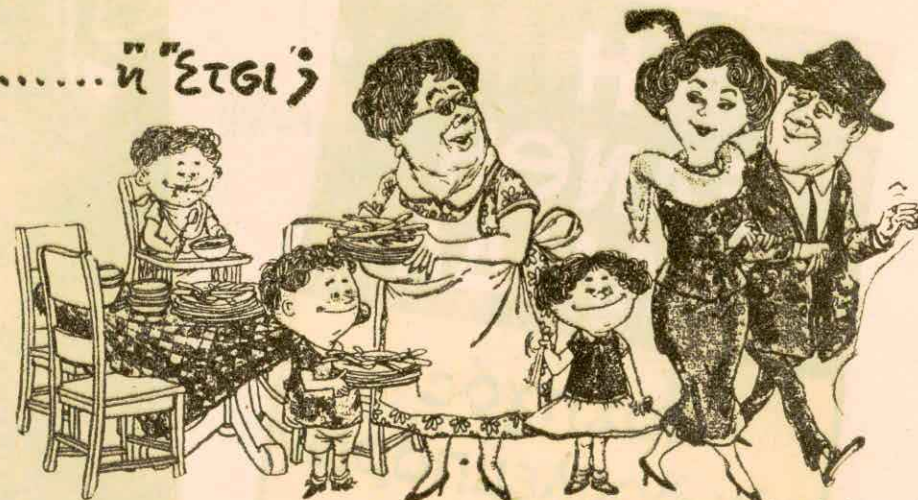
Εἶναι μοναχοπαῖδ ἢ ἡ μητέρα χήρα. Τότε οἱ δυσκολίες νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ εἶναι μεγαλύτερες. Σπανιότερα παρουσιάζεται αὐτὴ ἡ περίπτωση ὅταν ἡ χήρα ἔχει κόρη, ἢ τὸ μοναχοπαῖδ εἶναι κόρη.

Ἡ αὐταρχικὴ πεθερά παίρνει πάντα τὸ μέρος τοῦ παιδιοῦ ἢς καὶ ρήκει τὸ ἄδικο στὴν σύζυγο ἢ στὸν σύζυγο. Προσπαθεῖ ν' ἀγνοήσῃ τὸ γεγονός τοῦ γάμου καὶ προϋποθέτῃ ὅτι ἡ σχέση γονέων καὶ παιδιοῦ εἶναι ἐξ ἴσου σημαντικὴ ὅσο καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο.

Ὁ τύπος αὗτος τῆς πεθεράς παίρνει ὡς δεδομένο ὅτι ἡ νύθη τῆς εἶναι ἀνίκανη νὰ φροντίσῃ τὸν γυό της ὅπως αὐτὴ. Κάποια σύζυγος γινώσκων ἐξω φρενὸν γιὰ τὴν πεθερά της ἐπέμενε νὰ ἐρχεται στὸ σπῆτι γιὰ νὰ μαγειρεύῃ ἐπὶ ἀγαπημένο φαγητὸ τοῦ παιδιοῦ μου.

Τὸ πρόβλημα τῆς πεθεράς ποὺ ἐπιμένει νὰ ἐλέγχῃ τὰ πάντα πρέπει νὰ λυθῇ ἀπὸ τὸν γυό ἢ τὴν κόρη, μόλις καταλάβῃ ὅτι οἱ ἐπιειδέσεις ἐνοχλοῦν καὶ ἐξερθερίζουν

.....ή "Έτσι;"

τὴν ἢ τὸν σύζυγο. Πρέπει νὰ χαραχθοῦν ὁ ρυθμὸς τῆς ζωῆς καὶ νὰ τὴν ἀποδεχτοῦνται ὅτι ἡ πεθερά τους ἐπὶ πάντα τόσο ἀπλά. Συχνὰ ὁ γυός ἢ ἡ κόρη δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅτι ἡ πεθερά τους ἐπὶ ἀπλά κάθε ἀνεκτὸ ὅριον καὶ γίνεται ἐνοχλητικὴ στὸν σύντροφο τῆς ζωῆς τους. Αὐτὸ ἀφίεται σὲ ἀναρμόγεια τοῦ γυοῦ ἢ τῆς κόρης ποὺ δὲν ἔχουν ἀποκτήσῃ τὴν ἀνεξαρτησία τους ἀπέναντι τὴν μητέρα τους.

Πραγματικὰ, ὅσο ἰσχυρότερος εἶναι ὁ δεσμὸς ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς δύο σύζυγους, τόσο εὐκολώτερο εἶναι νὰ ἀντιμετωπίσουν μὲ κατανόησι τὸ πρόβλημα πεθερά. Ἀν ὁμως ἀντιμετωπίζουν ὑπερέντασι καὶ στίς μεταξὺ τους σχέσεις, τότε ἀναμφιδόλως ἡ παρουσία τῆς πεθεράς θὰ ἐπιδεινώσῃ τὴν κατάσταση.

Πολλοὶ σύζυγοι ἀντιπαθεῖν τὸν δεσμὸν τῆς καὶ κόρης ποὺ συνεχίζεται στενός καὶ μετὰ τὸν γάμο. Μερικὲς μητέρες ἀνταλλάσσουν συνεχῶς ἐπισκέψεις μὲ τῆς κόρης τους. Ἄλλες δὲν ἀφήνουν νὰ περάσῃ ἡμέρα χωρὶς νὰ κουβεντιάσουν μὴ ὥρα ἀπὸ τὸ τηλέφωνο.

Ἰσως ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃτε αὐτὸ τὸ πρόβλημα ἂν παρουσιάσῃτε

κε στὸ γάμο σας, εἶναι νὰ τὸ συζητήσετε μὲ τὴν γυναίκα σας, καὶ νὰ τῆς ὁμολογήσετε ὅτι σὰς ἐνοχλεῖ. Ἀν ὁ τόνος σας δὲν εἶναι ἐχθρικός, θὰ συμφωνήσῃ μαζί σας ὅτι δὲν πρέπει νὰ συζητῇ μὲ τὴν μητέρα της τὰ ἰδιαιτέρη τοῦ σπιτιοῦ σας, χωρὶς νὰ τὸ ξέρετε καὶ νὰ τὸ ἐγκρίνετε ἐσεῖς. Θὰ δεχθῇ ἴσως νὰ ἀραιώσῃ τῆς ἐπισκέψεις καὶ τὰ τηλεφωνήματα. Φυσικὰ μὴ ἀνάλογη στάσι πρέπει νὰ κρατήσετε καὶ στίς ἀπέναντι στὴν δική σας μητέρα.

Εἶναι σοβαρὸ λάθος ἐνὸς συζύγου νὰ παίρνῃ πάντα ἀντικατὰ τὸ μέρος τῆς μητέρας του ἐναντίον τῆς γυναίκας του. Αὐτὸ δὲν τὸ συγχωρεῖ καμία γυναίκα.

Ἀν ὁ ἄνδρας πιστεύει ὅτι ἡ γυναίκα του ἔχει ἄδικο, σὲ μὴ φιλονικία μὲ τὴν μητέρα της, πρέπει νὰ κρατήσῃ τὴν ἡμερία του θὰ διαφωνήσῃ μὲ τὴν γυναίκα του, ὅταν μείνουν μόνοι, ὅταν ἡ μητέρα του δὲν θὰ εἶναι μπροστὰ καὶ θὰ θριαμβολογήσῃ.

Τὸ πρόβλημα τῆς πεθεράς εἶναι πρὸ δὲν ὅταν τὸ νεαρὸ ζεῦγος εἶναι ὑποχρεωμένο νὰ συγκατοικήσῃ μαζί της. Ἡ σύζυγος ποὺ ζῇ στὸ σπῆτι τῆς μητέρας της θρίσκειται σὲ δύσκολη θέσι. Δὲν εἶναι νοικοκυρὰ στὸ σπῆτι. Ἡ τάξι ποὺ ἔχει ὀρίζει ἡ μητέρα της ἀπὸ παλιὰ ἐξοικολογηθῇ νὰ ἰσχύει. Καὶ εἰναι μάλλον κόρη παρά ἀνεξαρτητὴ σύζυγος. Ἡ μητέρα της ἔχει τὴν διαθεσὶ νὰ διακρίνῃ τὴν παλιὰ σχέση τους κάνοντας μὲ μισή καρδιά παραχωρήσεις στὸν ἐνὸς ἂνδρα ποὺ ἔχει τὴν ἀδεια νὰ κοιμάται στὴν κρεβατοκάμαρα τῆς κόρης της. Ὁ σύζυγος νοιώθοντας ὑποχρεωσὶ στὰ πεθερικά ποὺ τοῦ ἐξασφαλίζουν στέγη, ταυτόχρονα ἀπεχθάνεται τὴν δεσποτιὰ τῆς πεθεράς τοῦ πάνω στὴν γυναίκα του.

Τὸ πρόβλημα εἶναι ἐξ ἴσου σοβαρὸ ὅταν ἡ πεθερά χάνει τὴν οικονομικὴ ἀνεξαρτησία της ἢ τὴν υγεία της καὶ ὑποχρεώνεται νὰ μετακομίσῃ στὸ σπῆτι τοῦ ζευγους. Πολλοὶ γάμοι ἀρχίζουν νὰ παίρνουν τὴν κατὰ φύσιν ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή. Ἀν μποροῦσε, νὰ τὸ ἀποφύγῃ κανεὶς αὐτὸ βάδιζε τὸν κόπο νὰ τὸ κἀν, ἐσὼ καὶ μὲ σοβαρὰ οικονομικὴ ἐπιβάρυνσι.

Μία ἀπὸ τῆς πρὶ ἐκνευρωτικῆς καταστάσεως ὅταν ἡ πεθερά ζῇ μαζί σας ἢ ἐπισκέπτεται ἀδίκαια τὸ σπῆτι, εἶναι ὅτι πρέπει νὰ περιμένετε τὴ νύχτα, γιὰ νὰ κλεισθῇ μὲ τὴν γυναίκα σας στὴν κρεβατοκάμαρά σας γιὰ νὰ συζητήσετε τὰ ζητήματα ποὺ δὲν θέλετε νὰ τὰ μάθουν ἄλλοι, ἐκτὸς ἀπὸ σὰς τους δύο, ἢ ἀκόμα καὶ γιὰ νὰ συζητήσῃτε καὶ νὰ ἐξηγηθῇτε. Ἀκόμα καὶ τότε ὁμως, ἂν ἡ πεθερά μείνῃ στὸ σπῆτι, πρέπει νὰ μὴν ὑψώνετε τὴν φωνή, νὰ μιλάτε ἢ νὰ θυμώνετε ψιθυριστὰ καὶ νὰ καταπνίγετε τὴν ὀργή σας. Αὐτὴ ἡ συνεχὴς ἀδυναμία νὰ διαχειρῆσῃτε τὸν ἐκνευρισμὸ σας καὶ ἡ συνεχὴς ὑπερέντασι γίνεται συχνὰ αἰτία ἔλκου.

Εἶναι σημαντικὸ νὰ κανεὶτε τὴν πεθερά σας νὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παρεμβαίη στὴ ζωὴ τοῦ ζευγους. Πρέπει νὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ἐξουσιάζῃ τὸν χρόνο σας σὰν νὰ ἦταν δικὸς της. Αὐτὸ ἔχει καθήκον νὰ τῆς τὸ ὑποδείξῃ ὁ γυός ἢ ἡ κόρη της.

Ἄλλο ἕνα πρόβλημα εἶναι ὁ τύπος τῆς πεθεράς ποὺ λέει συνεχῶς: — Ἀσφαλῶς, δὲν θέλω νὰ ἐπέμω, γιὰ (Συνεχίει στὴ σελίδα 501)

ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΗΣ

Ο ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΣ

ΓΙΑ, ὄνομα τοῦ Θεοῦ, σταμάτα ἐπὶ τέλους, αὐτὲς τῆς γαργάρες! Φώναζε ἕνας μισὴ ὥρα τώρα.

Δὲν εἶναι γαργάρες, ἀπάντησε ἡ Τζαῖν. Εἶναι τὸ καζάνι τοῦ λουτροῦ. Τὸ νερὸ στάζει ἀπὸ μὴ σωλῆνα, περὶ μὲσα ἀπ' τὸ, τοῖχο καὶ πέφτει στὸν οὐχτό.

Σὰν οὐρανὸκατέδατ' μοῦ ἴλεε μονομιᾶς ἡ φαινή ἰδέα! Αὐτὸ τὸ πρόβλημα μποροῦσε εὐκόλα νὰ λυθῇ.

Φαινεται πὼς ὁ σωλῆνας ἔχει πολλὴ πίεσι, εἶπα. Κι' ὅταν ἔχῃ πίεσι, ὑπάρχει πολὺ νερὸ στὸ καζάνι. Ἰλῆγαινε καὶ τραβῆξε τὴν ἀλυσίδα.

Ἡ Τζαῖν ἔτρεξε καὶ τραβῆξε τὴν ἀλυσίδα. Ἀκολουθεῖ ὁ γνωστὸς θορύβος τοῦ νεροῦ ποὺ πέφτει μὲ δύναμη στὴ λεκάνη, κι' ὕστερα σιγῇ. Για δύο λεπτά, βασιλεύει μερικὴ σιγῇ. Ἀλλὰ μόνον γιὰ δύο λεπτά. Γιατὶ σὲ λίγο, ἀρχισε πάλι τὸ γουργούρισμα.

Ξέρω, εἶπε ἡ Τζαῖν. Πρέπει νὰ τραβῆξω πάλι τὴν ἀλυσίδα.

Μὴ σὲ πιάει πανικός! ἀπάντησε. Θὰ πάω νὰ κοιτάξω μόνος μου.

Ἀλλὰ τὸ νὰ κοιτάξω μόνος στὸ καζάνι δὲν ἦταν εὐκόλο, ὅπως εἶχα πρὶ προηγουμένως στὴν Τζαῖν. Ἀποδείξῃς, ὅτι σὲ λίγο, ὀκτώμιστος τῆς ἀπεγνωσμένης κραυγῆς μου, μὲ ὄρεξε μὲ τὸ κεφάλι σφηνωμένο στὸν πάτο τοῦ καζανιοῦ καὶ τὰ πόδια κρεμασμένα στὸ κενό. Βέβαια, δὲν μπορῶ νὰ πῶ πὼς ἔφτασε τὸ κεφάλι, ἀφοῦ τὰ πόδια εἶχαν ἀναποδογυρίσει τὴν ἐλνίλην σκάλα.

Τὶ κανεὶς ἐκεῖ μέσα; φώναζε ἡ Τζο. Λές κι' ἦταν ἀνάγκη νὰ ρωτήσῃ, γιὰ νὰ τὰ ἀλλάξῃ ἢ ἔκανα. Δυστυχῶς, ἡ ἀπάντησ μου, ἀπὸ τὰ ἔγκατα τοῦ καζανιοῦ, δὲν ἔφτασε στ' αὐτὴ τῆς.

Ὅταν, ὁμως, μὲ τὴν βοήθειά της, κατάρ-

θωσα νὰ βγῶ ἀπὸ ἐκεῖ μέσα σώος καὶ ἀβλαβής, μποροῦσα νὰ τὴν βεβαιώσω ὅτι: εἶπα βρε! τὴν λυσι. Ἦταν ὁ κόκορας.

Τὶ εἶν' αὐτὸς ὁ κόκορας; ρώτησε ἡ Τζαῖν. Καὶ τὴ δουλειά ἔχει στὸ καζάνι τοῦ λουτροῦ.

Πολὺ ἀπλό! ἀπάντησε. Ὁ κόκορας ἐπιπλέει στὸ νερὸ. Εἶναι ἕνα εἶδος φελλοῦ στὴν ἀκρὴ ἑνὸς ἐλασματοῦ. Ὅταν τὸ καζάνι γεμίξῃ, ὁ κόκορας πηγαίνει κατ' εὐθείαν στὴν τρύπα τοῦ σωλῆνος.

Καὶ πὼς γίνεται αὐτό;

Εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ σοῦ ἐξηγήσω, ἀπάντησε. Τὸ σπουδαῖο εἶναι ὅτι ὁ κόκορας δὲν κάνει τὴ δουλειά του, ὅταν σηκώνεται πολὺ ψηλά. Ἀλλὰ, μείνε ἡσυχῇ, θὰ τὸν τακτοποιήσω.

Ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, ὁμως, δὲν ἦμουν καὶ τόσο δέξαιος γι' αὐτό, γιατί ποτε δὲν εἶχα νταραβῆσαι μὲ τοὺς κόκορους. Τὸ ἂν θὰ κλείσῃ νωρίτερα ἢ ὀργότερα ἀπ' ὅσο πρέπει ὁ σωλῆνας, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν κλίσι τοῦ ἐλασματος. Κι' αὐτὸ ἦταν κατ', ποὺ δὲν ἦξερα νὰ τὸ ὑπολογίσω.

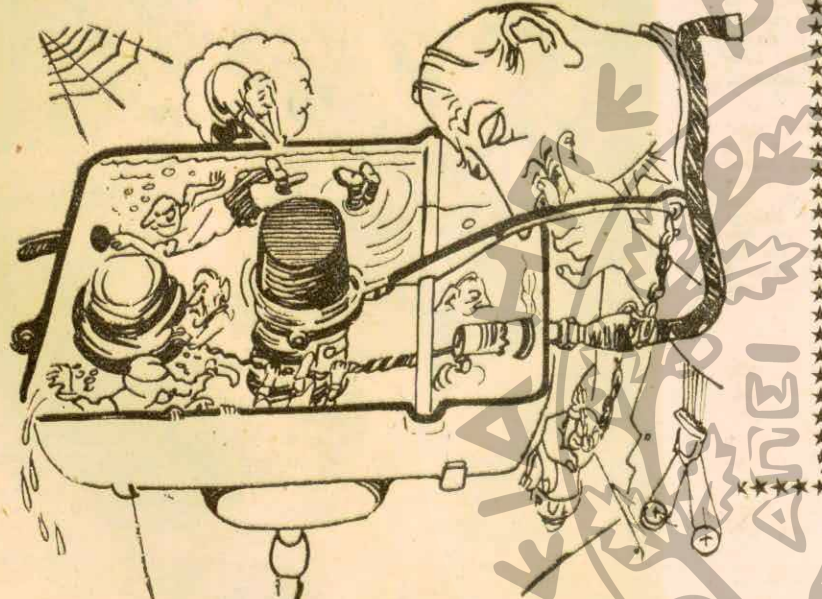
Ἀνέβηκα στὴν μικρὴ σκάλα κι' ἀνατάξαμε τὸ νερὸ τοῦ καζανιοῦ, ὥσπου θόρυβος τὸ ἐλάσμα. Τὸ λυγισα καὶ ξανακατέβηκα, περιμένοντας τὸ ἀποτέλεσμα.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι τὸ ἐνοχλητικὸ γουργούρισμα ἐξοικονομήσῃ ἐντονότερο. Φαινεται πὼς δὲν εἶχα λυγίσῃ τὸ ἐλάσμα πρὸς τὴν σωστὴ πλευρά. Ἀνέβηκα, λοιπόν, πάλι καὶ τὸ λυγισα πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι.

Τώρα μάλιστα! Ὁ κόκορας ἀντὶ νὰ πῶ στὴν τρύπα τοῦ σωλῆνος, πετάχτηκε ἐξω ἀπὸ τὸ καζάνι. Κι' ὅταν λυγισα τὸ ἐλάσμα ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, ἀρχισε πάλι ἡ μωμ-σικι.

Δὲν ἦταν δουλειά αὐτὴ! Ἐπρεπε νὰ δια-

(*****)

θώσω τὸ ἐλάσμα. Ἐν τὸ μεταξύ, μποροῦσα τοῦλάχιστον νὰ ἐπισημάνω προσωρινὰ τὸ γουργούρισμα, βουλώνοντας τὴν τρύπα, ἀπ' οπου ἔμπαινε τὸ νερὸ στὸ καζάνι.

Ἦρα, λοιπόν, ἕνα φελλό, ἀνέβηκα ἄλλη μὴν φορὰ τὴν σκάλα, βούτηξα τὸ χέρι μου στὸ παγωμένο νερὸ γιὰ ἕκτη φορὰ κι' ἀνεκοίμωσα μὴν τρύπα στὰ πλάγια τοῦ καζανιοῦ. ἔχωσα μέσα τὸν φελλό, τὸν ἐσφίξα καλά καὶ κατέβηκα ἡσυχῶς πάλι. Τὸ γουργούρισμα σταμάτησε σὲ λίγα δευτερόλεπτα.

Πῶς δὲν τὸ σκέφθηκα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ! εἶπα στὴν Τζαῖν, καθὼς με βοηθοῦσε νὰ φορέσω τὸ σακάκι μου. Δὲν θὰ ἔχωμε ἄλλε

μουσικὴ ἀπόψε. Ἐπὶ τέλους! Καὶ βγαλμένος στὴν ἐφημερίδα μου. Ἀλλὰ δὲν εἶχα προσέξῃ νὰ σκεῖς οὐτὲ μὴν ματὰ, ὅταν ἡ Τζαῖν ἐβλεπὲ τῆς φωνῆς: — Τὸ νερὸ! Πλημμύρισμα! Γέμισε τὸ σπῆτι!

Ὅπου ἂν ἀνέβῃ τὴν μικρὴ σκάλα, εἶναι μωσκέμα, ὡς τὸ κόκκαλο. Κι' ὅταν ἔχωσα τὸ χέρι μου στὸ καζάνι καὶ θόρυβος τὸν φέλλο ποὺ εἶχα βάλε, εἶδα ὅτι εἶχα βουλώσει τὸν φελλό τοῦ καταρρακτῆ, ἀντὶ νὰ βουλώσει τὸν σωλῆνα. Ἀλλὰ δὲν χάλασε ὁ κόσμος. Τὰ λάθη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους εἶναι.

Η ΞΑΝΘΗ ΓΑΛΛΙΔΑ

ἀρχηγός
τῶν δουλεμπόρων
τῆς Κένυα.

ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΚΑΡΑ-
ΒΑΝΙΑ ΜΕΤΑΦΕΡΟΥΝ ΛΑΘΡΑΙΑ ΤΟ ΑΠΟ-
ΚΡΟΥΣΤΙΚΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΦΟΡΤΙΟ ΤΟΥΣ

Τοῦ Τζέημς Κόλλιερ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΕΣ

Ὁ Χάρρυ Τζέισον μοῦ ἔδειξε ἕνα μικρὸ ἀπόκομμα ἀπὸ τὸ «Ἡστὸν Ἀφρικανὸν Στάνταρντ», στὸ διαμέρισμά του στὸ Βίμινγκαμ, στὴν Ἀγγλία, ὅπου τὰρα ζῇ.

ΝΑΙ-ΡΟΜΠΙ, 26 Ἰουλίου (1956).— Νωρὶς σήμερον τὸ πρωῒ, ἡ τοπικὴ ἀστυνομία μετέφε-
ρε τὸν Χάρρυ Τζέισον στὸ Ναϊρόμπι. Ἡ κατά-
στασις του εἶναι ἀθλία ἐξ αἰτίας τῶν κακονυχίων
καὶ ἐνὸς τραύματος ἀπὸ σφαῖρα στὴν δεξιὰ ὤμο-
πλάτη. Ὁ Τζέισον περισυλλέγη πρὸ ἑβδομάδος
ἀπὸ ἰθαγενεῖς στὴν περιοχή τοῦ Ἑλ Οὐάκ καὶ
παρεδόθη στὴν ἀστυνομία. Ὁ λόγος τοῦ τραυμα-
τισμοῦ του δὲν καθωρίσθη ἀμέσως, ἀλλὰ ἡ ἀστυ-
νομία διεξάγει ἀνακρίσεις. Ὁ Τζέισον εἶναι λευ-
κὸς κυνηγὸς γνωστὸς στὴν περιοχή τοῦ Ναϊρόμπι.

Τὸ ἀπόκομμα δὲν ἀνέφερε τίποτε ἄλλο, οὔτε οἱ ἐφημερίδες παρη-
κολούθησαν τὴν ὑπόθεσι πὺ καὶ κανονικῶς θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξεγερῇ ὅλη
τὴν Κένυα. Γιατὶ ἐκεῖνο τὸ πρωῒ πὺ ὁ Χάρρυ εἶχε μεταφερθῇ περισ-
σότερον νεκρὸς παρὰ ζωντανὸς στὴν πρωτεύουσα τῆς Κένυας, ἔλασσε
ἡ διεθνὴς κρίσις τοῦ Σουέζ μετὰ τὴν ἐθνικοποίησι τῆς διώρυγος ἀπὸ
τὸν πρόεδρο Νάσερ. Ὅσο διήρκεσε ἡ κρίσις τοῦ Σουέζ δὲν ὑπῆρχε
ἄλλο θέμα στὸν ἡμερήσιο τύπο. Ἐστὶ ἡ ἐπίσημη ἐκθεσι γιὰ τὴν
ὑπόθεσι Τζέισον κατέληξε στὰ χρονολογία τῆς ἀστυνομίας καὶ ἐξ-
χάστηκε. Ἀλλὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἱστορία πὺ μοῦ διηγήθηκε ὁ ἴδιος ὁ
Τζέισον, κρύπτεται μιὰ ἀποκρουστικὴ καὶ ἐκρηκτικὴ κατάσταση, πὺ
μαστιζοῖ τὴν Ἀφρική.

Ο ΡΙΝΟΚΕΡΩΣ ἔπεσε πάνω τους τόσο ξαφνικά, πὺ
δὲν τὸν εἶδαν, παρὰ ὅταν βρισκόταν εἴκοσι μέ-
τρα μπροστὰ τους. Οἱ τρεῖς τους—ὁ Χάρρυ Τζέϊ-
σον, ὁ Ντελακρουά καὶ ἡ ξανθιά—ἦσαν ἀνακλαδισμένοι
κατὰχαμα, καπνίζοντας καὶ περιμένοντας τὰ παιδιὰ νὰ γυ-
ρίσουν μετὰ τὰ ξύλα γιὰ τὴ φωτιά. Τῇ στιγμῇ πὺ ἀκούσαν
τὸ θηρίο κοκκάλωσαν, σὰν ἀπὸ ἐνοτικτο. Καὶ οἱ τρεῖς ἀνα-
ρωτιόνταν τί εἶχε προκαλέσει τὴν ἀγρία ἐπίθεσι τοῦ θη-
ρίου.

Ὁ ρινόκερος στεκόταν ἀσάλευτος, μετὰ τὴν μουσούδα ἀ-
νασχηματῶν ἡφλά, πασχίζοντας νὰ μυριστή ἐκεῖνο πὺ θεω-
ροῦσε παρείσακτο. Ἐκεῖνο πὺ μετὰ ἀσθενικὰ μάτια του
καὶ τὸ λιγοστὸ φῶς τοῦ δειλινοῦ — ὁ Χάρρυ ἦταν σίγου-
ρος γι' αὐτὸ — δὲν μπορούσε νὰ διακρίνη.

Τὰ ὅπλα ἦσαν στὸ τζιπ, σταματημένο δέκα μέτρα πιδ
κεῖ, στὸ μικρὸ μονοπάτι. Τὸ καμiónι ἦταν λίγο πιδ πέρα.
Μὲ πίκρα ἔβρισε τὸν ἑαυτὸ του ὁ Χάρρυ. Ἐπρεπε νὰ τὸ
ξέρη πὺ τὸ μονοπάτι ἦταν τὸ διάβα τοῦ ρινόκερου. Τὸ θη-
ρίο μετὰ τὴς τακτικῆς συνήθειες, περνοῦσε ἀπὸ δὴ κάθε μέρα

(Συνέχεια στὴ σελίδα 44)

Πετώντας τὴ μπλουζα της κατὰ γῆς ἡ Ἑλεν
ἄρχισε νὰ μιμεῖται τίς κοπέλλες πὺ χόρευαν.

Ο Τυχοδιώκτης

ΕΝΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΜΕ ΣΥΝΕΧΗ ΠΛΟΚΗΝ ΚΑΙ ΔΡΑΣΙΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ :

Ο Τζώρτζ, ένας μικρός υπηρέτης στο άρχοντικό του λοχαγού Έγκερτον, στο Δουβλίνο, συνδέεται με την πεντάμορφη κυρία του Σήμπα Έγκερτον. Ο Τζώρτζ, άναπτερωμένος από τον έρωτά της, της εξομολογείται τη φιλοδοξία του να γίνει μεγάλος ηθοποιός. Η Σήμπα του υπόσχεται να τον βοηθήσει όταν επιστρέψει το Σεπτέμβριο, από την εξοχή. Όλο το καλοκαίρι ο Τζώρτζ περνάει σ' ένα έρωτικό παραλήρημα και ονειρεύεται τη Σήμπα. Όταν όμως γυρίζει εκείνη και σπεύδει στο δωμάτιό της, ανακαλύπτει ότι έχει μέσα άλλον έραστή. Μανιασμένη η Σήμπα τον διώχνει από το δωμάτιο και το σπίτι και άπειλε να βάλει να τον σκοτώσουν.

4ον

Ο Ντεσμπόρω ξέσπασε στο πλούσιο γέλιο του έπειτα από κάποιο ανέκδοτο που διηγήθηκε στη Ρόζα Όσμπορν. Γύρισε στον Τζώρτζ.

— Και πώς πάνε τα κέφια του νεαρού μας κυρίου Μπάριγκτων; Απόψε; Ναμίζω πως είναι κάπως σκεφτικός.

— Πάντα είναι σκεφτικός ποιν υψωθεί η αδελφή, είπε η Ρόζα. Πάινει πολύ στα σοβάρα το νέο του διάγγελμα. Έτσι Τζώρτζ;

Και του ξοφίξε το μπράτσο, ενώ τα κέντρα της γελούσαν περιπαυτικά.

Της χαμογέλασε. Εκείνο που είχε πει ήταν αλήθεια — μία μαγεία τον κυριεύε μόλις άκουγε την όρχηστρα να παίζει την εισαγωγή και τους ηθοποιούς να σπεύδουν από τα παρασκήνια.

Κι' άποψε η διαθεσί του αυτή ήταν ιδιαίτερα έντονη. Η μουσική και η διαφορά του θύμιζαν ολοζώντανα εκείνη τη νύχτα, όταν έδω κι' έξη μήνες, είχε για δεύτερη φορά συγκεντρώσει το κοινό του και είχε παρουσιάσει στο μαγαρίνι του Τζάκ Ντεσμπόρω στο θέατρο του Σμόκ. Αλλεύ και είχε πείσει τον ηθοποιό να τον προσλάβει σαν βοηθητικό μέλος του θιάσου του.

Και τι όνομα προτείνεις να πάρης για τη νέα σταδιοδρομία σου; τον είχε ρωτήσει μισοπεριπαυτικά ο Ντεσμπόρω. Δεν είναι ασυνήθιστο σε έναν που αποβλέπει να θριαμβεύσει στο θέατρο να παίρνει ένα ψευδώνυμο που θα προκαλέσει την προσοχή του κοινού και θα το θυμούνται εύκολα.

Τζώρτζ Μπάριγκτων θα είναι το ψευδώνυμό μου, αποκρίθηκε παρρηχολέ ο Τζώρτζ με απόλυτη σοβαρότητα.

Κάποια ανεξήγητη παρόρμηση είχε φέρει στο μυαλό του τη θύμψη εκείνου που είχε πει κάποτε η Σήμπα Έγκερτον για την διουδιότητά του με τον άνεπιό της λαίδης Μπάριγκτων. Τον έσπρωχνε άραγε και μία ένδοξη λαχτάρα να διατηρήσει μία πτυχή του όνειρου που τόσο σκληρά τον είχε καταστρέψει η Σήμπα;

Τζώρτζ Μπάριγκτων, κατένευσε ο Ντεσμπόρω. Στ' αλήθεια κυλάει στη γλώσσα.

Κι' από δω κι' έμπρός έτσι τον ήξεραν όλοι.

Τις πρώτες εβδομάδες του εμπιστευθήκαν τον απλούστατο ρόλο να βγαίνει στη σκηνή μαζί με το πλήθος. Αλλά έπρεπε να κάνει κι' ένα σωρό θελήματα του θεάτρου και του Ντεσμπόρω. Σε ανταπόδοσι για τις πολυποίκιλες αυτές εργασίες του εξασφάλισαν ένα μικρό αλλά γι' αυτόν — έπειτα από την ασφυκτική σοφία του μεγάρου της πλατείας Μέριον — άνετο δωμάτιο και τσούφη. Είχε κατορθώσει επίσης να πλουτίσει την ρομαντική του προσέχοντας διάφορα αποφόρια — πουκάμισα, παπούτσια, κάλτσες και παντελόνια — από τα άλλα μέλη του θιάσου.

Δεν άργησε, ωστόσο, η ζωντανή και εύχαριστη προσωπικότητά του και η δραματική ικανότητά του στην απαγγελία, που ο Ντεσμπόρω την είχε παρατηρήσει από την πρώτη τους συνάντησι, να του εξασφάλισαν την προαγωγή σε μικρούς ρόλους. Στις συντομές αυτές εμφανίσεις, το έλκυστικό του παρουσιαστικό, ο χαριτωμένος τρόπος που κινούνταν και η απλή αλλά καθαρία φωνή του, προσείλκυναν την προσοχή του κοινού.

Όλον αυτόν τον καιρό ζούσε μέσα σε τούτο το καινούργιο συναρπά-

μα, είχε ελάχιστο καιρό να σκέπτεται το παρελθόν. Όλη την ημέρα έμενε στο θέατρο βοηθώντας να επιδιορθώνουν σκηνικά, να μαντάρουν τα κοστούμια, να κατόπιν τα ερσάδια παρουσιαζόταν στη σκηνή με ύλη του τη ζέσι. Έτσι, ότι γύριζε στο δωμάτιό του μετά το θέατρο — ίσα-ίσα που μπορούσε να κρατήσει τα μαντάρια όσα να φάη. Πλάγιαζε άμεσα και ευθιζόταν σε μακάριο ύπνο.

Και τότε, έδω κι' ένα μήνα, ενώ έμναν τις δοκιμές του Έμπορου της Β γειτίας, ο νεαρός ηθοποιός, που θα έπαιζε το ρόλο του Λορέντζο, έφυγε ξαφνικά από το θέατρο. Κάποια διαφωνία που στο μισό πρέπει να ήταν, φαντάστηκε Μπάριγκτων. Είχε άκουσει νεαρό ηθοποιό να βρίζει δυνατά τον Ντεσμπόρω πατώντας, φαφλατά, ανάξιο ερωμοθεατή, που δεν ήξερε την έννοια της λέξης «τιμή». Ο Ντεσμπόρω δεν πρόφτανε να προσλάβει άλλον ηθοποιό. Τότε τα τολμά, μαύρα μάτια του στήθηκαν στον Μπάριγκτων και αποφάσισε να ριψοκινδυνεύσει και να του αναθέσει το ρόλο του

Η Σήμπα συνήθιζε να έπαινε στο δωμάτιό της, μία μπότηλια με έκλεκτα κοσμί και δύο ποτήρια

Η Ρόζα Όσμπορν γελούσε ανέμελα με τα πείράγματα του Ντεσμπόρω.

ρομαντικού νεαρού έραστή της κόρης του Σάυλοκ. Ο Μπάριγκτων συγκινήθηκε αλλά και τρομοκρατήθηκε μπροστά σ' αυτή τη μοναδική ευκαιρία που θα τον ανέβαζε άλλο ένα σκαλί στη σκάλα εκείνη που ήταν αποφασισμένος να κατακτήσει την κορυφή της.

Ποτέ του δεν θα ξεχάσει τη νύκτα εκείνη, που τρέμοντας συγκορμος, προχώρησε στο προσκήνιο για πρώτη φορά, στον πρώτο σημαντικό ρόλο της σταδιοδρομίας του. Ούτε θα ξεχάσει πώς κάθε ίνα του είναι του ανατριχίλασε όταν ξέσπασαν τα χειροκροτήματα και οι επευφημίες μετά το τέλος της παραστάσεως. Ο Ντεσμπόρω και η Ρόζα τον κατέκλυσαν με εγκάρδιους επαίνους. Το ίδιο και οι άλλοι ηθοποιοί. Ένοιωσε τότε να δικαιώνεται η πίστι που είχε στο πεποσμένο του. Είχε πετύχει άμεσως ν' αποδείξει τα δραματικά του προσόντα στην πρώτη ευκαιρία που του παρουσιάστηκε. Τότε τι θα τον εμπόδιζε να πραγματοποιήσει και τις υψηλότερες φιλοδοξίες του, και να μετατρέψει σε άπτη πραγματικότητα το όνειρό του να γίνει φημισμένος ηθοποιός;

Α, ίσως τότε — έλεγε μέσα του, παραιομένος στην ονειροπόλησι — τότε η Σήμπα θα τον αποζητούσε, ή θα τον συναντούσε σε κάποια δεξίωσι που θα δινόταν προς τιμήν του. Θα τον παρακαλούσε να τη συγχωρέσει κι' αυτός θα την άφηνε να ζαρώσει στην άγκυλιά του, ενώ με κλάματα θα του εξομολογούταν την αλήθεια της και τη μετάνοια της γιατί τον είχε πληγώσει. Θα του φωνάζονταν πώς ήταν ένα τραυμάτο λάθος και τώρα πια θα ήταν δικιά του για πάντα, φτάνει να την δεχόταν εκείνος και να την ήθελε.

Τώρα περίμενε πάλι να κάνει την εμφάνισή του στη σκηνή, νιώθοντας έναν ένθενο ρυθμό και ταυτόχρονα μία προαισθητική αυτοσυγκέντρωσι και ψυχραιμία. Κοίταζε τον Ντεσμπόρω με την ίδια εθνομουσική που είχε νοιώσει την πρώτη νύχτα του ερχομού του στο θέατρο Σμόκ. Αλλεύ, χρειαζόταν απερίσπαστα κάποιον να τον βοηθήσει και να τον οδηγεί, στήριξη και δουλειά, και μία ευκαιρία να δουλέψει και να ξεχάσει την ντροπή.

Ο Ντεσμπόρω γύρισε σ' ένα μικροσκοπικό άνθρωπο, με λαμπρή μεταξωτή βέστα, που τον είχε πλησιάσει. Ο Μπάριγκτων βάραιξε στα ξυπνά μάτια που φώτιζαν το ελαιοκομμένο πρόσωπο του νεοφτασμένου, μια εδαιοθησία και μία πνευματικότητα.

Ένοιωσε το χέρι της Ρόζας να του τραβάν το μπράτσο και άκουσε σι' αυτή του το αγαπό την ντροπή.

Είναι ο δο Γκόλντσμυθ, ήλθε για λίγο από το Μπάδ.

Ο Μπάριγκτων κοίταξε με σεβασμό τον συγγραφέα που το όνομά του κατακτούσε εξαιρετική θέσι στους φιλολογικούς και θεατρικούς κύκλους. Άκουσε τον Ντεσμπόρω να λέν στον Γκόλντσμυθ:

Λέγεται ότι γράφεται μία νέα κωμωδία.

Δουλεύω ένα κωμικό έργο, είπε ο Γκόλντσμυθ. Μία ανάλαφρη υπόθεσι που βασίζεται σε ένα επεισόδιο που μου συνέβη.

Θά έχωμε την ευχαρίστησι να την παρακολουθήσωμε στο Δουβλίνο; τολμάει

ταν εκείνος και να την ήθελε.

Τώρα περίμενε πάλι να κάνει την εμφάνισή του στη σκηνή, νιώθοντας έναν ένθενο ρυθμό και ταυτόχρονα μία προαισθητική αυτοσυγκέντρωσι και ψυχραιμία. Κοίταζε τον Ντεσμπόρω με την ίδια εθνομουσική που είχε νοιώσει την πρώτη νύχτα του ερχομού του στο θέατρο Σμόκ. Αλλεύ, χρειαζόταν απερίσπαστα κάποιον να τον βοηθήσει και να τον οδηγεί, στήριξη και δουλειά, και μία ευκαιρία να δουλέψει και να ξεχάσει την ντροπή.

Ο Ντεσμπόρω γύρισε σ' ένα μικροσκοπικό άνθρωπο, με λαμπρή μεταξωτή βέστα, που τον είχε πλησιάσει. Ο Μπάριγκτων βάραιξε στα ξυπνά μάτια που φώτιζαν το ελαιοκομμένο πρόσωπο του νεοφτασμένου, μια εδαιοθησία και μία πνευματικότητα.

Ένοιωσε το χέρι της Ρόζας να του τραβάν το μπράτσο και άκουσε σι' αυτή του το αγαπό την ντροπή.

Είναι ο δο Γκόλντσμυθ, ήλθε για λίγο από το Μπάδ.

Ο Μπάριγκτων κοίταξε με σεβασμό τον συγγραφέα που το όνομά του κατακτούσε εξαιρετική θέσι στους φιλολογικούς και θεατρικούς κύκλους. Άκουσε τον Ντεσμπόρω να λέν στον Γκόλντσμυθ:

Λέγεται ότι γράφεται μία νέα κωμωδία.

Δουλεύω ένα κωμικό έργο, είπε ο Γκόλντσμυθ. Μία ανάλαφρη υπόθεσι που βασίζεται σε ένα επεισόδιο που μου συνέβη.

Θά έχωμε την ευχαρίστησι να την παρακολουθήσωμε στο Δουβλίνο; τολμάει

να ρωτήσει ο Μπάριγκτων.

Ο Ντεσμπόρω του έρριξε μία ματιά και είπε με μια παιγνιδιάρικη λάμψι στα μάτια του.

Μήπως θά έχη, δο Γκόλντσμυθ, και κανένα ρόλο για ένα νεαρό και φιλόδοξο ηθοποιό;

Ο Μπάριγκτων κοκκίνισε κάπως κάτω από το μακιγιάζ.

Διαμαρτύρομαι. Η έρωτήσι μου ήταν τελείως ανιδιοτελής.

Ένα χαμόγελο φώτισε την άσχημη φυσιογνωμία του Γκόλντσμυθ.

Είμαι σίγουρος γι' αυτό, είπε. Οπωσδήποτε, νεαρέ, θά πρέπει να έλθετε στο Λονδίνο αν θέλετε να παίξετε στο έργο μου, γιατί είναι σχεδόν βέβαιο ότι θ' ανέβη στο Κόδεν Γκάρντεν. Δεν μπορώ να προσβλέπω το πότε θα το δώ ή σκηνή του Δουβλίνου. Οι Ίρλανδοί συγγραφείς είναι δημοφιλείς όπουδήποτε άλλοι εκτός από την Ίρλανδία, πρόσθεσε.

Οδδείς προφήτης εν τη έαυτοδ πατρίδι, είπε ο Μπάριγκτων. Μπορώ να ρωτήσω τον τίτλο που θά δώσετε στο έργο σας; συνέχισε.

Συνέβη για να κατακτήσει, ήταν η απάντησι.

Όριος τίτλος, άνέκοαξε ο Ντεσμπόρω.

Από τους άλλους άκούστηκαν επιφωνήματα επιδοκιμασίας.

Ο Μπάριγκτων άκουσε την όρχηστρα να παίζει τις τελευταίες φράσεις της εισαγωγής και άβέλτητα άναστηλώη κε και προχώρησε κατά τη σκηνή, αν και δεν ήταν ακόμα ώρα του να εμφανισθή.

Θά έλεγε κανείς ότι φαντάζεσαι πώς το κοινό άδμονεί μ' άνοιχτό το στόμα για να σε δώ, τον κοροϊδύει η Ρόζα.

Τόσο διάβασα να βγής στη σκηνή.

Της χαμογέλασε άπορημένος, άναπολόντας την ημέρα που θά έπαιζε στο Κόδεν Γκάρντεν σ' ένα από τα έργα του Γκόλντσμυθ.

Ας ελπίσωμε το θέατρο να είναι λιγότερο άδείο άποψε απ' όστι ήταν είτες, συνέχισε έκείνη.

Τυχεροί θά είμαστε αν οι άδεις θέσεις είναι τουλάχιστον άδες και οι γεμάτες, της άποκρίθηκε.

Το πρόσωπό του κάπως σκατείνισε. Οι παραστάσεις στο Σμόκ Αλλεύ δεν ήταν και τόσο ένθαρτυνικές τις τελευταίες δυο-τρεις έβδομάδες.

Για κοίτα, του είπε η Ρόζα, ο Τζάκ μετράει πάλι τους θεατές. Σχεδόν άκούγεται καθώς άπαγγέλλει τους στίχους του.

Αλλά δεν της άναπέδωσε το χαμόγελο που έπαιζε στα λεπτά, κηλολαξευμένα χαρακτηριστικά της, γιατί κάρτησε μία βαθιά ύπνκλισι κατά τη μεριά του άρος Γκόλντσμυθ, άρχισε να άνοιγη το άδριο του άναμεσα από το πλήθος που συνωδύετο στα παρασκήνια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ

Μερικές ώρες άργότερα, άφου είχε πια τελειώσει η παράστασι, ο Μπάριγκτων σκαπνίσε και το τελευταίο ίχνος μακιγιάζ από το πρόσωπό του. Ζώστηκε το πουκάμισό του και φόρεσε την καινούργια μεταξωτή και βελούδινη βέστα του, που μόλις την είχε άγοράσει με τα κέρδη του ά-

(Συνέχεια στη σελίδα 38)

στικόν όνειρο, στο όποιο είχε παροδοθή με άκαματη ένεργητικότητα. Αν και η άνάμνησι της φοικτής εκείνης νύκτας και της έπαίσχυντης φυγής του από το μέγαρο του λοχαγού τον βασάνιζε ακό-

Ο ΜΑΡΜΠΛΧΕΝΤ Ντόβερ έπρεπε να πεθάνει. Τό ίδιο και ο Μπέν Τζέμισον, ο ντετέκτιβ της αστυνομικής εταιρείας για να μην κάνουμε λόγο και για τους είκοσι-τρίαντα άδελφους επιβάτες.

Το πράγμα ήταν δυσάρεστο για τους επιβάτες. Και για τον Μάρμπλχεντ ήταν δυσάρεστο. Ήταν μάλλον καλό παιδί, και χρήσιμος με το λίγο μυαλό του και τα σιδερένια μπράτσα του, μέχρι τη στιγμή που τα νεύρα του άρχισαν να σπάνε. Δεν μπορούσε να γίνει αλλιώς. Ο Νίκυ Μπάντινγκ δεν ήταν άνθρωπος για να στεναχωρηθεί για τη ζωή μερικών αγνώστων τη στιγμή που κινδύνευε το πετόλι του. Ή που κινδύνευαν διακόσιες χιλιάδες δολάρια.

Ή έκτελει ήταν ιδέα της Μόνας. Αυτή είχε συλλάβει και την ιδέα της ληστείας του θαλασσιμένου αυτοκινήτου. Ή Μόνα Σμιθ σίγουρα άνησυχσε λίγο και για τη ζωή της, αλλά αναμφίβολα περισσότερο την έμελλε η τύχη των διακοσίων χιλιάδων. Ή Μόνα μπορεί για λίγο να βρήκε έλκυστικό τον Νίκυ Μπάντινγκ, αλλά αυτή ήταν βαθιά έρωτευμένη με το χρήμα.

Ή Μόνα ήταν η όμορφη και άπιστη γυναίκα ενός γκιρζομάλη διευθυντή μιας εταιρείας που ανέλαβε μεταφορές χρημάτων με θαλασσιμένα αυτοκίνητα. Ο άσηπτος διευθυντής λεγόταν Κάιζαρ Σμιθ. Και σαν γυναίκα του ήταν πάνω από κάθε ύποψη. Πάνω από κάθε ύποψη ήταν και ο Κάιζαρ Σμιθ που δεν θυμήθηκε πως η Μόνα του είχε εκμαύσει τις λεπτομέρειες της μεταφοράς των διακοσίων χιλιάδων.

Ή Μόνα όμως θυμήθηκε αρκετές από τις λεπτομέρειες για να τις διαδίδει στον Νίκυ Μπάντινγκ και η άρπαγή έγινε τόσο αδόρυβα, ώστε ακόμα και ο οδηγός του θαλασσιμένου αυτοκινήτου που είχε σταματήσει, κλεισμένος μέσα στο ασφάλιστο σιρό του, δεν κατάλαβε τί συνέβαινε πίσω του, ως τη στιγμή που ο φύλακας και τα λεπτά ανελήφθησαν μέσα στο κλεμμένο αυτοκίνητο που χάθηκε στην κίνηση του δρόμου. Έτσι που η ανακάλυψη της αστυνομίας την υπόθεση, το κλεμμένο αυτοκίνητο είχε εγκαταλειφθεί, ο Όσκαρ Τάουν και τα λεπτά ήταν στο αεροδρόμιο του Άντλουν-άτλντ, με προορισμό το Πόρτο Ρίκο, και ο Μάρμπλχεντ Ντόβερ, είχε καταληφθεί από τον πανικό που έσήμαινε την καταστροφή του.

Ο πανικός του Μάρμπλχεντ εκδηλώθηκε από ένα απρόβλεπτο ατύχημα στην καλοσχεδιασμένη επιχείρησή. Ο φύλακας που είχαν αρπάξει μαζί με τα λεπτά, πωτάει ξαφνικά σ' ένα σοκάκι του Κουίν. Ο θάνατός του ήταν γρήγορος. Ο Μάρμπλχεντ και ο Τάουν ήθελαν να τον κάνουν να πωπάει, δεν ήθελαν να τον σκοτώσουν. Δεν είχαν υπολογίσει όμως καλά τη δύναμη των μυών τους.

Ενώ ο Μάρμπλχεντ και ο Τάουν έκταλουν στο πρακτικό μέρος της ληστείας, ο Νίκυ Μπάντινγκ και η Μόνα είχαν μείνει με διαρκή ανησυχία μόνο στο θεωρητικό μέρος. Ο Μπάντινγκ είχε τάξει πια σκοπό της ζωής του να μείνει πάντα έξω από τη φωτιά. Άλλοτε ήταν μηχανικός σε γκαράζ και εκ περιστάσεως διαρρηκτής χρηματοκιβωτίων. Και στα δύο επαγγέλματά του είχε πετύχει. Ίδιος στις διαρρήξεις όπου είχε σπάσει ρεκόρ — δεν είχε συλληφθεί ποτέ. Ήταν έτοιμος να αποσυρθεί από την ενεργό δράση όταν η έπιστολή του έταξε άλλα πεπραγμένα.

Ο Μπάντινγκ υπήρξε πιστός και αποδοτικός την πατρίδα σ' ένα πεδίο που του ταίριαζε απόλυτα. Τοποθετήθηκε σε μια ομάδα εκκαθαρίσεως νακροπιδίων και άχρηστευσε βομβών. Όταν ξανάγινε πολιτικός πήρε μαζί του μερικά σουβενίρ, όπως κάθε άλλος στρατιώτης. Άλλα αντί να πάρει κωμωδίες ή βιβλία εσπεριδών, ο Μπάντινγκ πήρε εμπορεύματα, δρομολόγια στα φυτίλια, και δείγματα από τις εκρηκτικές ύλες του έγχρως. Τα αντικείμενα αυτά τα φύλαξε προσεκτικά στο εργαστήριο του σπιτιού του στο Γκρόουντ, περμιόντας την ημέρα που θα μπορούσαν σε κάτι να του χρησιμεύσουν.

Ο Μπάντινγκ είχε αποφασίσει να εγκαταλείψει τη ζωή της παρανομίας και να σταδιοδρομήσει σαν προκοβήρας, όταν συνάντησε την μαυρομάλλα και μαυροκάφη Μόνα. Τη γνώρισε σ' ένα ακριβό μπαρ. Δεν ήξερε τότε πως ήταν παντρεμένη με ένα άντρα που η τιμιότητα του ήταν απίστευτα μεγαλύτερη από τα πλούτη του. Έτσι, σ' αυτό το σημείο, ο Ντόβερ έπρεπε να πεθάνει. Τό ίδιο και ο Μπέν Τζέμισον, ο ντετέκτιβ της αστυνομικής εταιρείας για να μην κάνουμε λόγο και για τους είκοσι-τρίαντα άδελφους επιβάτες.

Ή Μόνα ήταν τόσο ενδιαφέρων άνθρωπος που δεν λυπήθηκε για τη γνωριμία τους. Τουλάχιστον μέχρι τη στιγμή που έβρεξε στο διαμέρισμά του, τρεις νύκτες μετά τη ληστεία.

Της είχε απαγορεύσει να τον επισκέπτεται όπου να εγκαταλείψει η αστυνομία τις υποψίες της για την έκ των έδων ληστεία και να πάει να ανακρίνη τον Κάιζαρ Σμιθ. Άλλα έκανε τα λόγια του. Ή Μόνα δεν δεχόταν διαταγές από άντρα. Τον φίλησε πετακτά στο κατώφλι, προχώρησε στο δωμάτιο, πέταξε το καπέλο της στον καμπετό και κάθισε σταυρώνοντας τις κομψές της γάμπες. Καθώς την κοιτούσε ο Μπάντινγκ, εκείνη έδωσε πίσω τα κυματιστά, μαύρα της μαλλιά, όπου τα κορ-α-ντο, και βρήκε κάτι που είχε ξεφύγει από τους αστυνομικούς. Το δρομολόγιο των αεροπλάνων για το Πόρτο Ρίκο που είχε δώσει στον Όσκαρ. Φαίνεται ότι του έπεσε από την τσέπη. Ήταν χωμένο πίσω από το κάθισμα του οδηγού.

Ο Μπάντινγκ βλαστήμησε. — Ποιος σου τα είπε αυτά; — Ο Τζέμισον, χαμογέλασε με κοκε-ταρία η Μόνα.

— Μόνα, μήπως... — Όχι αυτό που νομίζεις, αγάπη μου. Ο Τζέμισον είναι πολύ συμπαθητικός άνθρωπος. Είναι συναισθηματικός. Φαντάζεται ότι ανησυχώ για τις ταλαιπωρίες του Σμιθ με την αστυνομία και προσπάθησε να με καθησυχάσει. Έτσι μου πέταξε μερικούς υπαινιγμούς για το πως πρόκειται να απαλλάξει το δούλεμά του από τ'αυτά που τις υποψίες, πιάνοντας τους πραγματικούς ενόχους.

— Και τι έχουν να κάνουν αυτά με τον Μάρμπλχεντ.

— Κοίταξε! Ή Μόνα ακούμπησε τα λευκά της χέρια στο γόνατο του Μπάντινγκ. Ο παλληκαράς έχει πανικοβληθεί. Αν πιάσουν τον Τάουν, ο Μάρμπλχεντ θα τα ξεράσει όλα. Δεν τον μέλει για τη ληστεία, φάνε να πάρη μερίδιο. Άλλα ο φόβος τον έχει εξουθενώσει. Τρέμει την ηλεκτρική καρέκλα και θα μάς πουλήσει για να πάρη συγχωροχάρτι. Θα πωπάει να μάς καταδώσει. Μου το είπε σχεδόν ο ίδιος απόψε.

— Τον είδες; Δεν σου είπα...

— Σίγ'ε, αγάπη μου. Ή Μόνα τινάζει τα μαλλιά της. Μου τηλεφώνησε. Ή φανή του μου φάνηκε ύποπτη. Έπρεπε να τον δω για να εξακριβώσω. Τον συνάντησα σ' ένα μπαρ. Έχει τα χάλια του. Έχει να κοιμηθεί από τη Δευτέρα.

— Λοιπόν;

— Τότε σκέφθηκα κάτ. θαυμάσιο. Μ' ένα συμπάρο δυο τριγόνια. Θα βάλωμε τον Μάρμπλχεντ στο αεροπλάνο που θα πάρη αύριο ο Μπέν Τζέμισον για το Πόρτο Ρίκο. Και το αεροπλάνο θα τιναχτεί στον αέρα πάνω από τον ώκεανό. Καμείς δεν θα επιζήσει. Το κόλπο πέτυχε στο Μον-τρούαλ.

— Πέτυχε στο Μοντρεάλ, αλλά έπιασαν εκείνον που σκότωσε τη δουλειά, είπε αγά ο Μπάντινγκ.

— Ήταν θάλακας, είπε η Μόνα. Έσύ, αγάπη μου, δεν είσαι κουτός. Άλλωστε έχεις μεγάλη επιδεξιότητα στα δάκτυλα και ξέρεις καλά τις εκρηκτικές ύλες. Δεν μπορείς να φτιάξεις μια μικρή βρολογιακή βόμβα που να σκάσει όταν το αεροπλάνο θα βρίσκεται πάνω από τον Άτλαντικό; Δεν υπάρχουν να ψάξουν τα συντρίμια στο βυθό του ώκεανού; Ο Μάρμπλχεντ θα πάρη μαζί του τη βόμβα σου στο αεροπλάνο των εντοκά.

— Πώς ξέρεις ότι ο Τζέμισον θα πάρη το αεροπλάνο των εντοκά αύριο; Γιατί δεν φεύγει απόψε;

— Γιατί ο Τζέμισον είναι καλός οίκογε-νιάρχης και συναισθηματικός, όπως σου είπα. Για δύο λόγους δεν φεύγει απόψε. Είμαι η πέμπτη επέτειος του γάμου του και ο γενέθλιος του παιδιού του έρω-πως έχει είσιτήριο για το αεροπλάνο των εντοκά.

— Ή αστυνομία όχι. Άλλα ο Μπέν Τζέμισον νομίζει ότι ο ντετέκτιβ της ασ-πο-μικής εταιρείας πήγε στο κλεμμένο αυτο-κί-νητο, και βρήκε κάτι που είχε ξεφύγει από τους αστυνομικούς. Το δρομολόγιο των αεροπλάνων για το Πόρτο Ρίκο που είχε δώσει στον Όσκαρ. Φαίνεται ότι του έπεσε από την τσέπη. Ήταν χωμένο πίσω από το κάθισμα του οδηγού.

— Και τι έχουν να κάνουν αυτά με τον Μάρμπλχεντ.

— Κοίταξε! Ή Μόνα ακούμπησε τα λευκά της χέρια στο γόνατο του Μπάντινγκ. Ο παλληκαράς έχει πανικοβληθεί. Αν πιάσουν τον Τάουν, ο Μάρμπλχεντ θα τα ξεράσει όλα. Δεν τον μέλει για τη ληστεία, φάνε να πάρη μερίδιο. Άλλα ο φόβος τον έχει εξουθενώσει. Τρέμει την ηλεκτρική καρέκλα και θα μάς πουλήσει για να πάρη συγχωροχάρτι. Θα πωπάει να μάς καταδώσει. Μου το είπε σχεδόν ο ίδιος απόψε.

— Τον είδες; Δεν σου είπα...

— Σίγ'ε, αγάπη μου. Ή Μόνα τινάζει τα μαλλιά της. Μου τηλεφώνησε. Ή φανή του μου φάνηκε ύποπτη. Έπρεπε να τον δω για να εξακριβώσω. Τον συνάντησα σ' ένα μπαρ. Έχει τα χάλια του. Έχει να κοιμηθεί από τη Δευτέρα.

— Λοιπόν;

— Τότε σκέφθηκα κάτ. θαυμάσιο. Μ' ένα συμπάρο δυο τριγόνια. Θα βάλωμε τον Μάρμπλχεντ στο αεροπλάνο που θα πάρη αύριο ο Μπέν Τζέμισον για το Πόρτο Ρίκο. Και το αεροπλάνο θα τιναχτεί στον αέρα πάνω από τον ώκεανό. Καμείς δεν θα επιζήσει. Το κόλπο πέτυχε στο Μον-τρούαλ.

— Πέτυχε στο Μοντρεάλ, αλλά έπιασαν εκείνον που σκότωσε τη δουλειά, είπε αγά ο Μπάντινγκ.

— Ήταν θάλακας, είπε η Μόνα. Έσύ, αγάπη μου, δεν είσαι κουτός. Άλλωστε έχεις μεγάλη επιδεξιότητα στα δάκτυλα και ξέρεις καλά τις εκρηκτικές ύλες. Δεν μπορείς να φτιάξεις μια μικρή βρολογιακή βόμβα που να σκάσει όταν το αεροπλάνο θα βρίσκεται πάνω από τον Άτλαντικό; Δεν υπάρχουν να ψάξουν τα συντρίμια στο βυθό του ώκεανού; Ο Μάρμπλχεντ θα πάρη μαζί του τη βόμβα σου στο αεροπλάνο των εντοκά.

— Πώς ξέρεις ότι ο Τζέμισον θα πάρη το αεροπλάνο των εντοκά αύριο; Γιατί δεν φεύγει απόψε;

— Γιατί ο Τζέμισον είναι καλός οίκογε-νιάρχης και συναισθηματικός, όπως σου είπα. Για δύο λόγους δεν φεύγει απόψε. Είμαι η πέμπτη επέτειος του γάμου του και ο γενέθλιος του παιδιού του έρω-πως έχει είσιτήριο για το αεροπλάνο των εντοκά.

— Ή αστυνομία όχι. Άλλα ο Μπέν Τζέμισον νομίζει ότι ο ντετέκτιβ της ασ-πο-μικής εταιρείας πήγε στο κλεμμένο αυτο-κί-νητο, και βρήκε κάτι που είχε ξεφύγει από τους αστυνομικούς. Το δρομολόγιο των αεροπλάνων για το Πόρτο Ρίκο που είχε δώσει στον Όσκαρ. Φαίνεται ότι του έπεσε από την τσέπη. Ήταν χωμένο πίσω από το κάθισμα του οδηγού.

— Και τι έχουν να κάνουν αυτά με τον Μάρμπλχεντ.

— Κοίταξε! Ή Μόνα ακούμπησε τα λευκά της χέρια στο γόνατο του Μπάντινγκ. Ο παλληκαράς έχει πανικοβληθεί. Αν πιάσουν τον Τάουν, ο Μάρμπλχεντ θα τα ξεράσει όλα. Δεν τον μέλει για τη ληστεία, φάνε να πάρη μερίδιο. Άλλα ο φόβος τον έχει εξουθενώσει. Τρέμει την ηλεκτρική καρέκλα και θα μάς πουλήσει για να πάρη συγχωροχάρτι. Θα πωπάει να μάς καταδώσει. Μου το είπε σχεδόν ο ίδιος απόψε.

— Τον είδες; Δεν σου είπα...

— Σίγ'ε, αγάπη μου. Ή Μόνα τινάζει τα μαλλιά της. Μου τηλεφώνησε. Ή φανή του μου φάνηκε ύποπτη. Έπρεπε να τον δω για να εξακριβώσω. Τον συνάντησα σ' ένα μπαρ. Έχει τα χάλια του. Έχει να κοιμηθεί από τη Δευτέρα.

— Λοιπόν;

— Τότε σκέφθηκα κάτ. θαυμάσιο. Μ' ένα συμπάρο δυο τριγόνια. Θα βάλωμε τον Μάρμπλχεντ στο αεροπλάνο που θα πάρη αύριο ο Μπέν Τζέμισον για το Πόρτο Ρίκο. Και το αεροπλάνο θα τιναχτεί στον αέρα πάνω από τον ώκεανό. Καμείς δεν θα επιζήσει. Το κόλπο πέτυχε στο Μον-τρούαλ.

— Πέτυχε στο Μοντρεάλ, αλλά έπιασαν εκείνον που σκότωσε τη δουλειά, είπε αγά ο Μπάντινγκ.

— Ήταν θάλακας, είπε η Μόνα. Έσύ, αγάπη μου, δεν είσαι κουτός. Άλλωστε έχεις μεγάλη επιδεξιότητα στα δάκτυλα και ξέρεις καλά τις εκρηκτικές ύλες. Δεν μπορείς να φτιάξεις μια μικρή βρολογιακή βόμβα που να σκάσει όταν το αεροπλάνο θα βρίσκεται πάνω από τον Άτλαντικό; Δεν υπάρχουν να ψάξουν τα συντρίμια στο βυθό του ώκεανού; Ο Μάρμπλχεντ θα πάρη μαζί του τη βόμβα σου στο αεροπλάνο των εντοκά.

— Πώς ξέρεις ότι ο Τζέμισον θα πάρη το αεροπλάνο των εντοκά αύριο; Γιατί δεν φεύγει απόψε;

— Γιατί ο Τζέμισον είναι καλός οίκογε-νιάρχης και συναισθηματικός, όπως σου είπα. Για δύο λόγους δεν φεύγει απόψε. Είμαι η πέμπτη επέτειος του γάμου του και ο γενέθλιος του παιδιού του έρω-πως έχει είσιτήριο για το αεροπλάνο των εντοκά.

— Ή αστυνομία όχι. Άλλα ο Μπέν Τζέμισον νομίζει ότι ο ντετέκτιβ της ασ-πο-μικής εταιρείας πήγε στο κλεμμένο αυτο-κί-νητο, και βρήκε κάτι που είχε ξεφύγει από τους αστυνομικούς. Το δρομολόγιο των αεροπλάνων για το Πόρτο Ρίκο που είχε δώσει στον Όσκαρ. Φαίνεται ότι του έπεσε από την τσέπη. Ήταν χωμένο πίσω από το κάθισμα του οδηγού.

— Και τι έχουν να κάνουν αυτά με τον Μάρμπλχεντ.

— Κοίταξε! Ή Μόνα ακούμπησε τα λευκά της χέρια στο γόνατο του Μπάντινγκ. Ο παλληκαράς έχει πανικοβληθεί. Αν πιάσουν τον Τάουν, ο Μάρμπλχεντ θα τα ξεράσει όλα. Δεν τον μέλει για τη ληστεία, φάνε να πάρη μερίδιο. Άλλα ο φόβος τον έχει εξουθενώσει. Τρέμει την ηλεκτρική καρέκλα και θα μάς πουλήσει για να πάρη συγχωροχάρτι. Θα πωπάει να μάς καταδώσει. Μου το είπε σχεδόν ο ίδιος απόψε.

νητο, και βρήκε κάτι που είχε ξεφύγει από τους αστυνομικούς. Το δρομολόγιο των αεροπλάνων για το Πόρτο Ρίκο που είχε δώσει στον Όσκαρ. Φαίνεται ότι του έπεσε από την τσέπη. Ήταν χωμένο πίσω από το κάθισμα του οδηγού.

Ο Μπάντινγκ βλαστήμησε.

— Ποιος σου τα είπε αυτά;

— Ο Τζέμισον, χαμογέλασε με κοκε-ταρία η Μόνα.

— Μόνα, μήπως...

— Όχι αυτό που νομίζεις, αγάπη μου. Ο Τζέμισον είναι πολύ συμπαθητικός άνθρωπος. Είναι συναισθηματικός. Φαντάζεται ότι ανησυχώ για τις ταλαιπωρίες του Σμιθ με την αστυνομία και προσπάθησε να με καθησυχάσει. Έτσι μου πέταξε μερικούς υπαινιγμούς για το πως πρόκειται να απαλλάξει το δούλεμά του από τ'αυτά που τις υποψίες, πιάνοντας τους πραγματικούς ενόχους.

— Και τι έχουν να κάνουν αυτά με τον Μάρμπλχεντ.

— Κοίταξε! Ή Μόνα ακούμπησε τα λευκά της χέρια στο γόνατο του Μπάντινγκ. Ο παλληκαράς έχει πανικοβληθεί. Αν πιάσουν τον Τάουν, ο Μάρμπλχεντ θα τα ξεράσει όλα. Δεν τον μέλει για τη ληστεία, φάνε να πάρη μερίδιο. Άλλα ο φόβος τον έχει εξουθενώσει. Τρέμει την ηλεκτρική καρέκλα και θα μάς πουλήσει για να πάρη συγχωροχάρτι. Θα πωπάει να μάς καταδώσει. Μου το είπε σχεδόν ο ίδιος απόψε.

— Τον είδες; Δεν σου είπα...

— Σίγ'ε, αγάπη μου. Ή Μόνα τινάζει τα μαλλιά της. Μου τηλεφώνησε. Ή φανή του μου φάνηκε ύποπτη. Έπρεπε να τον δω για να εξακριβώσω. Τον συνάντησα σ' ένα μπαρ. Έχει τα χάλια του. Έχει να κοιμηθεί από τη Δευτέρα.

— Λοιπόν;

— Τότε σκέφθηκα κάτ. θαυμάσιο. Μ' ένα συμπάρο δυο τριγόνια. Θα βάλωμε τον Μάρμπλχεντ στο αεροπλάνο που θα πάρη αύριο ο Μπέν Τζέμισον για το Πόρτο Ρίκο. Και το αεροπλάνο θα τιναχτεί στον αέρα πάνω από τον ώκεανό. Καμείς δεν θα επιζήσει. Το κόλπο πέτυχε στο Μον-τρούαλ.

— Πέτυχε στο Μοντρεάλ, αλλά έπιασαν εκείνον που σκότωσε τη δουλειά, είπε αγά ο Μπάντινγκ.

— Ήταν θάλακας, είπε η Μόνα. Έσύ, αγάπη μου, δεν είσαι κουτός. Άλλωστε έχεις μεγάλη επιδεξιότητα στα δάκτυλα και ξέρεις καλά τις εκρηκτικές ύλες. Δεν μπορείς να φτιάξεις μια μικρή βρολογιακή βόμβα που να σκάσει όταν το αεροπλάνο θα βρίσκεται πάνω από τον Άτλαντικό; Δεν υπάρχουν να ψάξουν τα συντρίμια στο βυθό του ώκεανού; Ο Μάρμπλχεντ θα πάρη μαζί του τη βόμβα σου στο αεροπλάνο των εντοκά.

— Πώς ξέρεις ότι ο Τζέμισον θα πάρη το αεροπλάνο των εντοκά αύριο; Γιατί δεν φεύγει απόψε;

— Γιατί ο Τζέμισον είναι καλός οίκογε-νιάρχης και συναισθηματικός, όπως σου είπα. Για δύο λόγους δεν φεύγει απόψε. Είμαι η πέμπτη επέτειος του γάμου του και ο γενέθλιος του παιδιού του έρω-πως έχει είσιτήριο για το αεροπλάνο των εντοκά.

— Ή αστυνομία όχι. Άλλα ο Μπέν Τζέμισον νομίζει ότι ο ντετέκτιβ της ασ-πο-μικής εταιρείας πήγε στο κλεμμένο αυτο-κί-νητο, και βρήκε κάτι που είχε ξεφύγει από τους αστυνομικούς. Το δρομολόγιο των αεροπλάνων για το Πόρτο Ρίκο που είχε δώσει στον Όσκαρ. Φαίνεται ότι του έπεσε από την τσέπη. Ήταν χωμένο πίσω από το κάθισμα του οδηγού.

— Και τι έχουν να κάνουν αυτά με τον Μάρμπλχεντ.

— Κοίταξε! Ή Μόνα ακούμπησε τα λευκά της χέρια στο γόνατο του Μπάντινγκ. Ο παλληκαράς έχει πανικοβληθεί. Αν πιάσουν τον Τάουν, ο Μάρμπλχεντ θα τα ξεράσει όλα. Δεν τον μέλει για τη ληστεία, φάνε να πάρη μερίδιο. Άλλα ο φόβος τον έχει εξουθενώσει. Τρέμει την ηλεκτρική καρέκλα και θα μάς πουλήσει για να πάρη συγχωροχάρτι. Θα πωπάει να μάς καταδώσει. Μου το είπε σχεδόν ο ίδιος απόψε.

— Τον είδες; Δεν σου είπα...

— Σίγ'ε, αγάπη μου. Ή Μόνα τινάζει τα μαλλιά της. Μου τηλεφώνησε. Ή φανή του μου φάνηκε ύποπτη. Έπρεπε να τον δω για να εξακριβώσω. Τον συνάντησα σ' ένα μπαρ. Έχει τα χάλια του. Έχει να κοιμηθεί από τη Δευτέρα.

— Λοιπόν;

— Τότε σκέφθηκα κάτ. θαυμάσιο. Μ' ένα συμπάρο δυο τριγόνια. Θα βάλωμε τον Μάρμπλχεντ στο αεροπλάνο που θα πάρη αύριο ο Μπέν Τζέμισον για το Πόρτο Ρίκο. Και το αεροπλάνο θα τιναχτεί στον αέρα πάνω από τον ώκεανό. Καμείς δεν θα επιζήσει. Το κόλπο πέτυχε στο Μον-τρούαλ.

— Πέτυχε στο Μοντρεάλ, αλλά έπιασαν εκείνον που σκότωσε τη δουλειά, είπε αγά ο Μπάντινγκ.

— Ήταν θάλακας, είπε η Μόνα. Έσύ, αγάπη μου, δεν είσαι κουτός. Άλλωστε έχεις μεγάλη επιδεξιότητα στα δάκτυλα και ξέρεις καλά τις εκρηκτικές ύλες. Δεν μπορείς να φτιάξεις μια μικρή βρολογιακή βόμβα που να σκάσει όταν το αεροπλάνο θα βρίσκεται πάνω από τον Άτλαντικό; Δεν υπάρχουν να ψάξουν τα συντρίμια στο βυθό του ώκεανού; Ο Μάρμπλχεντ θα πάρη μαζί του τη βόμβα σου στο αεροπλάνο των εντοκά.

— Πώς ξέρεις ότι ο Τζέμισον θα πάρη το αεροπλάνο των εντοκά αύριο; Γιατί δεν φεύγει απόψε;

— Γιατί ο Τζέμισον είναι καλός οίκογε-νιάρχης και συναισθηματικός, όπως σου είπα. Για δύο λόγους δεν φεύγει απόψε. Είμαι η πέμπτη επέτειος του γάμου του και ο γενέθλιος του παιδιού του έρω-πως έχει είσιτήριο για το αεροπλάνο των εντοκά.

— Ή αστυνομία όχι. Άλλα ο Μπέν Τζέμισον νομίζει ότι ο ντετέκτιβ της ασ-πο-μικής εταιρείας πήγε στο κλεμμένο αυτο-κί-νητο, και βρήκε κάτι που είχε ξεφύγει από τους αστυνομικούς. Το δρομολόγιο των αεροπλάνων για το Πόρτο Ρίκο που είχε δώσει στον Όσκαρ. Φαίνεται ότι του έπεσε από την τσέπη. Ήταν χωμένο πίσω από το κάθισμα του οδηγού.

— Και τι έχουν να κάνουν αυτά με τον Μάρμπλχεντ.

— Κοίταξε! Ή Μόνα ακούμπησε τα λευκά της χέρια στο γόνατο του Μπάντινγκ. Ο παλληκαράς έχει πανικοβληθεί. Αν πιάσουν τον Τάουν, ο Μάρμπλχεντ θα τα ξεράσει όλα. Δεν τον μέλει για τη ληστεία, φάνε να πάρη μερίδιο. Άλλα ο φόβος τον έχει εξουθενώσει. Τρέμει την ηλεκτρική καρέκλα και θα μάς πουλήσει για να πάρη συγχωροχάρτι. Θα πωπάει να μάς καταδώσει. Μου το είπε σχεδόν ο ίδιος απόψε.

— Τον είδες; Δεν σου είπα...

— Σίγ'ε, αγάπη μου. Ή Μόνα τινάζει τα μαλλιά της. Μου τηλεφώνησε. Ή φανή του μου φάνηκε ύποπτη. Έπρεπε να τον δω για να εξακριβώσω. Τον συνάντησα σ' ένα μπαρ. Έχει τα χάλια του. Έχει να κοιμηθεί από τη Δευτέρα.

— Λοιπόν;

— Τότε σκέφθηκα κάτ. θαυμάσιο. Μ' ένα συμπάρο δυο τριγόνια. Θα βάλωμε τον Μάρμπλχεντ στο αεροπλάνο που θα πάρη αύριο ο Μπέν Τζέμισον για το Πόρτο Ρίκο. Και το αεροπλάνο θα τιναχτεί στον αέρα πάνω από τον ώκεανό. Καμείς δεν θα επιζήσει. Το κόλπο πέτυχε στο Μον-τρούαλ.

— Πέτυχε στο Μοντρεάλ, αλλά έπιασαν εκείνον που σκότωσε τη δουλειά, είπε αγά ο Μπάντινγκ.

— Ήταν θάλακας, είπε η Μόνα. Έσύ, αγάπη μου, δεν είσαι κουτός. Άλλωστε έχεις μεγάλη επιδεξιότητα στα δάκτυλα και ξέρεις καλά τις εκρηκτικές ύλες. Δεν μπορείς να φτιάξεις μια μικρή βρολογιακή βόμβα που να σκάσει όταν το αεροπλάνο θα βρίσκεται πάνω από τον Άτλαντικό; Δεν υπάρχουν να ψάξουν τα συντρίμια στο βυθό του ώκεανού; Ο Μάρμπλχεντ θα πάρη μαζί του τη βόμβα σου στο αεροπλάνο των εντοκά.

— Πώς ξέρεις ότι ο Τζέμισον θα πάρη το αεροπλάνο των εντοκά αύριο; Γιατί δεν φεύγει απόψε;

— Γιατί ο Τζέμισον είναι καλός οίκογε-νιάρχης και συναισθηματικός, όπως σου είπα. Για δύο λόγους δεν φεύγει απόψε. Είμαι η πέμπτη επέτειος του γάμου του και ο γενέθλιος του παιδιού του έρω-πως έχει είσιτήριο για το αεροπλάνο των εντοκά.

— Ή αστυνομία όχι. Άλλα ο Μπέν Τζέμισον νομίζει ότι ο ντετέκτιβ της ασ-πο-μικής εταιρείας πήγε στο κλεμμένο αυτο-κί-νητο, και βρήκε κάτι που είχε ξεφύγει από τους αστυνομικούς. Το δρομολόγιο των αεροπλάνων για το Πόρτο Ρίκο που είχε δώσει στον Όσκαρ. Φαίνεται ότι του έπεσε από την τσέπη. Ήταν χωμένο πίσω από το κάθισμα του οδηγού.

— Και τι έχουν να κάνουν αυτά με τον Μάρμπλχεντ.

— Κοίταξε! Ή Μόνα ακούμπησε τα λευκά της χέρια στο γόνατο του Μπάντινγκ. Ο παλληκαράς έχει πανικοβληθεί. Αν πιάσουν τον Τάουν, ο Μάρμπλχεντ θα τα ξεράσει όλα. Δεν τον μέλει για τη ληστεία, φάνε να πάρη μερίδιο. Άλλα ο φόβος τον έχει εξουθενώσει. Τρέμει την ηλεκτρική καρέκλα και θα μάς πουλήσει για να πάρη συγχωροχάρτι. Θα πωπάει να μάς καταδώσει. Μου το είπε σχεδόν ο ίδιος απόψε.

— Τον είδες; Δεν σου είπα...

— Σίγ'ε, αγάπη μου. Ή Μόνα τινάζει τα μαλλιά της. Μου τηλεφώνησε. Ή φανή του μου φάνηκε ύποπτη. Έπρεπε να τον δω για να εξακριβώσω. Τον συνάντησα σ' ένα μπαρ. Έχει τα χάλια του. Έχει να κοιμηθεί από τη Δευτέρα.

— Λοιπόν;

— Τότε σκέφθηκα κάτ. θαυμάσιο. Μ' ένα συμπάρο δυο τριγόνια. Θα βάλωμε τον Μάρμπλχεντ στο αεροπλάνο που θα πάρη αύριο ο Μπέν Τζέμισον για το Πόρτο Ρίκο. Και το αεροπλάνο θα τιναχτεί στον αέρα πάνω από τον ώκεανό. Καμείς δεν θα επιζήσει. Το κόλπο πέτυχε στο Μον-τρούαλ.

— Πέτυχε στο Μοντρεάλ, αλλά έπιασαν εκείνον που σκότωσε τη δουλειά, είπε αγά ο Μπάντινγκ.

— Ήταν θάλακας, είπε η Μόνα. Έσύ, αγάπη μου, δεν είσαι κουτός. Άλλωστε έχεις μεγάλη επιδεξιότητα στα δάκτυλα και ξέρεις καλά τις εκρηκτικές ύλες. Δεν μπορείς να φτιάξεις μια μικρή βρολογιακή βόμβα που να σκάσει όταν το αεροπλάνο θα βρίσκεται πάνω από τον Άτλαντικό; Δεν υπάρχουν να ψάξουν τα συντρίμια στο βυθό του ώκεανού; Ο Μάρμπλχεντ θα πάρη μαζί του τη βόμβα σου στο αεροπλάνο των εντοκά.

— Πώς ξέρεις ότι ο Τζέμισον θα πάρη το αεροπλάνο των εντοκά αύριο; Γιατί δεν φεύγει απόψε;

— Γιατί ο Τζέμισον είναι καλός οίκογε-νιάρχης και συναισθηματικός, όπως σου είπα. Για δύο λόγους δεν φεύγει απόψε. Είμαι η πέμπτη επέτειος του γάμου του και ο γενέθλιος του παιδιού του έρω-πως έχει είσιτήριο για το αεροπλάνο των εντοκά.

ενόσω γιατί τηλεφώνησα σε όλες τις δημοτικές γραμμές.

Ο Μπάντινγκ κατάλαβε πως η Μόνα είχε κάνει ένα μορφοσμό. Βηματίζει πέρα δώθε κρατώντας το άδειο ποτήρι. Μετά το ξαναγέμισε. Το όμορφο πηγούνι του πέταξε μπροστά καθώς γύρισε στην Μόνα.

— Έν τάξει, θα ξεφορτωθώ τον Ντόβερ και τον Τζέμισον, είπε. Άλλα δεν μπορούμε να ξεφορτωθούμε την αστυνομία της Νέας Υόρκης. Ο Τζέμισον θα τους είπε τι ανέκαλυψε.

— Τίποτα δεν τους είπε, αποκρίθηκε η Μόνα. Και ξέρεις γιατί.

Ο Μπάντινγκ κατάλαβε πως η Μόνα είχε δίκιο. Και ήξερε γιατί ο Τζέμισον ήταν επιφυλακτικός απέναντι στους αστυνομικούς. Κάποτε ήταν ντετέκτιβ της αστυνομίας. Τον είχαν υποβιάσει πριν τρία χρόνια όταν γινόταν κάποια ανάκριση για μια υπόθεση δωροδοκίας. Και τον είχαν πετάξει από το σώμα όταν ανήσυχε να καταθέσει κατά των ανωτέρων του που τον μετέβαλαν σε αποδιοπομπαίο τράγο. Σίγουρα τώρα θα έπαινε τη ρεβάνς του σ' αυτή την υπόθεση. Θα έβγαλανε τους προ-σταμένους του για την έλλειψη εμπιστο-

τητας, και βρήκε κάτι που είχε ξεφύγει από τους αστυνομικούς. Το δρομολόγιο των αεροπλάνων για το Πόρτο Ρίκο που είχε δώσει στον Όσκαρ. Φαίνεται ότι του έπεσε από την τσέπη. Ήταν χωμένο πίσω από το κάθισμα του οδηγού.

Ο Μπάντινγκ βλαστήμησε.

Η ιστορία εκμυστηρεύεται

ΧΙΛΙΑΔΕΣ πτώματα είχαν καλυμψει ολόκληρη την πεδιάδα του Πουατού. Μπροστά τους πάνω στο ύψος χύμα, η τρύπα, με τα ώχα πρόσωπα γεμάτα σμένα προς τον ουρανό, οι ιππείς με τις βαρύνουσες πανοπλίες κοίτονταν ακίνητοι, νεκροί. Εδώ, εκεί, στο πεδίο της μάχης — αυτό γινόταν στα 1356, όχι μακριά από το Πουατιέ — οι συγκρούσεις συνεχίζονταν. Άγγλοι και Γάλλοι πολεμιστές άλλης-ξοιωνόνταν κι' οι ανελήστες σπαθιές δεν ήταν λιγότερες από τις φοβερές βρισιές και τις βλαστήμιες που τις συνόδευαν.

Αλλά, σιγά σιγά η μάχη τραβούσε προς το τέλος της. Οι Γάλλοι είχαν ήττη κι' αυτοί που πολεμούσαν ακόμα το έκαναν για να σώσουν την τιμή τους. Μόνο κάτω από ένα δένδρο η σύγκρουση συνεχιζόταν μ' όλη την έντασή της. Σ' αυτό το μέρος, ένας ψηλός άντρας, με ωραίο πρόσωπο που το πλασίδιων μακριά καστανά μαλλιά, κρατούσε στο χέρι του ένα τσεκούρι και σκορπούσε γύρω του το θάνατο. Πλάι του, ένας εφηβός πολεμούσε με το σπαθί του και κάθε τόσο φώναζε:

— Πατέρα, φυλαχθήτε άριστερά! Φυλαχθήτε δεξιά!

Και τότε, ο βασιλιάς Ιωάννης — γιατί ο άνθρωπος που πολεμούσε τόσο γενναία ήταν ο βασιλιάς της Γαλλίας, αυτός που η ιστορία τον άνωσε «Καλό» — σήκωσε το τσεκούρι του κι' άνοιξε στα δύο το κεφάλι του Άγγλου που είχε τολμήσει να τον πλησιάσει.

Αλλά μία σπαθιά τον βρήκε στο πρόσωπο και μία άλλη τον άνοιξε το μέτωπο. Το αίμα κυλούσε στα μάτια του και τον τύφλωνε. Η φωνή του γιου του Φίλιππου δεν έφθασε σχεδόν σ' αυτιά του. Κάποιος από τους επιτιθέμενους φώναξε τότε:

— Παραδοθήτε, μεγαλειότατε, αλλιώς θα σκοτωθήτε.

— Πού είναι ο εξάδελφός μου, πρίγκιψ ντε Γκάλ; ρώτησε ο βασιλιάς, με δρακινή φωνή. Θέλω να τον δω!

— Μεγαλειότατε, απάντησε εκείνος που είχε μιλήσει, παραδοθήτε σ' εμένα και θα σας οδηγήσω σ' αυτόν.

— Ποιος είσαι; ρώτησε ο βασιλιάς.

— Ο Ντενίς ντε Μορμπέκ, ιππότης του Άρτουα. Υπηρετώ την Άγγλία γιατί δεν μπορώ να υπηρετήσω τη Γαλλία, όπου έχασα, δ' τι είχα.

Τα μάτια του Ιωάννη II έλαμψαν. Γνώριζε αυτόν τον ιππότη, που είχε δραπευτεί από τη Γαλλία, ύστερα από ένα φόνου που είχε διαπράξει. Να παραδοθή σ' ένα φονιά, αυτός ο βασιλιάς! Κι' όμως, με φωνή που έτρεμε, είπε:

— Παραδίδου σ' εμένα!...

Γύρω του η μάχη είχε σταματήσει. Νύχτωσε. Πολλοί Γάλλοι έκλαιγαν. Κι' οι Άγγλοι κοίταζαν με σεβασμό και περιέργεια τον αιχμάλωτο Βασιλιά.

Η πόρτα του πλακουστρωμένου δωματίου άνοιξε κι' ο θόρυβος της κλειδαριάς έμπηξε το βασιλιά. Ένας ακόλουθος μπήκε με το πρόγευμα, πλησίασε στο κρεβάτι, γονάτισε κι' έτεινε το δίσκο στον αιχμάλωτο.

— Καλημέρα Όλιβιέ! είπε ο βασιλιάς. Μου φαίνεται πως ήρθες νωρίς σήμερα.

— Είναι η συνθησμένη ώρα, μεγαλειότατε, απάντησε ο ακόλουθος, χαμογελώντας.

Ο βασιλιάς έσπρωξε τον δίσκο και σηκώθηκε.

— Δεν θα φάω πτό κρεβάτι, είπε. Θα με σερβίρουν εκεί, απροστά στο παράθυρο.

Τινάχθηκε έξω από το κρεβάτι του, ντύθηκε και κάθισε σε μία σκαλιστή πολυθρόνα. Κι' ενώ προγευματίε, η ματιά του πλανιόταν στα δέντρα και τα λουλούδια του πάρκου που είχε απροστά του.

— Πώς μ' αρέσουν τα πάρκα σας! μουρμούρισε. Έμεις δεν έχουμε τέτια στους πύργους μας, στη Γαλλία.

Και γυρίζοντας προς το μέρος του υπηρέτη, που στεκόταν δοθιος πλάι του, πρόσθεσε:

— Ξέρεις ότι η Άγγλία μ' αρέσει, κάθε μέρα και περισσότερο;

Ο νεαρός ακόλουθος ναυαγόλασε:

— Σαν Άγγλος που είμαι, αυτό μ' ευχαριστεί, μεγαλειότατε, είπε. Μου φαίνεται όμως ότι αυτή η αγάπη για τη χώρα μας γεννήθηκε πριν από δυο μήνες.

— Αλήθεια; Πριν από δυο μήνες; Έκανε ο βασιλιάς με προσποιητή έκπληξη.

— Νομίζω, πως δεν θα έχετε αντίρρηση, πέταξε ο Όλιβιέ.

Κι' ο βασιλιάς δεν πρόσθεσε τίποτα. Έμεινε θυσιμένος στις σκέψεις του. Τέσσερα χρόνια! Στήν αρχή των ω-

— Πώς; Δεν την γνωρίζετε; Έκανε ο βασιλιάς.

— Όχι, δεν την γνωρίζω, απάντησε ο Όλιβιέ.

— Κι' όμως, η κόμισσα του Σαλίσμπουρι είναι γνωστή σ' όλους.

— Η κόμισσα του Σαλίσμπουρι! Πώς είχε ξεχάσει αυτό το όνομα; Ήταν γνωστό σ' όλη την Άγγλία και σ' όλη την Ευρώπη ακόμα από την ημέρα που, σ' ένα χορό, έπεσε η καλσοδέττα της ωραιότερης γυναίκας του Λονδίνου, της κόμισσας του Σαλίσμπουρι.

Τα γέλια των παρευρισκομένων έπληξαν τους ήχους της μουσικής, όταν φάνηκε αυτό το γυναικείο εσώρουχο, αυτή η γαλάζια κορδέλλα που είχε πέσει στο πά-

τωμα. Τότε ο βασιλιάς Έδουάρδος έτρεξε, την σήκωσε και είπε:

— Καταραμένος αυτός που θα σκεφθώ ποηρά! Αυτοί που τώρα γελάνε, μία μέρα θα είναι πολύ εύχρηστοι και πολύ περήφανοι αν θα φορούν μία παρόμοια κορδέλλα!

Κι' από εκείνη — η στιγμή ίδρυσε το τάγμα της περικνημίδας και το παράσημο της περικνημίδας, που μέχρι σήμερα είναι η μεγαλύτερη τιμή που προσφέρεται στους Άγγλους.

Ο χορός τελείωσε κι' ο Έδουάρδος ώδηγησε την νύμφη του στη θέσι της. Ο Ιωάννης σηκώθηκε τότε, προχώρησε προς το μέρος της κόμισσας και υποκλίθηκε μπροστά της.

Ο βασιλιάς της Γαλλίας, είπε, θα θεωρήσει μεγάλη τιμή αν η κόμισσα του παραχωρήσει την εύνοια που παρεχώρησε στο βασιλιά της Άγγλίας.

Εκείνη ανταπέδωσε την υπόκλιση, κοκκινίζοντας και τον ακολουθώντας.

Δεν αγκαλιάζονταν στο χορό, εκείνη την εποχή, όπως σήμερα. Κάπου-κάπου, ο καβαλιέρος κρατούσε τα χέρια της νύμφας του στα δικά του για λίγες στιγμές. Σ' αυτές τις λίγες στιγμές, ο Ιωάννης ένοιωσε πως η κόμισσα έτρεμε.

Πριν τελειώσει ο χορός, έκανε μία προσπάθεια να νικήσει τους εισταγμούς του και της είπε δειλά:

— Μεθαύριο θα πάμε για κυνήγι, στον πύργο μου του Σαδόν, κυρία, είπε. Θα μου κάνετε την τιμή να είστε μεταξύ των προσκεκλημένων μου;

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της, χαμογελώντας.

Ευχαριστώ την μεγαλειότητά σας, για την πρόσκληση, απάντησε. Θα είμαι!

Το βασιλικό κυνήγι προχωρούσε άργα. Ο βασιλιάς Ιωάννης ήπιε σ' ένα ωραίο άσπρο άλογο, ενώ πλάι του, σε μία φοράδα, προχώρησε η κόμισσα του Σαλίσμπουρι. Γύρω τους μερικοί ευγενείς και μερικές κυρίες, προσπαθούσαν να διατηρούν κάποια απόσταση από το ζευγάρι.

Στην πραγματικότητα ο βασιλιάς δεν σκεπτόταν το κυνήγι. Έρεξε μερικά βέλη για τα μάτια του κόσμου κι' ύστερα παράτησε όριστικά αυτό το σπόρ και σκότωνε προς την κόμισσα ψιθύρισε:

— Από προχθές το βράδι, κόμισσα, άρχισα ν' αγαπώ την Άγγλία.

Εκείνη χαμογέλασε.

— Δεν, την αγαπούσατε πριν, μεγαλειότατε; ρώτησε.

— Πώς μπορούσα ν' αγαπήσω τη χώρα που με κρατεί αιχμάλωτο εδώ και τέσσερα χρόνια; Αλλά από προχθές άλλαξα αισθήματα.

Και πως έγινε αυτό; ρώτησε η κόμισσα.

— Γιατί σας συνάντησα...

Η κόμισσα δεν μπόρεσε να κρατήσει τα

γέλια της κι' ο βασιλιάς σκυθρόπασε.

— Γιατί γελάτε; είπε.

— Γιατί η μεγαλειότητά σας μιλάει κατ' ευθείαν...

— Δεν ξέρω πως αλλιώς θα μπορούσα να μιλήσω.

— Υπάρχουν πολλοί τρόποι, έκανε η κόμισσα, χαμογελώντας.

— Ίσως...

Πλησίασε περισσότερο προς την κόμισσα και της έπιασε το χέρι. Εκείνη δεν άντεδρασε.

— Έγώ όμως, κόμισσα, δεν ξέρω να μιλάω με περιστροφές, είπε. Η ψυχή μου ήταν βαρειά, πριν σας γνωρίσω και τώρα ξελαφύρωσε. Από προχθές το βράδι, σας αγαπώ... σας θέλω.

στην Άννα του Σαλίσμπουρι, η καρδιά του σφιγγόταν.

Κι' αυτός ο καταργάρας ο Όλιβιέ είχε δίκιο. Η άγαπη του γεννήθηκε πριν δυο μήνες κι' από τότε η ζωή του είχε αλλάξει. Η Άννα έρχόταν και τον έδλεπε πολλές φορές τη βδομάδα. Και κοντά της περνούσε υπέροχες στιγμές.

— Κι' αν έπρόκειτο να γυρίσετε στη Γαλλία; τον ρώτησε ξαφνικά ο ακόλουθος.

Ο βασιλιάς τινάχθηκε από τη θέσι του. — Πώς μπορεί να γίνει αυτό; ρώτησε.

— Απ' ό,τι ξέρω, δεν υπάρχει τέτοιο ζήτημα. Ξέρω καλά ότι η Άγγλία απαιτεί ένα υπέροχο ποσό από το Γαλλικό Βασίλειο για την απελευθέρωσή μου.

Ο Όλιβιέ παρατηρούσε άφηρημένος τα δέντρα του πάρκου.

— Έχετε λάθος, μεγαλειότατε, είπε τονίζοντας τις συλλαβές του.

— Πώς; φώναξε ο βασιλιάς. Μάξωσαν τα λύτρα;

— Δεν ξέρω, μεγαλειότατε. Άκουσα μόνο ότι έρχεται μια αντιπροσωπεία από τη Γαλλία να νά σας παραστή-

θυγέ. Ο βασιλιάς έμεινε μόνος, με τις σκέψεις του. Περίεργο, αυτό το νέο δεν τον ευχαριστούσε! Βέβαια θα έδλεπε την άγαπητή του Γαλλία, τη γυναίκα του, τα παιδιά του... Αλλά μία γλυκεία μορφή χόρευε στα μισοκλειστά μάτια του: Η Άννα, κόμισσα του Σαλίσμπουρι.

Ο Όλιβιέ είχε πεί αλήθεια. Ύστερα από απελευθέρωση διαπραγματεύσεις, η Γαλλία και η Άγγλία είχαν υπογράψει τη συνθήκη του Μπρετινίου. Κι' ο βασιλιάς Έδουάρδος ήθελε μόνος του να αναγγείλει στον αιχμάλωτο του πως ήταν ελεύθερος να περάσει στο Καλαί, από όπου θα εναγυρίε στο θρόνο του, όταν θα ν' ανεβάζοντο τα λύτρα.

Λίγες μέρες αργότερα, τη στιγμή που ο Ιωάννης έτοιμαζόταν να μεταβεί, είδε έναν ιππότη που έτοχε καλπάζοντας προς την προκυμιά. Κι' όταν λίγες στιγμές αργότερα ο ιππότης σταμάτησε μπροστά του, αναγνώρισε την Άννα, ντυμένη άνδρικά. Η κόμισσα έπεσε στην αγκαλιά του, κλαίγοντας.

— Δεν θα σέ ξαναδώ πιά; Δεν θα σ' ξαναδώ πιά; επανέλαμβανε.

— Αγαπημένη μου, απάντησε ο βασιλιάς, δεν θα σ' ξεχάσω ποτέ.

Ύστερα αποσπάστηκε από την αγκαλιά της κι' ανέβηκε στο πλοίο. Για πολλή ώρα είχε τα μάτια του κορμωμένα στη λεπτή σιλουέττα της μορφής Άγγλιδας, καθώς το πλοίο ξανοιγόταν στη θάλασσα. Ήταν η τελευταία εικόνα που έπαιρνε μαζί του από την Άγγλία.

Στο Καλαί συνάντησε τους υπουργούς τους και συζήτησε μαζί τους τον τρόπο με τον οποίο θα συγκέντρωναν τα λύτρα. Τρία εκατομμύρια χρυσά σκούδα! Η Γαλλία γονάτιζε από τους φόρους!

Επί τέλους, ο βασιλιάς Ιωάννης μπόρεσε να εγκαταλείψει το Καλαί. Αλλά οι Άγγλοι δεν υπεχώρησαν ν' αφήσει εκεί, σαν δημίο, το γιού του, τον δούκα του Ανζού, ξαναβρήκε το Παρίσι και το Λούβρο. Ξαναβρήκε τη γυναίκα του κι' έπεσε στην αγκαλιά της κλαίγοντας.

Ύστερα, σιγά-σιγά, ο ένθουςιασμός των πρώτων ημερών εξαστίσθηκε. Ο βασιλιάς Ιωάννης άρχισε να περιπλανιέται μόνος του εδώ κι' εκεί κατηφής και θλιμμένος. Οι σκέψεις του πετούσαν στην Άγγλία, στην μορφή κόμισσας.

Μία μέρα, η βασίλισσα τόλμησε να τον ρωτήσει γιατί αναστάζε τόσο συχνά.

— Γιατί δεν ξεσυνήθισα ακόμα το Λονδίνο, απάντησε ο Ιωάννης με φανερό τράκ.

Η βασίλισσα κοκκίνισε και γύρισε το πρόσωπό της για να κούνη τα δάκρυά της. Αλλά ο Ιωάννης, θυσιμένος στα δεινρά του, δεν κατάλαβε τίποτα.

Λίγες ώρες αργότερα ήρθαν να του αναγγείλουν, ότι η βασίλισσα είχε πέσει στο κρεβάτι με υψηλό πυρετό. Ο Ιωάννης έμεινε κατάπληκτος.

— Μα πού από λίγο ήταν καλά! φώναξε.

Χωρίς άρρωστική κέλευσαν όλους τους γατρούς της αυλής. Κι' όλοι αποφάνθηκαν ότι η κατάσταση της βασίλισσας ήταν απελπιστική.

Λίγες μέρες αργότερα πέθανε. Ο Ιωάννης την έκλαψε ειλικρινά. Αλλά, από εκείνη την ημέρα, το υαλό του πετούσε δολο και περισσότερο στην μορφή κόμισσας του Σαλίσμπουρι.

Ο άρχιγραμματέας της αυλής μπήκε τρέχοντας στο βασιλικό γραφείο.

— Μεγαλειότατε! Μεγαλειότατε! φώναξε.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ο βασιλιάς.

— Τι δυστυχία, μεγαλειότατε! Είναι τρομερό!

— Μήπως λοιπόν; Τι συμβαίνει;

— Ο δούξ ντ' Ανζού, μεγαλειότατε!

Ο γιός σας...

— Ε, λοιπόν, ο γιός μου;

— Κατεπάτησε το λόγο του! Έφυγε από το Καλαί, ενώ ακόμα δεν έχουν καταβληθεί όλα τα λύτρα. Οι Άγγλοι θα έπιτεθούν πάλι κατά της Γαλλίας!

Ο Ιωάννης είχε γίνει κάτωχρος.

— Έφυγε, λοιπόν... μουρμούρισε. Ατι (Συνέχεια στη σελίδα 40)

Ο ΑΙΚΜΑΛΩΤΟΣ

δήγησαν στο Μπρετινί κι' ύστερα τον μετέφεραν στην Άγγλία.

Βέβαια, ο βασιλιάς Ιωάννης ζούσε σ' ένα χρυσό κλουδί. Γι' αυτόν δεν υπήρχαν φυλακές. Ούτε και τον εμπόδιζε κανείς να γυρίσει όπου ήθελε. Τού είχαν παραχωρήσει την πολυτελέστατη έγκαλι Σαδόν κι' ο βασιλιάς της Άγγλίας Έδουάρδος III έπέτρεψε στον αδελφό του να φέρει από τη Γαλλία ολόκληρη την ακολουθία του, ακόμα και τον γελοιοποιό του.

Κι' όμως, ο Ιωάννης δεν ήταν εύτυχης, γιατί του είχε επιβάλει την ταπεινότητα της αιχμαλωσίας. Και πολύ συχνά σκεπτόταν τη Γαλλία, της οποίας ήταν ακόμα βασιλιάς και την οποία δεν μπορούσε να επισκεφθεί.

Κάθε μέρα περίμενε νέα από τη γυναίκα του, τη βασίλισσα Ιωάννα ντ' Ωβερνί. Κάθε μέρα περίμενε νέα από το γιού του τον διάδοχο Κάρολο, που κυβερνούσε το βασίλειο κι' ήταν υποχρεωμένος ν' αγωνισθεί, για να διατηρήσει την εξουσία, έναντιαν του Καρόλου του Κακού, που την έ-

παφθαλμιούσε. Ετσι, ο βασιλιάς ήταν πάντοτε κατηφής και θλιμμένος.

Αλλά μία μέρα όλα άλλαξαν. Κι' όπως είχε παρατηρήσει ο ακόλουθος του Όλιβιέ, η αλλαγή ήταν ριζική. Τι είχε συμβεί;

— Ένα βράδι, ο Ιωάννης είχε πάει στο Ουίνδσορ, όπου έμενε ο Έδουάρδος III. Όπως συνήθως, ο βασιλιάς της Άγγλίας τον καλοδέχθηκε. Και, κατά σύμπτωση, εκείνο το βράδι, τα άνακτορα του Έδουάρδου ήταν γεμάτα κόσμο: άρχοντες, αλλή-

— Έτσι, στο βασιλικό τραπέζι, ο Ιωάννης ο Καλός, άφησε τη ματιά του να περιεργάζεται τους επίσημους επισκέπτες, που χόρευαν κάτω από τους άργους ήχους των οργάνων της εποχής.

Ο Έδουάρδος III ένας άνδρας μέσου αναστήματος, αλλά πολύ εύωμος, σηκώθηκε τότε και πήγε να προσκαλέσει μία νεαρή γυναίκα, που να υπέροχα μαλλιά της πλασίδιωναν το ωραιότερο πρόσωπο του κόσμου. Εκείνη σηκώθηκε χαμογελώντας κι' ο Ιωάννης την βρήκε αξιολάτρευτη. Κι' ενώ ο Έδουάρδος χόρευε μαζί της, ο αιχμάλωτος βασιλιάς δεν μπορούσε να ξεκολλήσει τα μάτια του από πάνω της.

Ύστερα έσκυψε σ' ένα γείσιό της, έναν Άγγλο ευγενή και ρώτησε:

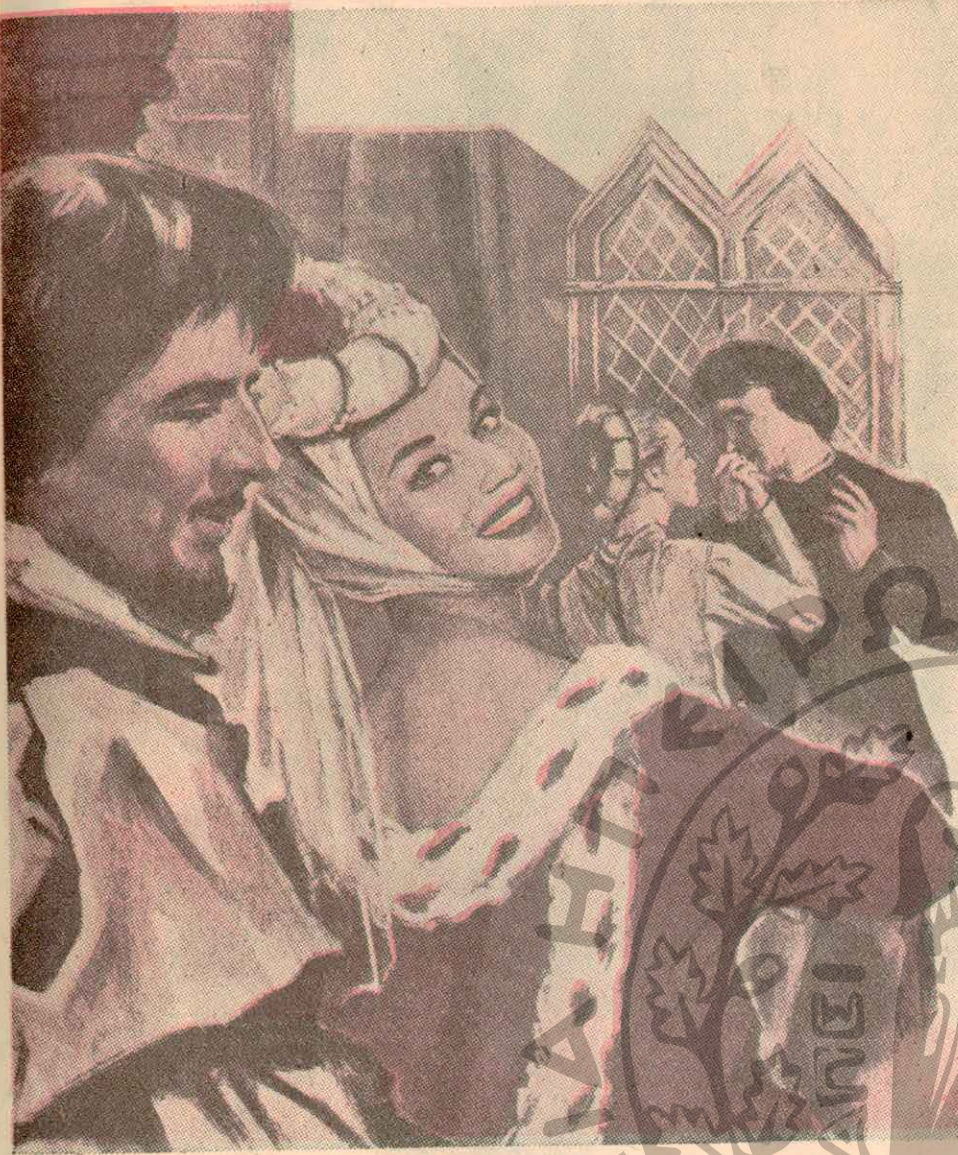
— Μέ ποιάν χορεύει, ο βασιλιάς Έδουάρδος;

Ο Άγγλος τινάχθηκε από τη θέσι του.

ΤΟΥ ΑΜΙΡΟ ΜΠΛΑΚΕΤΟ

ΑΥΤΗ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΑΙΤΙΑ ΝΑ ΚΑΘΙΕΡΩΘΗ ΤΟ

ΒΑΣΙΛΗΑΣ

Ευχαριστώ την Μεγαλειότητά σας για την πρόσκληση, είπε η κόμισσα. Θα είμαι!

Η κόμισσα κοίταξε κατά πρόσωπο τον βασιλιά. Δεν γελούσε πιά.

— Όποτε θέλετε, μεγαλειότατε, είπε.

Αυτά σκεπτόταν ο Ιωάννης καθώς προγευματίε μπροστά στο παράθυρο. Κι' όταν η σκέψη του πετούσε στην κόμισσα.

Δη. Λένε ότι υπογράφηκε συμφωνία — Μεταξύ Γαλλίας και Άγγλίας; — Μάλιστα, μεγαλειότατε.

— Καλά... μουρμούρισε ο βασιλιάς, δειχώντας πως η σκέψη του έτελειωσε.

Ο Όλιβιέ υποκλίθηκε με σεβασμό και

ΠΑΡΑΣΗΜΟ ΤΗΣ ΠΕΡΙΚΝΗΜΙΔΟΣ ΑΓΑΠΗΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΙΑ ΙΩΑΝΝΗΝ

Είχαν κίους στη σάρκα δυο μέρες, όταν για πρώτη φορά σκεφθηκαν ότι πιθανόν και να μη σώζονταν. Είχαν αποφασίσει πια τις διηγήσεις για ναυάγια και διασώσεις. Ο Νέιτ, ο προμηθευτής, είχε τορπιλλιστή στον πόλεμο, και τον είχαν περισυλλέξει πέντε ώ-

ΚΙ'Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ

ρες αργότερα. Τούχαν δώσει ένα δώρο και μια μνημιαία άδεια. Πλατάγιζε τη γλώσσα καθώς τους τα διηγούνταν.

Ναι, όλα θα πήγαιναν καλά. Τυχεροί δεν ήταν μέχρι τώρα; Μήπως μονάχα αυτοί οι τέσσερις δεν είχαν επιζήσει από το ναυάγιο του «Τέξας Σίτυ»;

— Κι' όμως, ήταν το ίδιο εντάξει, όπως και την ημέρα που έσπασαν την μπουκάλια στην πλώρη, έλεγε ο Μάρκος. Νά, πλημμύρισε μονάχα νερό, κι' έτσι πάει.

Και πραγματικά, το πλοίο ήταν εντάξει, όταν πριν από δυο εβδομάδες έφυγαν από το Σαν Ντιέγκο για την Αυστραλία. Και ήταν εντάξει ως εκείνο το υιοραίο πρωινό, πριν από δυο μέρες, όπου ξαφνικά και ανεξήγητα, έγειρε σανρανταπέντε μοίρες προς τα δεξιά, στέλνοντας όσους ήταν στο καπταστρώμα μέσα στη θάλασσα και τους υπόλοιπους σι' αμπαρία. Όσοι δεν έχασαν τις αισθήσεις τους προσπάθησαν να ανέβουν άπανα και μερικοί να πέσουν στο νερό. Άλλα μέσα σε λίγα λεπτά, το καμάρι της «Εταιρίας Ο' Χάρρα», έγειρε άλλες 45 μοίρες και άργα-άργα, σχεδόν χοριτωμένα, εξαφανίστηκε κάτω από τις τροπικές θάλασσες. Έτσι απλά έγιναν όλα. Δίχως καμιά προειδοποίηση, δίχως καμιά να ξέρη αν προφτάσανε να στείλουν το Σ. Ο.Σ.

Από τους 57 άνδρες του πληρώματος, οι τέσσερις είχαν φτάσει στη θάρκα, τη μοναδική που είχε κατεβάσει κάποιος που δουλιάζε με το πλοίο. Είχαν σηκώσει το πορτοκαλί παινί,

ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡ
ΚΑΠΛΑΝ

αλλά η άπανεμιά τους υποχρέωσε να τραβήξουν κουπί, για να ψάξουν να περισυλλέξουν και άλλους ναυαγούς. Κωπηλατούσαν ώρες αλόκληρες, διαγράφοντας κύκλους, αλλά δεν συνάντησαν τίποτα.

Άλλα, όπως τους είπε ο Νέιτ, ζούμε σε μοντέρνους καιρούς. Πόλεμος δεν γινόταν και δεν υπήρχε λόγος ν' ανησυχούν για έχθρικά υποβρύχια ή αεροπλάνα. Βρίσκονταν, άλλωστε, σε θαλάσσια οδό. Ήταν ζήτημα ωρών μέχρι να τους περισυλλέξουν. Και ήταν σίγουρος πως ο Σπάρκ είχε εκπέμψει το Σ.Ο.Σ. «Το χέρι τους δουλεύει μηχανικά», είχε πη. «Όπως και νάχη, θα έχαναν το πλοίο και δεν θ' αργούσαν να στείλουν αεροπλάνα για ανίχνευση. Με κάθε τρόπο τους διαβεβαίωνε, πως δεν υπήρχε φόβος κανέναν. Για κάμποσο, το γυαλιστερό, φαλακρό του κεφάλι, ή'σαν παρηγοριά γι' αυτούς. Εύτυχώς που βρισκόταν μαζί τους.

Ήταν και διασκεδαστικός, μάλιστα. Ήταν από την Νέα Υόρκη και μπορούσε να το αποδείξει με χίλιες δυο ιστορίες. Τρελλανόταν για την τζαζ και για τους μοντέρνους χορούς. Πραγματικά κατάφερε να τους δώσει μια ζωντανά και οι άλλοι συνάχτηκαν γύρω του, ακούγοντας τις διηγήσεις του και χτυπώντας μαζί του ζαφρούς ρυθμούς.

Τρόφιμα και νερό υπήρχαν άφθονα και τα τίμησαν με την ψυχή τους, αφού δεν υπήρχε λόγος να κάνουν οικονομία. Μια και θα τους έσωζαν τόσο γρήγορα. Ο Χόλλυ, ο λαοθάς, τους είπε πως ποτέ του δεν είχε φάει τόσο λυαία φασόλια κονσέρβα. Και όλοι συμφώνησαν.

Έκανε ζέστη, αλλά δεν τους έμειλλε. Ο Πάρσονς, κρέμασε το χέρι του στο νερό για να δροσιση μέχρι τη στιγμή που ο Μάρκος σηκωσε τα μάτια από το βιβλίο που διάβαζε και τον ειδοποίησε να προσέχει τους καρχαρίες. Ο Μάρκος ήταν λίγα χρόνια μεγαλύτερος από τους άλλους και ήταν φανατικός αναγκωστής. Ποτέ του δεν τον έβλεπες χωρίς

Καθώς ώρμησαν επάνω του, ο Πάρσονς τράβηξε το μαχαίρι του και περιμενε την επόμενη κίνησή τους.

ΉΤΑΝ ΝΕΚΡΟΣ

να κρατάει ένα βιβλίο. Διάβαζε ακόμα όταν έτρωγε ή όταν έκανε θάρδια.

Διάλεγε τα βιβλία του από τις εικόνες των κριτιστών που στόλιζαν τα εξώφυλλα και απογοητευόταν αν το περιεχόμενο δεν ήταν τόσο σκανδαλιστικό, όσο υποσχόταν το εξώφυλλο. Και όταν έφτασε σ' ένα ενδιαφέρον σημείο, το σημάδευε μ' ένα μολύβι, και συχνά τους το διάβαζε δυνατά για να το ακούει όλοι. Και τώρα ήταν και ο Μάρκος τόσο σίγουρος για την διάσασί τους, που εξακολουθούσε να σημαδεύει παραγράφους για μελλοντική χρήση.

Τη δεύτερη μέρα ο Χόλλυ άρχισε να προσπονιέται πως του πονούσε το στομάχι. Στην αρχή νόμιζαν πως είχε φάσκωμα, αν και ο Μάρκος τους είπε πως ήταν «τρομάρα στ' άντερα του», από τον κλονισμό.

Άλλα ο πόνος του Χόλλυ χειροτέρεψε. Ήταν το πρώτο σημάδι, πως ίσως όλα δεν ήταν τόσο καλά, όσο τα φανταζόνταν. Ο Νέιτ έπαψε τις ιστορίες του και ο Μάρκος παρατήρησε το βιβλίο. Ο Πάρσονς ζύγωσε τον Χόλλυ και τον εξέτασε. Ο Μάρκος ρώτησε τον Χόλλυ που ακριβώς πονούσε και κείνος τούδειξε την κοιλιά του.

Ναι, αλλά που, ξαναρώτησε ο Μάρκος. Και πάλι ο Χόλλυ έδειξε όλη την κοιλιά του που πετούσε από το λυμένο ζωνάρι.

Κοιτάχτηκε και κείνη ακριβώς τη στιγμή ο Μάρκος αποφάσισε ν' αναστάσει την αρχηγία, μόνο και μόνο γιατί οι άλλοι δεν φαίνονταν διατεθειμένοι να το κάνουν. Έπρεπε να ενεργήσουν με κάποιο σχέδιο. Στην αρχή ο κοθένας έπρεπε να κάνει μια τετράωρη θά-

«Ο ένας ήταν πτώμα» ο άλλος τρελλός» ο τρίτος, γλείφοντας τα χείλη του, μιλούσε για ανθρώπινη σάρκα. Ο τέταρτος κοιτούσε τους καρχαρίες που ακολουθούσαν την θάρκα και περίμενε.

δια στο δαιμόνιο, αρχίζοντας από τον Πάρσονς. Ο Νέιτ και ο Πάρσονς κοιτάζαν εσθνιασμένοι τον Μάρκο, αλλά ο Νέιτ ευχαρίστηθηκε που κάποιος άλλος είχε αναλάβει την ευθύνη και ο Πάρσονς δεν ακριβόταν ποιός έδινε τις διαταγές.

Ο Μάρκος το γλεντούσε να κάνει τον καπετάνιο και αποφάσισε να είναι αυστηρός και δικαίος. Έχασε το βιβλίο στην τσέπη και με σοβαρότητα έκανε ένα έλεγχο στις προμήθειές τους. Υπέλογε πως είχαν τρόφιμα και νερό για δέκα μέρες, εκτός από ό,τι θα ψάρευαν.

Εκείνη τη δεύτερη νύχτα είχε διαρρη φλογαράδα, αν και χαλαγαν την ειδική ατμόσφαιρα το βουγγιτά του Χόλλυ. Κατά τα μεσάνυχτα, ο Μάρκος και ο Νέιτ ζύγωσαν τον Πάρσονς, που καθόταν στο δαίμονι και προσπαθούσαν να εξηγήσουν τι κακό είχε πάθει ο Χόλλυ. Ο Πάρσονς κούνησε το κεφάλι. Ο Νέιτ τους είπε πως ίσως να μη ήταν «τρομάρα στ' άντερα του» και ο Μάρκος που μιλήσε τελευταίος τους διώξε πως ο Χόλλυ είχε σκληροειδίτιδα.

Αφηνοντας τον Πάρσονς στο δαίμονι, ο Μάρκος έγενε στον Νέιτ να τον ακολουθήσει ως εκεί που ήταν πλავισμένος ο Χόλλυ. Τον έβρισαν και είδαν πως είχε ρίγη. Τον κουκουλώσαν με κάμπους κουβέρτες και ο Μάρκος τούδωσε μια γουλιά νερό, που το κατάπιε με δυσκολία. Ο Μάρκος τότε αποφάσισε πάλι το καλύτερο που είχαν να κάνουν ήταν να του δώσουν μορφίνη. Φαίνεται πως ή μορφή

(Συνέχεια στη σελίδα 55)

Ο Ούσάρος

του Έξπρες-Οριάν

Η ιστορία που θα σας διηγηθώ άρχισε τον χειμώνα του 1938, σ' αυτήν την αγωνιώδη εποχή, που τον

κόσμο απειλούσε ή φοβέρα το πολέμου, που έπρόκειτο ν' αφήσει πίσω του τόσες καταστροφές. Άλλα οι άνθρωποι συνηθίζουν στην αγωνία, όπως και στον πονοκέφαλο, και δεν εγκαταλείπουν τις καθημερινές ασχολίες τους.

Ο Κωνσταντίν Σαρντάκ, Άμερικανός παραγωγός γνωστός, τόσο από τις αλλεπάλληλες χρεοκοπίες του και τα διαζυγιά του, όσο και από μερικά φιλμ, που έμειναν αλησμόνητα, εκείνον τον χειμώνα ζητούσε μια ιστορία αγάπης, μια μεγάλη έρωτική ιστορία, για να την μεταφέρει στην οθόνη.

Θέλω ένα δυνατό ρομάντσο! επανέλαμψε, θέλω μια μεγάλη έρωτική περιπέτεια.

Πάνω από είκοσι έργα του Πούσκιν, του Μπαλζάκ, του Τόμας Μαν και άλλων συγγραφέων, τα είχε διαλέξει.

Θέλω ένα ρομάντσο! Οι άνθρωποι κατέχονται από φόβο. Πρέπει να τους προσφέρω ένα όνειρο.

Γυρίζοντας σ' όλη την Ευρώπη, που την απειλούσαν οι φασιστικές μπότες και οι υστερικές κραυγές των δικτατόρων, ο Σαρντάκ, με την φιλαρέτα του και το γιγάντιο σώμα του, κληνιούσε ένα φάντασμα, ένα ερωμάντσο, στο οποίο στήριζε όλες τις ελπίδες του.

Έτσι, από πρωτεύουσα σε πρωτεύουσα, δρέθηκε στο τέλος, το απόγευμα της παραμονής των Χριστουγέννων, στη Βιέννη, Σάν φάλαινα που έπεσε στα ριχά, ο Κωνσταντίν Σαρντάκ, στη χρυσόστολη αίθουσα του μπάρ τζον ξενοδοχείου Σάχερ, ενώ κατεβρόχιζε λαιμαργα το γλυκό του, προσπαθούσε να πείσει έναν Ούγγρο φίλο του να τον συνοδεύσει στη Βουδαπέστη.

Θυμάμαι πολύ λίγο την Ούγγαρία, έλεγε με γεμάτο το στομάχι του. Την γύρισα σχεδόν δολοκλήρη στα 1920, όταν ήμουν πρόσφυγας, και ζητιάνευα το ψωμί μου... Πεινούσα πολύ τότε και δεν είδα τίποτα.

Άλλα ξέρω ότι η χώρα σας είναι μια ρομαντική χώρα. Εκεί θα βρω την έρωτική ιστορία, που ζητώ. Πάμε στη Βουδαπέστη, Ζωρζ. Σε θέλω για οδηγό.

Φοβούμαι πως θ' απογοητευθείς, απάντησε ο Ούγγρος με την απαλή, τραγουδιστή φωνή του. Η χώρα μου είναι σαν τις άλλες χώρες και η Βουδαπέστη μια πρωτεύουσα σαν τις άλλες πρωτεύουσες.

Έχει τα αρχαία μνημεία της και τα καινούργια σπίτια της. Έχει τα λαϊκά καφενεία της και τα νυκτερινά κέντρα της. Άν, όμως, επιμένεις, Κόστια, πάμε. Τούλαχ στον, θα σου λείψουν οι αυταπάτες.

Στους διενέζικους δρόμους, τα ναζιστικά συντάγματα παρήλαυναν τραγουδώντας και οι άγκυλωτοι σταυροί έκαναν τους Βιεννέζους να κατεβάζουν το κεφάλι με θλίψη.

Το Έξπρες-Οριάν έφυγε από τη Βιέννη στις όκτω το βράδι. Πέντε λεπτά μετά την αναχώρησή, ο Σαρντάκ μπήκε στο θαγκόν-ρεστωράν. Εκεί θα έμεινε σ' όλη την διαδρομή, τρώγοντας αδιακόπως.

Το τραίνο, που είχε φύγει από το Παρίσι την προηγούμενη για να φθάσει στην Κωνσταντινούπολη, την μεθεπομένη, σ' αυτό το σημείο ελάττωνε την ταχύτητά του, για να μπορέσουν οι ταξιδιώτες να κοιμηθούν όλη τη νύχτα και να βγούν στη Βουδαπέστη με τα χαράματα. Χωρότων άργα στ' άπέραντα δάση με

στο θαγκόν-ρεστωράν. Όλοι σχεδόν άνδρες, που οι υποθέσεις τους τους υπεχρέωναν να περάσουν εκείνη τη γιορτινή νύχτα σ' ένα τραίνο, κατά τα δύο τρίτα άδεια. Οι συζητήσεις μεταξύ τους ήταν σπάνιες. Οι περισσότεροι ήταν διυλισμένοι στις έφημερίδες τους ή τα περιοδικά και μόνο κάπου κάπου άλλαζαν μια δυο τυπικές κουβέντες. Ο φόβος και η ύποψια τους είχε κλείσει το στόμα.

Όλα τα μάτια καρφώθηκαν ξαφνικά σε μια γυναίκα, που έμπαινε εκείνη τη στιγμή. Φαινόταν λιγότερο από τριάντα χρονών κι' ήταν ντυμένη στα μαύρα. Ήταν πολύ όμορφη και το μαύρο δέλο της τονίζε περισσότερο την λευκή επιδερμίδα της.

Η νεαρή γυναίκα κάθισε μόνη της σ' ένα τραπέζι. Με το λευκό χέρι της έρωξε στους ώμους της το μαύρο δέλο, αφήνοντας να φανούν τα δολοφάνθα μαλλιά της κι' ο κάτασπρος λαιμός της. Τα μεγάλα γαλανά μάτια της, σαν πολύτιμα πετράδια, κοιτάζαν έξω, τη νύχτα, αδιαφορώντας για τις περιέργες ματιές των συνταξιδιωτών της, που δεν ξεκολλούσαν από πάνω της.

Αυτή η χήρα είναι πραγματική καλλονή! είπε ο Σαρντάκ στον σύντροφό του.

Και τί σε κάνει να πιστεύεις πως είναι χήρα; ρώτησε ο Ούγγρος.

Έχεις δίκιο. Δεν είναι απαραίτητο να πειθίξω ένα σύζυγο.

Ο Σαρντάκ εξακολουθούσε το φαγητό του, κοιτάζοντας πότε έξω και πότε τη νεαρή γυναίκα. Κι' όλοι οι συνταξιδιώτες του, στο θαγκόν-ρεστωράν, έκαναν το ίδιο, περιμένοντας μια μικρή αφορμή, ένα γλιστρήμα της πετσέτας ή μια τυχαία συνάντησι στο διάδρομο, για να πιάσουν κουβέντα μαζί της.

Δεν είχα ποτέ τύχη με τις γυναίκες, μουρμούρισε ο Σαρντάκ. Έκτος απ' το έπαγγελματά μου.

Δεν έτρεφε καμιά ελπίδα για τον εαυτό του, ξέροντας ότι κι' αν απετολμούσε ν' απλώσει το χέρι του για να της προσφέρει ένα τσιγάρο από την χρυσή ταμπакιέρα του, θα το άπωθύνε μ' ένα ξερό «ευχαριστώ», χωρίς ούτε ένα χαμόγελο.

Η λινόλεπτη στάση στα σύνορα της Ούγγαρίας δεν έδωσε τροφή στην περιέργεια των ταξιδιωτών. Η νεαρή γυναίκα έδειξε το διαβατήριό της στους τελωνοφύλακες, που, αφού του έριξαν μια ματιά, το σφράγισαν και της το ξανάδωσαν. Δεν μπόρεσαν ούτε τη φωνή της ακόμα ν' ακούσουν, ούτε ακόμα να καταλάβουν ποιά γλώσσα μιλούσε.

Και το τραίνο εξακολούθησε την άργη πορεία του, φάνεμα από τα δάση και τις πεδιάδες, κάτω από το χρυσό φεγγάρι.

Τώρα, λοιπόν, είμαστε στην Ούγγαρία, είπε ο Κωνσταντίν Σαρντάκ.

Με τα μεγάλα μαύρα μάτια του έρευνε τα χιονισμένα κι' έρημα τοπία κι' ύστερα από λίγα λεπτά, ρώτησε:

Εξακολουθούν ακόμα να μετακινούνται με βλογα στην χώρα σου, Ζωρζ;

Είχε διακρίνει πρώτος στην χιονισμένη πεδιάδα δυο καθολάρηδες, που ξεφύτρωναν ξαφνικά, καλπάζοντας προς το τραίνο. Οι σιωπούτες τους μεγάλωναν από λεπτό σε λεπτό, καθώς λιγόστευαν την απόστασι, που τους χωρίζε από το τραίνο, ενώ στις ιπποσκευές και στα σπηρούνια τους αντανακλώνταν οι άσημες ακτίνες του φεγγαριού.

Οι λίγοι ταξιδιώτες του θαγκόν-ρεστωράν στάθηκαν (Συνέχεια στη σελίδα 41)

ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ
ΝΤΡΥΟΝ

ΗΤΑΝ

ΙΙΙΑ

ΑΡΓΑ

Πρωτότυπο μυθιστόρημα

του ΣΑΜΕΝ ΧΑΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—

Η Λίνα Αύσκαρθ λατρεύει τον άντρα της τον Τζόννη που τον παντρεύτηκε παρά τις αντιρρήσεις του πατέρα της, στρατηγού Μάκ Λαίντλου. Ύστερα από έναν άνειμένο μήνα μέλιτος στο Παρίσι, έκτος μόνο ένα δυο μικρά συννεφάκια σχετικά με το χαρακτήρα και τις ήθικες αρχές του Τζόννη, οι νιόπαντροι γυρίζουν στην Αγγλία όπου ο Τζόννη νοικιάζει και επιπλώνει θαυμάσια ένα απέραντο έσοχικό σπίτι. Είκοσι μέρες όμως ύστερα από την εγκατάστασή τους, πληροφορεί οφέλειστα τη γυναίκα του, ότι τα χρήματα που είχε δανειστεί για το γάμο και για το ταξίδι τους σάθηκαν και πως ο ίδιος δεν έχει κανέναν πόρο, ούτε και φαίνεται διατεθειμένος να εργαστή. Η Λίνα επαναστατεί και στο τέλος πείθει τον άντρα της να αναλάβει τη διαχείριση του μεγάλου κτήματος κάποιου μακρινού συγγενούς του, και ζουν σχετικά άνετα με το μισθό του και με το έτησιο επίδομα που δίνει ο στρατηγός Μάκ Λαίντλου στην κόρη του. Σ' ένα απογευματινό τένις, ώργαναμένο από τη Λίνα για να περιποιηθεί την αδελφή της Τζόννης και τον άντρα της Σίση, γνωστόν συγγραφέα του Λονδίνου, που για πρώτη φορά τους φιλοξενεί στο σπίτι της, μια από τις καλεσμένες της η Λαίδη Φορτναμ, αντιλαμβάνεται πως έχασε ένα πανάκριβο διαμάντιο παντατίφ που φορούσε στο λαιμό της. Έμειναν παντού, μα δεν το βρήκαν πουθενά και η Λαίδη Φορτναμ έφυγε πολύ δυσαρεστημένη. Σε λίγο, όταν η Λίνα ανέβηκε στο δωμάτιό της να ντυθεί, βρήκε το χαμένο διαμάντι στην τσέπη του παντελονιού του Τζόννη, που δικαίολογώθηκε πως το έκανε στ' άσπαστο. Σε μια δοσμάδα εξαφανίστηκε και ένα δαχτυλίδι της Λίνας. Υποπτεύθηκε την Έλιν την κομμειρα και την έδιωξε. Λίγον καιρό μετά, παρουσιάζεται μια μέρα στο σπίτι τους ένας κοσμικός τύπος, ο κύριος Όουσιτ, παλιός συμμαθητής του Τζόννη. Διηγείται ώρισμένα επεισόδια απ' την σχολική τους ζωή, που και αυτά δεν φαίνονται στην Λίνα απόλυτως έντιμα και ήθικά. Πάντως η Λίνα αγαπούσε ολο και πιο πολύ τον έμπνο Τζόννη, που της θυμίζει ένα μεγάλο παιδί, με την απλοϊκή του πεζότητα.

4ον

Εύτυχως για την Λίνα, η Τζάνετ Κόλμυελ συμπλήρωνε το κενό, που της άφηνε ο Τζόννη σ' αυτόν τον ταξεί. Είχε σπουδάσει στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης και, αντίθετα με πολλές διανοούμενες γυναίκες, δεν παραμελούσε καθόλου την εξωτερική της εμφάνισι, για να δείξη την πνευματική της ανωτερότητα.

Ήταν αρκετά όμορφη: το πλατύ κάταστρο μέτωπό της, τα μαύρα της μαλλιά με την γωρίστρα στη μέση, και τα μεγάλα

Οι λόγοι του Τζόννη ήταν πολύ άοριστοι για την τύχη του σαλονιού

λα γκριζά ματιά της, έδιναν μια κλασική εμφάνισι, που δεν την χαλούσε ούτε το κάπως μεγάλο στόμα, με τα σφραγισμένα χείλη. Η φωνή της ήταν τόσο απαλή, ώστε συχνά δεν ακουγόταν σχεδόν καθόλου.

Ήταν πάντα με χαράκι για να από την Λίνα, ανύπατρη και ζούσε με την γήρα μητέρα της σ' ένα ταράνιο, κόκκινο σπίτι στην κορυφή ενός ακροφύλου, που η ίδια το έλεγε «Το Κοκκινόπυτο».

Η φίλια της Λίνας και της Τζάνετ κράτησε πολύ.

Στο στενόμακρο ευχάριστο σαλόνι της Λίνας είχαν πει οκάδες τσάι και είχαν αλλάξει γνώμες και έντυπώσεις για όλα τα ζητήματα, τις ώρες που ο Τζόννη έτρεχε για τις δουλειές του κτήματος είκοσι μίλια μακριά.

Ένα απόγευμα κατά τις αρχές του Νοεμβρίου, ήταν καθισμένες και οι δύο, α-

πέναντι από μεγάλο τζάκι, περιμένοντας να τους φέρουν το τσάι.

Μιλούσαν πολλόν χλιαρό, όταν εξαφάνη Τζάνετ ρώτησε με την απλή, ταυφερή φωνή της:

— Λίνα, γιατί δεν κάνεις ένα παιδάκι;

— Τι ρωτάς; της αποκρίθηκε η Λίνα μ' ένα γελάκι. Πάντως, δεν είναι δικό μου, ε; σταίξιμο.

— Φταίει ο Τζόννη;

— Ούτε και ο Τζόννη. Η Φύσις.

— Οά ήθελες να είχες.

— Άσφαλός. Μα ο Τζόννη είναι τόσο παιδί ο ίδιος, που ίσως να μη νοιώθη τόσο έντονα την έλλειψι του άλλου, όσο θα την ένιωθα διαφορετικά.

Η Λίνα ήταν κάπως σφοτισμένη. Ήταν η πρώτη φορά, που η Τζάνετ κι' αυτή, (Συνέχεια στη σελίδα 52)

Οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Ντ' Αρτανιάν, καὶ οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες, ὁ Πόρτος, ὁ Αραμὴς καὶ ὁ Αἰσὼς εἶναι ἀχώριστοι φίλοι, καὶ φανατικοὶ ὑποστηρικταὶ τοῦ Βασιλεῖς ποὺ ὁ καρδινάλιος Ρισελιέ ὑποσκαπτεῖ τὴν θέσιν του. Οἱ ἐκθρονοῦν τὸν βασιλεῖα καὶ ἐξαφανίζουν τὴν κυρία Μπονασιέ, γυναικα τοῦ σπιτινοῦ-ποικύου τοῦ Ντ' Αρτανιάν καὶ ἐμπιστῆς τῆς Βασιλίσσης. Συλλαμβάνουν καὶ τὸν κύριο Μπονασιέ.

4ον

— "Εδεσα τὸ σεν-λόνι κ' ἔφαγα ἓνα σχοινί. Πήδησα ἀπὸ τὸ παράθυρο. "Επειτα ἔτρεξα ἐδῶ γιατί ὁ ἀντρας μου μπορεῖ νὰ βοηθήσῃ τὴ Βασιλίσσα.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, εἶπε ὁ Ντ' Αρτανιάν. "Αλλὰ αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι, ἢ ἄλλοι θὰ ἐπιστρέψουν. Πρὶν συνεχίσω τὴ συζήτηση πρέπει νὰ ἐγκαταλείψω τὸ σπίτι.

— Ναί, νά, συμφώνησε ἐκείνη. Κατέβηκαν γρήγορα στὸ δρόμο.

— Πρέπει νὰ δώσω ἓνα μῆνυμα στὴ Βασιλίσσα, τοῦ εἶπε.

— Θὰ τὸ πᾶν ἐγώ, προσφέρθηκε ὁ Ντ' Αρτανιάν, ἔχετε τὸ παρασύνθημα;

— "Αν σὰς τὸ πᾶν, μοῦ ὑπόσχεσθε νὰ τὸ ἐκχάσετε μὲ τὴν δόξα τοῦ μῆνυμα;

— Στὴν τιμὴ μου, εἶπε σταθερὰ ὁ Ντ' Αρτανιάν. "Αλλὰ πρὶν ἀπ' ὅλα θὰ σὰς πᾶν στὸ σπίτι τοῦ φίλου μου τοῦ Αἰσὼ. "Εκεῖ θὰ εἴθε ἀσφαλές.

Μόλις ἔφτασαν ἐκεῖ ἡ κυρία Μπονασιέ τοῦ χαμογέλασε.

— Καὶ τώρα οἱ διαταγές μου. Πηγαίνετε στὴν πύλιν των Ἀνακτόρων, καὶ ζητεῖτε τὸν Ζερμαίν. Πέστε του τὸ παρασύνθημα, «Τοῦ καὶ Βουρέλλες. Ζητήστε του νὰ σὰς φέρῃ τὸν κύριο ντὲ λά Πόρτ, τὸν καυσαῖον τῆς Βασιλίσσης. Πέστε στὸν κύριο ντὲ λά Πόρτ νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ βοηθήσῃ.

— Πολὺ καλὰ καὶ ποτε θὰ σὰς ξαναδῶ;

— Ἀφήστε τὸ αὐτὸ σὲ μένα καὶ μὴ ἀνησυχεῖτε.

Ο Ντ' Αρτανιάν ὑποκλίθηκε, ρίχνοντας μὴ ματιά θαυμασμοῦ στὴν ὁμορφὴ κυρία Μπονασιέ. Τὴ στιγμὴ ποὺ κατέβαινε τὴ σκάλα ἀκούσε τὴν πόρτα νὰ κλείδωνε πίσω του. Μὲ δυὸ σάλτα ἔφτασε στὸ Παλάτι.

— Όλα ἤλθαν εὐνοϊκά. Ο Ζερμαίν διεβί-

ωσε τὴν παραγγελία καὶ ὁ κύριος ντὲ λά Πόρτ ἀφ' ὅπου ἀκούσε πρὸς κτῆμα τὸ μῆνυμα, ἐπὶ τὴν δὲ φορὴ τὴν διέβηκε τοῦ Αἰσὼ γὰρ νὰ δεχθῇ ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐκνεύσει καὶ ἐκίνησε. "Αλλὰ γύρισε πίσω.

— Νεαρέ, εἶπε, ἴσως δεσθεῖς ὑπελεγμένους σὲ μεγάλες φουρτούνες μὲ αὐτὸ. "Αν ἔχῃς κάποιο φίλο ποὺ τὸ ρολοὶ του πῆγαινε πίσω, τρέχα σ' αὐτὸν ὥστε νὰ μπορῇ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἵσους μαζί του στὶς ἐννιάμισι. "ἴσως σοὺ χρειασθῇ ἓνα ἄλλοθι.

Ο Ντ' Αρτανιάν βούκε σωστὴ τὴ συν-δουλή. "Ετρεξε στὸ σπίτι τοῦ κυρίου ντὲ Τρεβίγ καὶ ζήτησε νὰ δῇ ἰδιαιτέρως τὸ λοχαγὸ. Τὴν ὥρα ποὺ πῆγε ὁ ὑπὸ τὴν γὰρ νὰ τὸν φωνάξῃ, γύρισε γοργὰ τὸ ρολοὶ τοῦ γροφίου τρία τέταρτα πίσω.

— Σὲ τί μπορῶ νὰ σὰς ἐξηγηθῶ τὰ τοια ὅσα; ρώτησε ὁ κ. ντὲ Τρεβίγ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, εἶπε ὁ Ντ' Αρτανιάν. Σκέφθηκα πὼς ἐπειδὴ εἶναι μόνο ἓνα καὶ εἴκοσι πέντε δὲν θὰ ἦταν τόσο ἀργά...

— Πῶς, ἀδύνατο, εἶπε ὁ κύριος ντὲ Τρεβίγ. Νόμιμα πὼς ἦταν πολὺ ἀργότερα. "Αλλὰ ἔχετε δικίον, πρόσθεσε ρίχνοντας μὴ μα-τιὰ στὸ ρολοὶ. Λοιπόν, σὲ τί μπορῶ νὰ σὰς βοηθήσω;

Ο Ντ' Αρτανιάν ἐξιστόρησε στὸν κύριο ντὲ Τρεβίγ γὰρ τὴν Βασιλίσσα καὶ τοὺς φό-βους τῆς ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ Καρδινάλιου. Τοῦ ἐξήγησε ὅτι ἡ Βασιλίσσα φοβόταν πὼς ὁ Καρδινάλιος θὰ παγίδευε τὸν δούκα τοῦ Μπάκιγχαμ.

— Τρομερὸ, τρομερὸ, συμφώνησε ὁ κύ-ριος Τρεβίγ. Πρέπει νὰ κάνωμε ὅ,τι μπο-ρούμε γὰρ νὰ βοηθήσωμε τὴ Βασιλίσσα. Θὰ δῶ τί μπορῶ ν' ἀνακαλύψω. Τώρα πρέπει

νὰ ἐπιστρέψω στοὺς καλεσμένους μου. Κα-λὴνύχτα, κύριε.

Ο Ντ' Αρτανιάν ἔφτασε ὡς τὴ σκάλα, καὶ λέγοντας ὅτι εἶχε ξεχάσει τὸ παστού-νι, γύρισε στὸ γραφεῖο. Μὲ μὴ γρήγορη κίνησι τακτοποίησε τὸ ρολοὶ στὴ σωστὴ του ὥρα. Τώρα πᾶ εἶχε ἄλλοθι.

ΔΟΛΟΠΛΟΚΙΑΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Καθὼς ἐπέστρεφε σπῆτι τοῦ, ἀνείζοντας τὰ λαμπρὰ ἀστρά στὸ στερέωμα, ὁ Ντ' Αρτανιάν σκεφτόταν τὴν κυρία Μπονασιέ. Τὴν ὁμορφὴν ἦταν. "Ωνειροπολοῦσε πὼς σύν-τομα θὰ τὴν ξανασυναντοῦσε. Πλησιάζοντας τὸ σπίτι τοῦ Αραμὴ, σκέφτηκε νὰ μὴ καὶ νὰ τοῦ διηγηθῇ τὴν περιπέτειά του. "Αν καὶ τὰ ρολόγια τοῦ Παρισιοῦ χτυποῦσαν ἔντεκα, ὁλόγυρα φυσοῦσε ἀνάσφιξη αἵμα καὶ ὁ Ντ' Αρτανιάν δὲν εἶχε καθόλου ὄρεξι γὰρ ἔσθιο.

Στὴ σκιά, κοντὰ στὸ σπίτι τοῦ Αραμὴ, ἀντίκρισε τὴν σιλουέττα μίαν νεαρῆς γυναι-κας, μὲ σκούρο μανδύα νὰ περπατᾷ κολλῶ-ντὰ στὸν τοίχο μὲ μεγάλῃ προσοχῇ. Πατών-τας ἀνάσφιξη μέσα στὸ σκοτάδι τὴν ζώγα-σε. "Ἦταν πάλι ἡ κυρία Μπονασιέ. Μόλις ἀκούσε τὰ βήματά του, ἄρξε μὴ μικρὴ κραυγὴ καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ. "Αλλὰ ὁ Ντ' Αρτανιάν τὴν πρόφρασε εὐκόλα.

— Σκοτῶντε με ἂν θέλετε, τοῦ φώναξε. "Αλλὰ δὲν θὰ μάθετε τίποτα.

Τὴν στιγμὴ ποὺ λιποθυμοῦσε ὁ Ντ' Αρ-τανιάν τὴν κράτησε στὴν ἀγκυλιά του.

— Ὡ, ἐσεῖς εἶστε, εἶπε ἀνοίγοντας τὰ μάτια τῆς. Δόξα σοὶ ὁ Θεός! "Αλλὰ σὰς πα-ρεκαλῶ, δὲν πρέπει νὰ παρακολουθεῖτε τί κάνω, οὔτε νὰ μὲ περιμένετε.

Ο Ντ' Αρτανιάν τῆς πρόσφερε τὸ μπρά-τσο καὶ προχώρησαν μαζί στὴν ὁδὸ λ' Αραμ. Στοιμάτισε μπροστὰ σὲ μὴ σκοτεινὴ πόρτα.

— Ἀκούστε, τοῦ εἶπε. "Εἴδω ἔχω κάποια δουλειά. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἀποκαλύψω τὰ μυστικά μου, γιατί δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ μένα νὰ σὰς τὰ πᾶν. Σὰς παρακαλῶ ἀφήστε με τώρα.

— Ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδιᾶς μου, ἐπι-θυμῶ περισσότερο ἀπὸ τὸ κάθε τι, νὰ σὰς βοηθήσω, τῆς εἶπε ὁ Ντ' Αρτανιάν.

— Θὰ μὲ βοηθήσετε περισσότερο, ἂν φύ-γετε. Κύριε, φύγετε! Κτυπὰ μεσάνυχτα καὶ μὲ περιμένουν.

— Ἀπλῶς τὸ χερί της καὶ ὁ Ντ' Αρτανιάν τῆς τὸ φίλησε.

— Κάποια μέρα θὰ προσπαθῶ νὰ σὰς τὰ πᾶν ὅλα καὶ νὰ σὰς εὐχαριστήσω ὅσο μπορῶ, τοῦ χαμογέλασε ἡ κυρία Μπονασιέ.

— Θὰ γυρίσω στὸ σπίτι καὶ θὰ περιμένω, τῆς ὑποσχέθηκε ὁ Ντ' Αρτανιάν.

Καθὼς ζύγωνε στὸ σπίτι τοῦ τὸν συνάν-τησε ὁ Πλανσέ.

— Κύριε, τοῦ εἶπε, συνέλαβαν τὸν κύριο Αἰσὼ.

— Τὸν Αἰσὼ! Γιατί;

— Τὸν βόρκαν στὸ δωμάτιό σας. Τοὺς ἔφαγε νὰ νομίζω ὅτι ἴσως ἐσεῖς. Μοῦ ψιθύρισε, «Ὁ ἀφέντης σου χρειάζεται τώρα

σα εἰδοποίησι.

— Τότε μπορεῖ νὰ φτάσουν ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴ καὶ νὰ συλληθῶν. Περιμένε ἐδῶ. Εἰδοποίησέ τους. Πές τους νὰ μὲ συναντή-σουν στὸ καφε Πὸμ ντὲ Πίν. "Εγὼ θὰ τρέξω στὸν κύριο Τρεβίγ νὰ τοῦ πᾶν τί συνέβη.

Καὶ ὁ Ντ' Αρτανιάν ἐκίνησε τρέχοντας σὰν τρελλός.

"Αλλὰ ὁ Τρεβίγ δὲν ἦταν στὸ σπίτι. Εἶχε πάει στὸ Παλάτι. "Ετοῖς ὁ Ντ' Αρτανιάν ἔσπευσε ἐκεῖ, ἐλπίζοντας ὅτι ἡ στολή του θὰ ἦταν ἀρκετὴ γὰρ νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν τὴν εἴσοδο. Πλησιάζοντας τὸ παλάτι, εἶδε μὴ γυναικα καὶ ἓνα ἄντρα καὶ τοὺς δύο τυλι-γμένους σὲ μανδύες. "Ἡ γυνίκα ἔμοιαζε μὲ τὴν κυρία Μπονασιέ. Ὁ ἄνδρας, μὲ στολὴ σωματοφύλακα, ἔμοιαζε μὲ τὸν Αραμὴ. Ὁρ-μήσε πάνω τους, λυσσασμένους ἀπὸ τὴ ζή-λεια καὶ τὸ θυμὸ γιατί τὸν ἀπατοῦσαν.

Σταμάτησε μπροστὰ τους.

— Τί θέλετε, κύριε; ρώτησε ὁ σωματοφύ-λακας μιλώντας μὲ ξενικὴ προφορά.

— Δὲν εἶθε ὁ Αραμὴς! ἀναφώνησε ὁ Ντ' Αρτανιάν. Σὰς ζητᾷ συγγνώμη. "Αλλὰ γνωρίζω τὴν κυρία, κύριε.

— Ὑποσχέθηκετε νὰ μὴ μὲ παρακολου-θῆσετε, εἶπε θλιμμένη ἡ κυρία Μπονασιέ.

— Ἀυτοῦθι, εἶπε ὁ Ντ' Αρτανιάν. Στε-κόταν ντροπισμένους μπροστὰ τους.

Ο σωματοφύλακας τὸν ἐπώρθε καὶ πέ-ρασε.

Ο Ντ' Αρτανιάν πῆδησε πίσω καὶ τρά-βηξε τὸ σπαθί του. Τὴν ἴδια στιγμὴ, μὲ τα-χύτητα ἀνταρπῆς, ὁ ἄγνωστος τράβηξε τὸ σπαθί του.

— Ὁχι, ὅχι, μὴ δῶδε! Ἡ κυρία Μπονα-σιέ ρίχτηκε ἀνάμεσα τους.

— Μὴ δῶδε! εἶπε ὁ Ντ' Αρτανιάν. Μὲ συγχωρεῖτε, μὴ δῶδε, ἀλλὰ δὲν εἶθε...

— Ο δούκς τοῦ Μπάκιγχαμ τοῦ ψιθύ-ρισε ἡ νέα. Θὰ μὰς καταστρέψετε ὅλους.

— Μὲ συγχωρεῖτε χίλιες φορές! Πὼς μπορῶ νὰ σὰς ἐξηγηθῶ;

— Εἶθε καλὸς νῦς, ἀποκρίθηκε ὁ Μπάκιγχαμ. "Ακολουθεῖτε με στὸ πα-λάτι καὶ ἂν κανεὶς μὰς καταδιώξῃ, σκοτῶ-στε τον!

Ο Ντ' Αρτανιάν ἔβαλε τὸ γυνὸ σπαθί του κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλη, τοὺς ἄρξε νὰ προχωρῶν ἐκκοσι βήματα καὶ τοὺς ἀκολουθεῖ ἔτοιμος νὰ ἐκτελέσῃ τὴς δια-ταγές του δούκα. "Αλλὰ τίποτα δὲν συνέ-βη καὶ ὁ δούκας μὲ τὴν νέα κυρία, μῆλκαν μὲ ἀσφάλεια στὸ παλάτι.

Ο Ντ' Αρτανιάν ἀμέσως συνέχισε τὸ δρόμο του γὰρ τὸ κατηγεῖο τοῦ Πὸμ-ντὲ. Πέν ὅπου βόρκε τὸν Πόρτο καὶ τὸν Αραμὴ. Δὲν τοὺς εἶπε τίποτα, παρὰ ὅτι εἶχε τα-κτοποιήσει τὰ πράγματα καὶ δὲν θὰ τοὺς χρειάζονταν ἄλλο ἐκεῖν τὴ νύχτα. "Ετοῖς οἱ τρεῖς φίλοι καληνύχτισαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο καὶ χώρισαν.

Στὸ μεταξύ ἡ κυρία Μπονασιέ καὶ ὁ δούκας πέρασαν ἀπὸ τὴν πύλιν των ἀνα-κτόρων μὲ ἀσφάλεια. Ἡ νέα ἦταν πασί-γνωστη καὶ ὁ κύριος, στὸ κάτω, κάτω φο-ρούσε στολὴ σωματοφύλακα. Μόλις ἔφτα-σαν στὸ προαύλιον, προχώρησαν τοῖχο τοῖ-χο ἀπὸ τὴ σκιά, μέχρι ποὺ ἔφτασαν σ' ἓνα πορτάκι. Μῆλκαν, καὶ μέσα στὸ σκῆ-τάδι ἀνέβηκαν δύο πατώματα. Γύρισαν δε-ξιά — ἐκεῖν πῆγαινε μπροστὰ — καὶ ἀ-κολούθησαν ἓνα μακρὸ διάδρομο. Μῆλκαν σ' ἓνα δωμάτιο ποὺ τὸ φώτιζε ἀσθενικὰ μὴ μόνον καντήλα.

— Περιμένετε ἐδῶ, μὴ δῶδε. Κάποιος θὰ ἔλθῃ γρήγορα, εἶπε ἡ κυρία Μπονασιέ. Βγῆκε ἀπὸ τὴ μικρὴ πόρτα καὶ τὴν κλεί-δωσε ἀφήνοντας τὸν δούκα φυλακισμένο.

Δὲν φοβόταν. Ο δούκς τοῦ Μπάκιγχαμ,

σὶλίσσα, ποὺ φοβόταν πὼς θὰ τὸν ἐπισ-ναν, εἶχε συγκατατεθῇ νὰ τὸν συναντήσῃ μὲ τὸν ὄρο ὅτι ἀμέσως μετὰ θὰ ἐγκατέ-λειπε τὴ χώρα.

Καθὼς περιμένε τώρα κοίταξε σ' ἓνα καθρέφτη κοντὰ στὸ φῶς. Χαμογέλασε. Ἡ στολή τοῦ πῆγαινε. Στὰ τριανταπέντε-τον χρόνια, ὁ Τζῶρτζς Δούκς τοῦ Μπάκιγ-χαμ, ἐβελωρεῖτο ὁ ἀραιότερος ἄνδρας τῆς Εὐρώπης. Κομψός, θαρραλὸς, ἐξαισιος, φονιάχος, πλούσιος. Πάντοτε προχωροῦσε ἀκάθεκτος στὸ σκοπὸ του. Ἀπὸψε σκοπὸς του ἦταν νὰ συναντήσῃ τὴν Βασιλίσσα "Αννα καὶ γι' αὐτὸ περιμένε καὶ χαμογε-λοῦσε στὸ εἰδωλὸ του στὸν καθρέφτη.

"Εκείν τὴ στιγμὴ ἀνοίξε μὴ πόρτα κρυμμένη ἀπὸ μὴ κορντίνα. Ἦταν ἡ "Αν-να, ἡ βασίλισσα τῆς Γαλλίας. Βάδιζε σὰν θεὰ, δὴ μάτια τῆς, στὸ χρώμα τοῦ σμα-σαγίδι, ἦταν ὁμορφα, τὸ στόμα τῆς μι-κρὸ καὶ κόκκινο. Τὰ μαλλιά τῆς, ἀνοιχτὰ καστανά, ἔλαφρα πουδραρισμένα, ὅπως ἦ-ταν τότε ἡ μόδα, ἔφεταν σὲ λυτὲς μπού-κλες. Φοροῦσε μὴ ἀπλή τουαλέτα ἀπὸ λευκὸ μεταξωτὸ καὶ τὴν συνόδευε μὴ κυ-ρία τὸν τιμὸν.

Ο Μπάκιγχαμ ἔπεσε στὰ πόδια τῆς καὶ τῆς φίλησε τὴν ἄκρη τῆς τουαλέτας.

— Γνωρίζετε ῥῶθ δὲν σὰς ἔγραφα ἐγὼ, εἶπε ἡ βασίλισσα. Ο τόνος τῆς ἦταν ἐγκάρδιος, ἀλλὰ ἐπιφυλακτικός.

— Μάλιστα, Μεγαλειότητι, ἀλλὰ τὸ τρεῖς μου δὲν πῆγε χαμένο ἐφ' ὅσον σὰς βλέπω.

— "Αλλὰ δέχθηκα νὰ σὰς συναντήσω γὰρ νὰ σὰς πᾶν ὅτι μένοντες στὸ Παρίσι δάδετε σὲ κίνδυνον τὴ ζωὴ σας καὶ τὴν τι-μὴ μου. Δὲν πρέπει νὰ ξανασυναντηθῶμε ποτε.

— Μεγαλειότητι, πέρασαν τρία χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ σὰς πρωτοεῖδα καὶ ἀπὸ κείν τὴ στιγμὴ σὰς ἀγαπῶ. Θυμᾶμαι ἀ-κόμα καὶ τὴ φοροῦσατε ἐκεῖν τὴν ὥρα. Θυμᾶμαι καὶ τὴν τελευταία λεπτομέρεια.

Δὲν θυμάστε τότε, στὸν κήπο τῆς "Αμιέν-νης; Ἦταν μὴ ὁμορφα βραδιά, ὁ οὐρανὸς

γεμάτος ἀστέρια. Περπατήσατε μαζί μου, ἔχοντας ἀποθέσει τὸ χερί σας στὸ μπρά-τσο μου.

— Ναί, μὴ δῶδε, ἦταν ὥραια βραδιά καὶ ἴσως μὲ εἶχε συναρπάσει. "Αλλὰ στὰ πρῶτα ἐρωτικά σας λόγια θυμῆθηκα τὸ καθήκον μου σὰν βασίλισσα τῆς Γαλλίας καὶ σὰς ἐγκατέλειπα.

— Μὴ ἐβδομάδα ἀργότερα ἐπέστρεψα. Δὲν θέλατε οὔτε νὰ μὴ μιλήσετε.

— Σωστά, ἀλλὰ γνωρίζετε πολὺ καλὰ ὅτι ὁ καρδινάλιος ἐξερέθισε τὸν βασιλεῖα μιλώντας του γὰρ σκάνδαλα. Γι' αὐτὸν ὅταν διωρισθήκατε πρεσβευτὴς στὴ Γαλλία ὁ βασιλεῖας ἀνέστηκε νὰ σὰς δεχθῇ.

— "Ακριβῶς καὶ ἴσως ἡ Γαλλία πληρώ-σῃ αὐτὴ τὴν ἀρνησι μὲ πόλεμο. Καὶ ὅταν τελειώσῃ αὐτὸς ὁ πόλεμος, θὰ μὲ δεχθῶν στὸ Παρίσι γὰρ νὰ συζητήσωμε τοὺς ὁρους τῆς εἰρήνης. Αὐτὸ εἶναι τὸ σχέδιό μου.

— Μὴ δῶδε, τοῦτο εἶναι ἐγκλημα ἀπέ-ναντι σὲ δύο χώρες.

— Δὲν μὲ ἐνδιαφέρει. φτάνει νὰ μὲ ἀ-γαπᾶτε ἐσεῖς.

— Πρέπει νὰ φύγτε, μὴ δῶδε. Δὲν θὰ τὸ ἀντέξω νὰ σὰς σκοτώσω στὴ Γαλλία. Πηγαίνετε, σὰς ἰκετεύω! "Αν ἐπανέλθετε πρεσβευτὴς ἡ κοιμητὴς τῶν βρῶν εἰρήνης, μὲ φύλακες καὶ ὑπηρετές γὰρ νὰ σὰς προστατεύουν, τότε θὰ εἶμαι εὐτυχὴς νὰ σὰς ξαναδῶ. "Αλλὰ τώρα, πηγαίνετε!

— Δώστε μου ἓνα ἐνθύμιο, κατ' ἑκὸς σας νὰ τὸ πᾶν μαζί μου.

— Θὰ φύγετε μὴ σὰς τὸ δώσω;

— Ναί, καί, τ' ὀρκίζομαι.

— Περιμένετε τότε. Ἡ βασίλισσα πῆγε στὰ διαμερίσματά της καὶ γύρισε μ' ἓνα κιβώτιο ἀπὸ μανὴ ποὺ εἶχε χαραγμένο τὸ μονόγραμμά της.

— Ὅριστε, μὴ δῶδε, κρατήστε το γὰρ νὰ μὲ θυμάστε.

Ο Μπάκιγχαμ γονάτισε καὶ φίλησε τὸ χερί τῆς βασίλισσας.

— Μέσα σ' ἓξ μῆνες, ἂν δὲν πεθάνω, θὰ σὰς ξαναδῶ, κυρία.

Καὶ πιστὸς στὸ λόγο τοῦ ἐγκατέλειψε τὸ δωμάτιο. Στὸ διάδρομο τὸν συνάντησε ἡ κυρία Μπονασιέ καὶ μὲ τὴς ἴδιες προφυ-λάξεις καὶ τὴν ἴδια καλὴ τύχη τὸν ὡδήγη-σε ἀσφαλὸς ἐξῶ ἀπὸ τ' ἀνάκτορα.

Ο ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΥ

Στὸ μεταξύ, τί συνέβαινε στὸν δύστυχο κύριο Μπονασιέ; Τὸν εἶχαν ὡδήγησιν στὴ Βασιλίσσα καὶ ἐκεῖ οἱ φύλακες τοῦ συμπερι-φέρθηκαν κατὰ ἄλλο παρὰ εὐγενικά. Τέ-λος τὸν ἔφεραν μπροστὰ στὸ διευθυντὴ γὰρ νὰ τὸν ἀνακρίνῃ.

— Γιατὶ ἀνακατεῖσθε σὲ κρατικά, ἡ-τήματα; τὸν ρώτοῦσε καὶ τὸν ἐναρωτοῦσε. Δὲν ἔχετε σέβας γὰρ τὸν καρδινάλιο;

— Δὲν ἔδωκα ποτε μου τὸν καρδινά- (Συνέχεια στὴ σελίδα 48)

ΑΝ ΕΝΑΣ ναύαρχος δίνει σήμερα μια διαταγή, που όλοι οι υπηκόοι του αξιωματικοί ήξεραν ότι είναι αδύνατο να εκτελεσθεί και η άπληη προσπάθεια συμμορφώσεώς μ' αυτήν ισοδυναμεί με καταστροφή. Είναι αμφίβολον αν θα πειθαρχούσαν.

Τα πράγματα όμως ήταν πολύ διαφορετικά στα τέλη του περασμένου αιώνα, τουλάχιστον στο βρετανικό ναυτικό. Όποιοι-δήποτε αξιωματικοί που δεν πειθαρχούσε ακριβώς και τυφλά στην διαταγή του ανωτέρου του, ήταν καταστραμμένοι από άποψης σταδιοδρομίας. Αποτέλεσμα τούτου, ουδείς τολμούσε να θέσει σε αμφιβολία τις εντολές του Σερ Τζωρτζ Τράιον, ναύαρχου της μοίρας Μεσογείου. Και οι εντολές αυτές κατά τρόπο αναπόφευκτο οδηγούσαν στην καταδύσις ενός πρώτης τάξεως θωρηκτού μάχης, στην σοβαρά βλάβη ενός άλλου, και στην απώλεια 359 αξιωματικών και ανδρών. Και τούτο δεν έγινε καν στον πυρετό κάποιας ναυμαχίας.

Στις 22 'Ιουνίου 1893 ο Τράιον, δρισκόταν στην ναυαρχίδα του «Βικτώρια» και διηύθυνε τα γυμνάσια της μοίρας έξω από τις ακτές της Τριπολιτιδος. 'Η θάλασσα ήταν γαλήνια και ο καιρός θαυμάσιος. 'Η μοίρα έπλεε με πλήρη ταχύτητα σε δύο παράλληλες γραμμές. Το «Βικτώρια» ήγειτο έξη πλοίων και ο αντιναύαρχος Μάρκχαμ επί του «Καμπερντάουν» άλλων πέντε.

Ο Τράιον απέστειλε σήμα και διέταξε να αντιστρέψουν την πορεία της ή μοίρα με ένα έλιγμο, γνωστό σε κάθε αξιωματικό, που όμως ήταν αδύνατον να εκτελεσθεί υπό τας πραγματικές συνθήκες εκείνης της στιγμής.

Με δύο λόγια, τα ηγούμενα πλοία των δύο γραμμών διατάχθηκαν να στραφούν προς τα μέσα, το ένα αντίκρυ στο άλλο, και να πλεύσουν προς τα πίσω, το ένα παρά το πλευρό του άλλου, αλλά φυσικά πολύ κοννύτερα. Τα πλοία που ακολουθούσαν θα έκαναν την ίδια στροφή στο σημείο που είχαν στρίψει και τα ηγούμενα, σε τρόπο, ώστε ο σχηματισμός δεν θα μετεβάλλετο.

Ός εδώ όλα πήγαιναν καλά. 'Αλλά όταν ο Μάρκχαμ επί της γέφυρας του «Καμπερντάουν» διάβασε το σήμα του ανωτέρου του, μόνο 1.200 γυάρδες χώριζαν τα δύο ηγούμενα πλοία.

Τεχνικώς τα δύο πλοία ήταν σχεδιασμένα για να κάνουν την στροφή μέσα σε 600 γυάρδες, αλλά στην πραγματικότητα χρειάζονταν αρκετά μεγαλύτερη απόσταση. 'Ηταν, λοιπόν, φανερόν, ότι αν πειθαρχούσαν στην διαταγή του Τράιον, θα συνεκρούοντο πριν προφθάσουν να πάρουν την στροφή.

Αυτός ο έλιγμος είναι αδύνατον να γίνει! φώναξε ο Μάρκχαμ στον αξιωματικό σημάτων, που στεκόταν δίπλα του. Και ο αξιωματικός σημάτων το ήξερε, αλλά περιμενε την διαταγή του αντιναυάρχου για να διαβιβάσει την λήψη του σήματος.

Ο Μάρκχαμ δεν την έδωσε. 'Αντί γι' αυτό συνεσκέφθη με τον πλοίαρχο Τζόνσον, πλοίαρχο του σκάφους. Κατόπιν περίμενε, χωρίς ν' αλλάξει πορεία, ελπίζοντας μήπως ο Τράιον αναθεωρήσει την απόφασί του.

Ματαίως έληψ. Μέσα σε λίγα λεπτά, ο Τράιον απέστειλε δεύτερο σήμα από το «Βικτώρια». «Τί περιμένετε?» Ο Μάρκχαμ δεν έκρυβε την ανησυχία του. Ξαναμίλησε με τον Τζόνσον και επανήλθε στην απόστασι μεταξύ των δύο πλοίων. Ο Μάρκχαμ απέφασισε τότε κάτι άλλο. Διέταξε «Σήμα σας δεν κατενοήθη».

Ός εκεί τολμούσε μόνο να ξεφύγει από την σιδηρά πειθαρχία εκείνης της εποχής. 'Η απάντησί του μπορούσε να θεωρηθεί ως αυθισθήτησι της ικανότητος του ναυάρχου.

'Ηταν επικίνδυνα αυθάδης, αλλά ο Μάρκχαμ ήταν αρκετά τολμηρός για να διακινδυνεύσει μία επίτλησι, φάνει να μπορούσε να επαναφέρει στα λογικά του τον Τράιον.

'Αλλά ο Τράιον ήταν ναύαρχος. Και κάθε ναύαρχος πρέπει πάντοτε να έχει δίκιο, ακόμα και όταν αποκαλύπτεται να 'χει άδικο. Είναι αδύνατο να πιστεύσει κανείς, ότι ο Τράιον, έπειτα από μία ολοκληρωμένη ζωή στη θάλασσα, δεν αντέληψε τον κίνδυνο. Οποίος, επανέλαβε την αρχική διαταγή.

Ούτε οι αμίλητοι αξιωματικοί στη γέφυρα του «Βικτώρια», ούτε οι συνάδελφοί τους στο σκάφος του Μάρκχαμ μπορούσαν να το πιστεύσουν. 'Οστόσο, τώρα έπρεπε να πειθαρχήσουν άδιστακτα στην διαταγή, που είχε διαβιβάσει καθαρά για δεύτερη φορά.

Ο ΝΑΥΑΡΧΟΣ ΠΟΥ

Το μόνο που μπορούσε να κάνει ο Μάρκχαμ ήταν να διατάξει μεγάλη κλίσι του πηδαλίου, ώστε η στροφή να γίνει όσο το δυνατόν πιο κλειστή. Ταυτόχρονα, ο πλοίαρχος της ναυαρχίδας, ο πλοίαρχος Μώρις Μπέρκ, έκανε το ίδιο. 'Αλλά εξ αρχής και οι δύο αντελήθησαν σαφώς, ότι οι κύκλοι της στροφής των δύο πλοίων θα έτάνοντο.

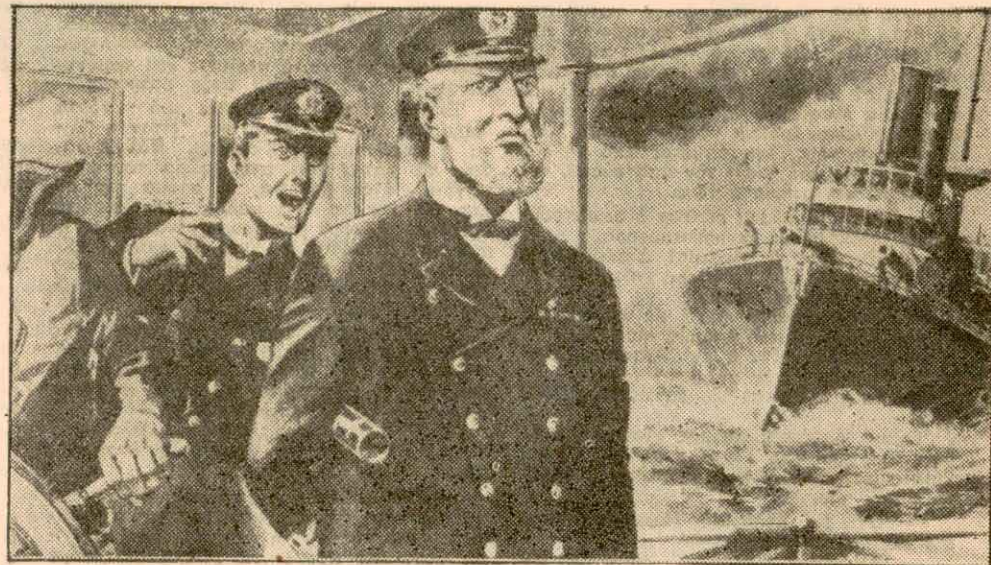
Και ο Τράιον θα πρέπει να το είχε αντιληφθεί αυτό. 'Επρεπε ν' αποφασίσει, λοιπόν, είτε να ομολογήσει το σφάλμα του, ή ν' αντιμετωπίσει τα καταστροφικά αποτελέσματα.

Σ' όλη την ιστορία υπήρξαν πρόσωπα,

αυτο, π.χ.: «Λοιπόν, κύριε, έσείς είσθε πλοίαρχος του σκάφους. 'Αν τρομάξετε με τον έλιγμο, επαίεμαι στην δική σας κρίσι».

'Αλλά ο Τράιον δεν είπε τίποτα. Δίχως να ξεστομίσει λέξι, γύρισε και κάρφωσε το βλέμμα του μπροστά. Τα δύο σκάφη, καθώς έπλεαν τώρα με πλήρη ταχύτητα, έφταντο προς την αναπόφευκτη συγκρούσι. Τί να σκεπτόταν τάχα εκείνες τις στιγμές ο Τράιον; Τί πάλη να διεξήγετο μέσα του, ανάμεσα στην κοινή λογική και την πεισματάρικη αξιοπρέπεια; 'Η μήπως δεν σκεπτότανε τίποτα; 'Ενα απόλυτο κενό, που καταλαμβάνει καμιά φορά και τους πιδ

Ο ΕΛΙΓΜΟΣ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΔΙΑΤΑΞΕΙ ΕΣΗΜΑΙΝΕ ΒΕΒΑΙΑ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Ο ναύαρχος Τράιον απέμεινε αλύγιστος και σιωπηλός καθώς τα δύο σκάφη έπλεαν προς την καταστροφή. «Να διατάξω όπως σθεν ολόταχως, σέρ;» φώναξε ο Μπέρκ.

που αντιμετώπιζοντας το ίδιο δίλημμα, κατόρθωσαν την τελευταία στιγμή να βρουν κάποια εμπνευσι για να σώσουν την κατάσταση ή άλλοι που ξέφυγαν από την κατηγορία, προσάπτοντας τη μομφή σε κάποιον ανύποπτο υπηκόο.

Ο Τράιον δεν ανήκε σε καμιά από τις δύο αυτές κατηγορίες. Παρ' όλο το τυφλό, μουλαρίσιο πείσμα του, δεν ήταν από τους ανθρώπους που φορτώνουν τα λάθη στους άλλους. Πραγματικά, από την πρώτη στιγμή που εξέδωσε την καταστροφική δια-

ποικισμένους ανθρώπους.

Κανείς δεν θα το μάθαι αυτό ποτέ. Ο Τράιον απέμεινε αλύγιστος και σιωπηλός, μέχρι τη στιγμή που ο Μπέρκ φώναξε:

— Μπορώ να διατάξω όπως σθεν ολόταχως, σέρ;

Μόνο τότε ο Τράιον γύρισε και πέταξε μία λέξι.

— Ναί.

Ο Μπέρκ εξέδωσε άμέσως τις διαταγές και διέταξε όπως σθεν και με τις δύο μηχανές.

'Ηταν πολύ άργά. Τα δύο πλοία σκάφη έπλεαν με πλήρη ταχύτητα και δεν μπορούσαν να σταματήσουν. Μολονότι ο Μάρκχαμ, από την γέφυρα του «Καμπερντάουν» είχε αναλάβει την πρωτοβουλία και είχε διατάξει όπως σθεν λίγο πριν από τον Μπέρκ.

Και έφτασε η μοιραία στιγμή. 'Η άταστική πλήρη του «Καμπερντάουν» κτύπησε το «Βικτώρια» στο πλευρό και συνέτριψε την θωράκισί του. Το κτύπημα ήταν τόσο ισχυρό, ώστε παρέσυρε το «Βικτώρια» κάτω τριάντα μέτρα.

Δεκάδες άνθρωποι σκοτώθηκαν, παγιδεύθηκαν ή ακρωτηριάστηκαν μέσα σε λίγες στιγμές. Κατόπιν τα δύο πλοία απέχωρισθσαν.

Μόλις έγινε αυτό, το «Βικτώρια» έγειρε στο πλάι και άρχισε να βυθίζεται. Ο Μπέρκ εξέδωσε άμέσως τις κατάλληλες διαταγές. Ομάδες ναυτών άπαστάλησαν προς όλες τις κατευθύνσεις να ελευθερώσουν τους παγιδευμένους και τραυματίες και να τους μεταφέρουν στο κατάστρωμα. 'Επίσης, να ελευθερώσουν και τους κρατούμενους από πειθαρχεία.

Είναι προς τιμήν της ναυτικής πειθαρχίας, ότι οι εντολές του πλοίαρχου ετετέλε-

ΑΥΤΟΒΥΘΙΣΘΗΚΕ

σθησαν με υποδειγματική ακρίβεια τη στιγμή που το πλοίο βυθιζόταν ταχύτατα. Οι ναύτες παρατάχθηκαν στο κατάστρωμα.

Ο ναύαρχος Τράιον γύρισε τότε στους αξιωματικούς που βρισκόνταν πίσω του, στη γέφυρα.

— Νομίζω καταποντίζεται, είπε.

Σταμάτησε και έδωσε στον Μπέρκ την άδεια να επιτρέψει την διάλυσι της παρατάξεως των ναυτών. 'Η πειθαρχία ήταν τό-

ΠΟΥΤΟΝΩΔΗΓΟΥΣΕ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟΝ

ση, ώστε κανείς δεν κινήθηκε, πριν δροη το παράγγελμα «τους ζυγους λύσατε». Και εκείνη τη στιγμή το πλοίο είχε σχεδόν ανατραπή.

— Όλο το λάθος είναι δικό μου, είπε διστακτά και καθαρά ο Τράιον.

Μόνο η πικρία του προσεγγίζοντος θανάτου μπορούσε να αποσπάσει μία τέτοια ομολογία από ένα ναύαρχο εκείνης της εποχής.

Βέβαια, δεν είναι για πρώτη φορά που φαινόμενο τραγικό σαν κι αυτό παρουσιάζεται στην 'Ιστορία, όχι δεμόνιον της 'Αγγλίας. 'Εκείνο όμως το στοιχείο, που ιδιαίτέρως το χαρακτηρίζει, είναι η απόλυτη πίστι στην αλάθητη κρίσι, με την οποίαν ένομιζε ότι η φύσι των είχε προικίσει. 'Η αναγνώρισι όμως του σφάλματός του είναι συνάμα και η αυτοεξίλιώσι του.

'Ενας ναύτης έτρεξε κοντά στο ναύαρχο φέρνοντας του ένα σωσίδιο. Ο Τράιον ήρθηκε να το πάρη. Είπε στον νεαρό να φροντίσει να σωθή.

'Ηξερε, βέβαια, πως η ζωή του ήταν εσφαλμένη. 'Αθώωποι της δικής του οικογενειακής παραδόσεως είχαν την δική του στυγνή αυτοπειθαρχία. Παρ' όλο το φοβερό λάθος του και την ηλίθια έπιμονή του, ήταν γενναίος.

Καθώς το πλοίο βυθιζόταν, θούλιαζε και ο ίδιος μαζί του. Μικρή, βέβαια, τιμωρία για την ζωή είκοσιδύο αξιωματικών και τριακοσίων τριάντα έξη ναυτών. 'Αλλά ήταν και η μόνη τιμωρία που μπορούσε να επιβάλει στον έαυτό του.

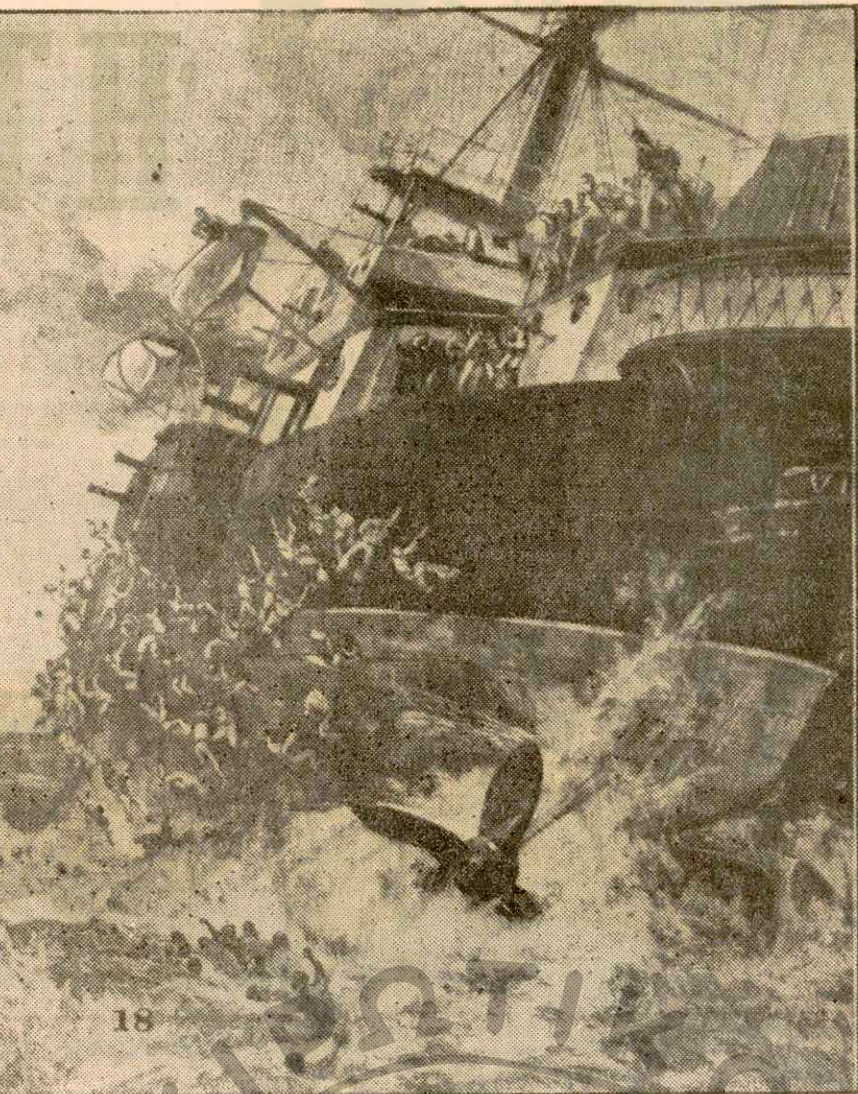
ΤΑ ΠΡΙΓΚΙΠΟΠΟΥΛΑ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ

('Αποκλειστικότης του «Εμπρός» και Ρ.Ε.Ι.)

Πολύς λόγος έγινε κατά την διάρκειαν του 1958 για τους διασημους μη-στήρες ή κενουμφοι, για την Μπριτζίτ Μπαριτό και τον Σασά Ντιστέλ, την 'Ινγκριντ Μπέργκμαν και τον Λάρε Σμιντ, τον Ροζέ Βαντίμ και την 'Αννέτ Σπρούμπεργκ. 'Υπάρχουν όμως πιο περίεργα ειδύλλια και στα ζεύγη που θα αναφέρουμε δεν είναι τόσο ή διασημότης που προκαλεί το ενδιαφέρον, όσο το άλλο μέρος, το άσημαντο έτερον ήμισυ. Τα βασίλοπούλα παντρεύονται πάντα σταχτοπούτες. Μήπως ο πρίγκιψ της Ουαλλίας δεν έδωσε πρώτος το παράδειγμα και δεν έπεδεβαίωσε πρόσφατα πως θα το επαναλάμβανε αν υπήρχε περισσότερα να το επαναλάβη; Τον καταλαβαίνουμε. Είναι πιο εύτυχης από την ανήψια του, τη βασίλισσα της 'Αγγλίας.

ΤΟ ΠΛΟΥΣΙΟΚΟΡΙΤΣΕ ΚΑΙ Ο ΒΑΡΚΑΡΙΣ

Οι φραγμοί των προκαταλήψεων πέφτουν όλιγον κατ' όλιγον και οι αταίριαστοι γάμοι στις μεγαλύτερες οικο-

18

ΣΤΑΧΤΟΠΟΥΤΕΣ

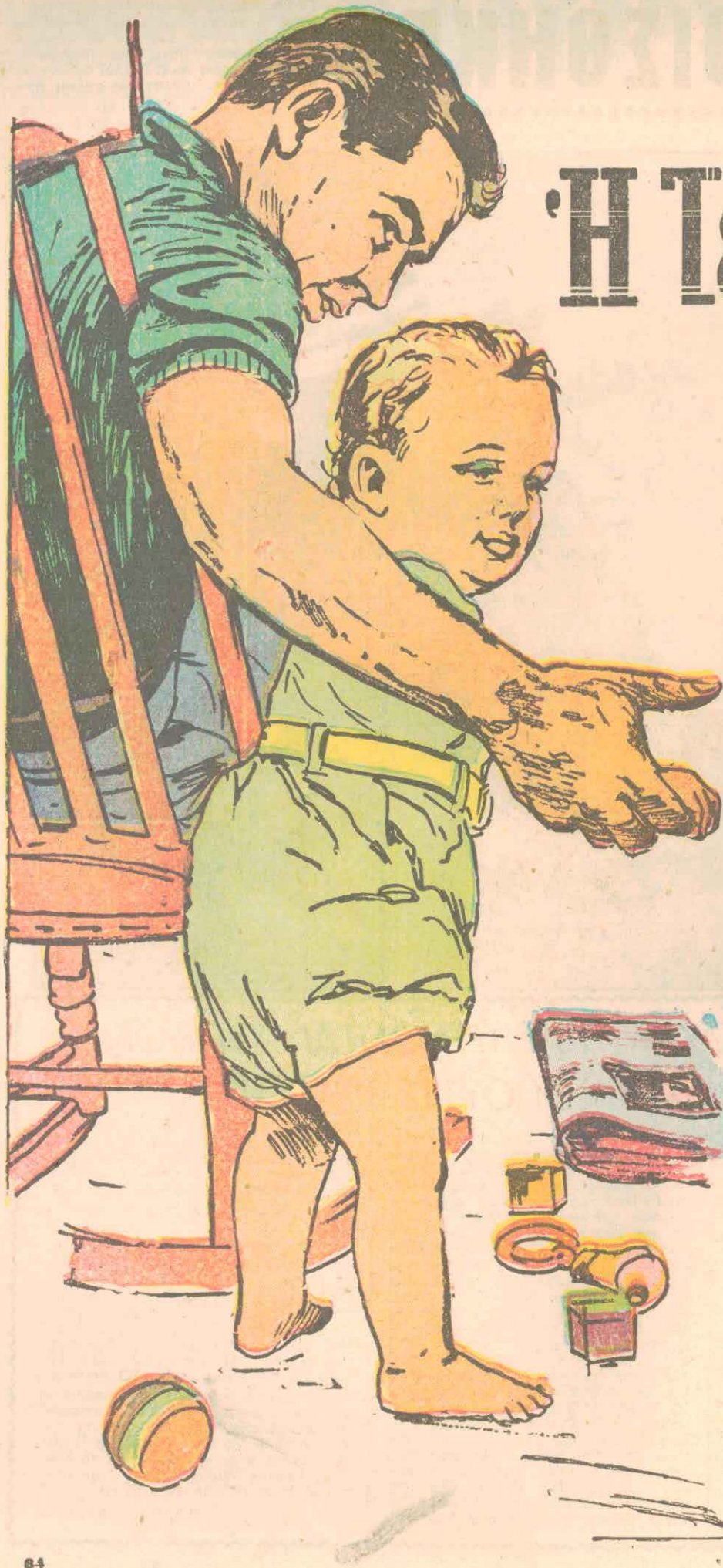
γένειας του κόσμου δεν έκπληττον πλέον. 'Ετσι η ανήψια του σέρ 'Αντον 'Ηντεν, η ωραιότατη 'Αμέλια Μαίρη 'Ηντεν, παντρεύτηκε στο γπασά 'Ισχία, στον κόλπο της Νεαπόλεως, τον νεαρό Τζιζοβάνι Μπορέλλι. 'Η 'Αμέλια είναι 25 χρονών και ο Τζιζοβάνι δεν έχει κλείσει τα τριάντα. Ο τυχερός νεονυμφος είναι βαρκαρής, ή ακο βέστερος, μηχανικός στο φέρρι-μπωτ που συνδέει την 'Ισχία με την Νεαπόλιν. 'Αντίθετα με ό,τι θα μπορούσε να φαντασθή κανείς ο Τζιζοβάνι δεν ανέκαμψε την εκλεκτή του στο φέρρι-μπωτ, αλλά στη γειτονία του. Οι γονείς της 'Αμέλια είχαν ενοικιάσει μία έπαυλι ακριβώς απέναντι στο σπίτι των Μπορέλλι. Ο Τζιζοβάνι ήξερε να μιλά στις γυναικές. 'Η 'Αμέλια δούκε θαυμάσια τα όσα έλεγε και δυο μήνες αργότερα παντρεύτηκαν. Την ημέρα του γάμου τους, κάπου δυο χιλιάδες περίεργοι, κατάφεραν να στριμωχθούν μέσα κι' έξω από την εκκλησία του χωριού. Όταν η 'Αμέλια έφτασε μπροστά στο δωμά, εί-

χε χάσει το μισό απ' το πέπλο της και το μπουκετάκι της από άδη. 'Πορτοκαλλίς. Τώρα κρούουν την εύτυχία τους σ' ένα σπιτάκι πλασί στη θάλασσα. 'Η 'Αμέλια, για να περνά την ώρα της όταν ο σύζυγός της έχει υπηρεσία στο φέρρι-μπωτ, μετέφερε από το Λονδίνο τη βιβλιοθήκη της. Μία χιλιάδα βιβλία χωρίς όμως ούτε ένα έρωτικό ρομάν-τσο.

ΤΟ ΠΡΙΓΚΙΠΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΤΣΕΠΗΣ

Ο ανεψίος του πρώην βασιλέως της 'Ιταλίας Ουμβέρτου, αρραβωνιάστηκε με την Μαρίκα 'Αλόσι, μία σαρλέτ που την έτοιμάζουν: ση 'Αφροδίτη της τσέπης. 'Η νεαρά είναι μόλις 19 ετών και 'πολύ χαριτωμένη. Ο πρίγκιψ, Πιέρο Φραντζέσκο Κάλβι ντι Μπεργκο-λο, είναι στα 25. Ο πατέρας του προσπαθώσε με κάθε τρόπο να τον μετατεί-ση. 'Αντί άλλης απαντήσεως, ο Πιέρο Φραντζέσκο πήρε το τραίνο για το Μόναχο όπου η Μαρίκα παίζει στην ταινία «'Οπως τις έπλασε ο Θεός».

ΡΟΖΙΝΑ ΠΑΡΙΣ

ΕΛΠΙΖΩ, είπε η Κέιτ, καρφώνοντας τον μικρότερο αδελφό της με τα λαμπερά μαύρα μάτια της, να τακτοποιήσεις το θέμα του μαρού.

Ο "Ηβαν άνασκήκωσε το βλέμμα του. Δεν ένοιωθε καμία διάθεση, για κουβέντα, ακόμη και με την Κέιτ. Ποτέ τους δεν είχαν στενές σχέσεις.

Προσέλαβα μια νταντά, είπε. Τό μορφο πρόσωπο της Κέιτ βρεξε

Η Τελευταία Αίσαχρύπνια

κάποια επιφυλακτικότητα.

— Πότε έρχεται;

— Την Παρασκευή, όταν θα φέρω το παιδί στο σπίτι. Όταν θα είχε φέρει και την Φύλ στο σπίτι.

— Ελπίζω ότι θα κοιμάται μαζί σας, είπε η Κέιτ.

— Για δύο εβδομάδες. Ο "Ηβαν άνάγειρε στο κάθισμα κι' έδειξε τα μάτια. Τό κεφάλι του πονούσε. Δεν φρόντιζε τίποτε για πάρα πέρα, είπε.

— Και όμως, πρέπει. Είναι τόσα πράγματα να κανονιστούν. Μιλούσε πάλι η γυναίκα με την επιτυχημένη σταδιοδρομία. Ο "Ηβαν δεν άποκρίθηκε, ή φωνή της Κέιτ μαλάκωσε. Φυσικά, δεν βρίσκεισαι ακόμη στην κατάλληλη διάθεση για να κάνης σχέδια. Άλλά πρέπει.

— Τό ξέρω. Δεν φαινόταν να καταλαβαίνει ή αδελφή του πόσο δύσκολο ήταν να κάνης σχέδια, που δεν περιλάμβαναν την Φύλ.

Η Κέιτ άρχισε πάλι να καταστρώνη τη ζωή του.

— Θα σου χρειαστή μία οικονόμος και μία παραδουλεύτρα να έρχεται μία φορά την εβδομάδα για τις χοντροδουλειές.

Ο "Ηβαν άνοιξε τα μάτια του. Τρεις γυναίκες, για να φέρουν βόλτα ένα μικρό διαμέρισμα και να φροντίσουν ένα μαρό; Τόν άνδρα μη τόν λογαριάζης. Άπό δά κι' έμπρός, θάπρεπε να φροντίζη μόνον τόν εαυτό του.

— Τόσες πολλές; ρώτησε.

— Η αδελφή του χαμογέλασε.

— Άγαπητέ μου "Ηβαν, ή νταντά δεν έχει καμία σχέση με τό νοικοκυριό, άν και στην περίπτωση που θα είναι καλή, θα μπορούσε να σε βοηθήση. Καλύτερα θα σι

Της "Αλλης Έλεάνορ Τζόνς

δοθήση μία οικονόμος, άν και θα έχη έλαφρά μόνο καθήκοντα και δεν θα σου πλένη τα ρούχα.

Ο "Ηβαν σκέφθηκε την καλόκαρδη μεσκόπη γυναίκα, που άρεσε τόσο στην Φύλ.

— Η κυρία Χίτσενς θα τα καταφέρη όλα, είπε.

— Όραία, είπε ξερά ή Κέιτ. Άποτελεί εξάρσει, γιατί σήμερα όλοι έχουν κάποια ειδικότητα.

Η Φύλ δεν είχε ειδικότητα, παρό μόνον στο να τόν κάνη εύτυχισμένο.

— Τά μέσα μου δεν μου επιτρέπουν πολλές ειδικότητες, παρατήρησε ο "Ηβαν.

— Τί κρίμα να μην υπάρχει οικογένεια, είπε ή Κέιτ και σκυθρώπασε. Δεν μπορείς να βασιστής στην πληρωμένη βοήθεια. Άν χρειαστής τίποτα, οι γείτονες θα σε βοηθήσουν;

— Δεν ξέρω.

— Άν είχαν φίλους. Άλλά ο "Ηβαν και ή Φύλ δεν είχαν προφάσει να πιάσουν φίλους. Ζούσαν σ' αυτό τό σπίτι μόνον ένα μήνα, από τότε που ή Έταρια τόν μετέθεσε σ' "Ανατολικά. Η μετακόμισης δεν έδωσε την Φύλ, τό 'χε πεί ο παλιός γιατρός και τό 'χε επιβεβαιώσει ο καινούργιος. Άλλωστε, ή Έταρια πλήρωσε τά έξοδα και όλα τά βρήκαν έτοιμα. Ο "Ηβαν είχε βάλει την Φύλ να τού άδειασή ο

δεν θα τυλίξη ούτε κουταλάκι.

— "Ηβαν, δεν με προσέχεις. Σου λέγα πώς μόνο μία λύση υπάρχει στο πρόβλημα: Να δώσης τό παιδί σε θετούς γονείς.

— Όχι, είπε κοφτά ο "Ηβαν. Οι θετοί γονείς είναι καλοί, αλλά, όχι!

— Εσύ ξέρεις καλύτερα, είπε ή Κέιτ. Έρριξε μία ματιά στο ρολόι της και σκώθηκε. Έπρεπε να προλάβη τό άεροπλάνο.

— Λυπάμαι που σ' άφήνω σε τέτοια κατάσταση.

— Μη στενοχωριέσαι. Θα τα καταφέρω.

— Φυσικά. Έμοιαζε να ένοη: "Αφού θα τα καταφέρω εγώ, γιατί δεν μπορούν και οι άλλοι;». Να με κρατάς ενήμερη, πρόσθεσε. Καί... ώ, "Ηβαν, μη θυμώνης, αλλά αυτό δεν θα συνεχιστή πολύ. Θα εξαφανιστείς, τού είπε άδέξια, σφιγγοντας τόν τώ μπράτσο.

— Όχι, είπε ο "Ηβαν.

— Θα τό δης, είπε ή Κέιτ ξερά. Μήπως χρειάζεσαι χρήματα; Μπορώ να σου δώσω. Κούνησε τό κεφάλι του. Η προσφορά της τόν συγκίνησε. Δεν μπορούσε να μείνη κοντά του να τόν βοηθήση με τό παιδί. Δεν παύεισε στον χαρακτήρα της. Άλλά τού πρόσφερε χρήματα, πράγμα που ήταν μεγάλο γι' αυτήν.

— Θα τα καταφέρω' εύχαριστώ, της είπε.

Κι' όμως, δεν θα 'χε τρεις γυναίκες. Ούτε δύο δεν μπορούσε να πληρώση. Άσφαλώς κάπου θάβρισκε μία γυναίκα να ροντίζη τό παιδί και να ρίχνη μία ματιά στο σπίτι. Τά υπόλοιπα θα τα φρόντιζε μόνος του.

Άφού έφυγε ή Κέιτ, ο "Ηβαν έπεσε πάλι στην πολυθρόνα, κοντά στο παράθυρο. Δεν κοιτούσε έξω τό σούρουπο, ούτε άναβε τό φώς. Είχε άκουστά πως δεν νοιώθει ο λοκληρωτικά ένα θάνατο, παρό μόνονά μετά την κηδεία. Καί ήταν άλήθεια, άνακάλυπτε τώρα μέσα του.

Πριν τρεις μέρες, όταν ο γιατρός είχε δει από τό χειρουργείο τού μειωτηρίου με κάταστρο και σκυθρωπό πρόσωπο, τού είχε πεί.

— Άποκτήσατε γυό, κύριε Κλήμεντ, αλλά ή γυναίκα σας...

Δεν μπόρεσε κείνη τη στιγμή να τό καταλάβη. Ούτε όταν άργότερα είδε την Φύλ... — ήταν σάν κοιμισμένη. Την άνιρεύτηκε ζωντανή ακόμα και, όταν έφτυνησε τό άλλο πρωί, άπλωσε τό χέρι, για να την χαϊδέψη, όπως έκανε πάντα.

Οι όλοι στάθηκαν εξαιρετικά καλοί μαζί του — ή Κέιτ, οι γείτονες τού κάτω πατώματος, οι συνάδελφοι στο γραφείο. Όλοι είχαν έλθει, αλλά τώρα έφυγαν πάλι και πολύ καλά είχαν κάνει. Άφού έλειπε ή Φύλ, τί χρειαζόταν ή συντροφιά τών άλλων; Η σκέψις τού "Ηβαν στριφογύριζε στα ίδια και στα ίδια. "Αποκτήσατε γυό, αλλά ή γυναίκα σας... λυπούμαι... τελείως άπρόβλεπτο και παράλογο.

Παράλογο. Ο "Ηβαν δεν κατηγορούσε κανένα. Ούτε τόν γιατρό, που ήταν ένας απ' τούς καλύτερους, ούτε την Φύλ, που τόσο σφοδρά επιθυμούσε τό παιδί, ούτε τόν εαυτό του, που της είχε χαρίσει τό παιδί. Καί, άσφαλώς, ούτε τό μαρό, μολότι, άν μπορούσε να διαλέξη ποιος από τούς δύο ήθελε να πεθάνη, θα διάλεγε αυτό.

Είχε σκοτεινιάσει ελότιστα στο δωμάτιο, όταν άκούστηκε τό κτύπημα στην πόρτα. Ο "Ηβαν άνασκήρτησε και τό κεφάλι του κλώτσησε διαία, καθώς σηκώθηκε. Άναισε τό φώς, μισοκλείνοντας τά μάτια του που τσαούσανε.

— Έμπρός, είπε.

Μπήκε μία νέα, ψηλή, καστανομάλλα, χι πολύ ώραία, και στάθηκε στο κάτωρι, κοιτώντας τόν κατώμα. Κρατούσε ένα δίσκο στα χέρια, με σκεπασμένα πιά-

τα. Έπρεπε να την ξέρη, αλλά δεν μπορούσε να θυμηθή... Τί θλακεία! Ήταν ή Τζέννιφερ Χάρντυ, από τό κάτω πάτωμα.

— Η μητέρα σκέφθηκε πως θα πρέπει να φάτε κάτι, τού είπε.

Ο "Ηβαν της πήρε τόν δίσκο από τά χέρια.

— Εύχαριστώ πάρα πολύ, μουσούρισε.

— Θα τό φάτε, κύριε Κλήμεντ; τόν ρώτησε ξαφνιασμένη.

Ένοιωσε κάπως προσβεβλημένος από την ερώτησή της — όχι, δεν σκόπευε να τό φάη — αλλά, πριν της άπαντήση, τόν πρόλαβε.

— Έγώ στη θέση σας θα προσπαθούσα να φάω. Θα σας άνακουφίσω από τόν πονοκέφαλο.

Ο "Ηβαν ξαφνιασθηκε.

— Πώς ξέρετε ότι έχω πονοκέφαλο;

— Έχετε τά σημάδια γύρω από τά μάτια σας, Γύρισε να φύγη. Άν θέλετε, αφήνετε τόν δίσκο έξω από την πόρτα σας. Καληνύχτα σας, κύριε Κλήμεντ.

— Καληνύχτα.

Ο "Ηβαν την παρακολουθούσε με τό βλέμμα. Καλή κοπέλλα και νοικοκυρά. Όλοι ήταν τόσο καλοί... Ξέχασε την Τζέννιφερ Χάρντυ.

Στό τέλος, έφαγε τό βραδινό του και τό κεφάλι του ελάφρωσε λίγο. Έπληνε και σκούπισε τά πιάτα, έπληνε την πετσέτα, όπως είχε δει να κάνει ή Φύλ, και κατέβασε τόν δίσκο στο κάτω πάτωμα, αφήνοντας τόν μαρό στο κατώφλι τών Χάρντυ. Έτσι, δεν θα χρειαζόταν να μπει στον κόπο ν' ανέβουν. Κτύπησε τό κουδούνι κι' έφυγε, πριν άνοίξουν.

Έπρεπε να πλαγιάση, χωρίς να προσπαθήση να κοιμηθή. Άύριο θα γύριζε στο

Μία άλησμόνητη ιστορία της μοναξιάς ενός νεαρού πατέρα και της ανάγκης του να αναδρέψη τό όρφανό παιδάκι του.

γραφείο. Άλλά, άν και κουρασμένος, δεν ήταν εξουθενωμένος και δεν ήθελε να πάρη τά χόπια, που τού 'χε δώσει ο γιατρός. Τόν νάρκαναν τρεις άρες κι' έπειτα, δυνούσε και περίμενε να ξεμερώση. Άν έπαιρνε περισσότερα, ένοιωθε ζαλάδα όλη την άλλη μέρα. Τό αίνιγμα δεν τό ήθελε. Μεθύσια; Όχι!

Βγήκε έξω, βαδίζοντας διαστικά στους έρημους δρόμους. Ήταν μία θαυμάσια νύχτα τού Σεπτεμβρίου και ή ατμόσφαιρα έλαμπαν στον άσπρο, ελόγυρο στο χλωμό καινούργιο φεγγάρι. Ο "Ηβαν κοίταζε ψηλά. Θυμήθηκε την παιδική ηλικία του, ότι ο ουρανός ήταν έκει ψηλά. Χρόνια αλόκληρα δεν ήταν σίγουρος τί πύστευε. Δεν πήγαινε στην εκκλησία και ή Φύλ δεν είχε προφάσει να δημιουργήση σχέσεις με καμία ένορία εδώ. Ο πάστωρ, που διάβαζε την νεκρώσιμη ακολουθία, δεν την είχε ξαναδεί και τά λίγα λόγια που τού είπε, ο "Ηβαν δεν τό προσέξε. Ούτε αυτήν τη στιγμή δεν είχε την παρηγοριά της θρησκείας.

Όταν ένοιωσε πως ήταν άρκετά κουρασμένος, για να τόν πάρη ο ύπνος, γύρισε πίσω. Φθάνοντας στο σπίτι, ήταν ελότιστα εξηντηλέμος. Κοιμήθηκε όλοά και τό

πρωί τού έφτυνησε, για πρώτη φορά, δεν άπλωσε τό χέρι να χιτέβη την γυναίκα του.

Στό γραφείο τού φέρθηκαν με πολλή καλωσύνη. Χειρότερα απ' όλους ήταν με τις κοπέλλες. Η μίς Κλαίρη, ή τηλεφωνήτρια, τόν κοίταζε άδικοσμένη, και ή μίς Άντερσον έότασε σε άναφλητά. Άλλά ο "Ηβαν πέρασε όπως όποιος εκείνη την ήμέρα. Έφαγε στο έστιατόριο και, όταν γύρισε στο σπίτι, κτύπησε την πόρτα τών Χάρντυ.

Η κυρία Χάρντυ ήταν μία ψηλή γυναίκα, όχι πολύ όμορφη, όπως ή κόρη της.

— Περάστε, κύριε Κλήμεντ τού είπε.

Ο "Ηβαν άνήθηκε.

— Ήθελα να σας εύχαριστήσω γα χθές τό βράδι. Ήταν εξαιρετική καλωσύνη σας.

— Μην τό λέτε δά. Τού χαμογέλασε με συμπάθεια. Πότε θα φέρετε τό μαρόκι; Πήγατε να τό δήτε;

Ο "Ηβαν είχε δει τό μαρό μία φορά, άν και κάθε μέρα τηλεφωνούσε. Δεν άντεχε να πάη στο μειωτήριο, εκεί που θα ήταν, άν ζούσε, ή Φύλ. Θα πήγαμε να τό πάρη την Παρασκευή θα τό φέρω, της είπε.

Έδωλε την Τζέννιφερ Χάρντυ πίσω από την μητέρα της. Διαβάσε, αλλά άνασκήκωσε τό βλέμμα πάνω του.

— Έφαγα χθές τό βράδι. Είχαμε δάκιο, της είπε.

— Πολύ καλά κάνετε, τού είπε σοβαρά, όπως ή μητέρα της.

— Καληνύχτα.

Ο "Ηβαν ανέθηκε.

Την Παρασκευή τ' άπόγευμα, δεν είχε δουλειά και πήγε στο μειωτήριο. Στή δύο ακριβώς, μία νοσοκόμα τού κατέβασε τό μαρό στην αίθουσα άναμονής. Τό είχε ντύσει με τά ρουχαλάκια, που 'χε ετοιμάσει ή Φύλ, και τό 'χε τυλιγμένο σε μία κουβέρτα, που 'χε αγοράσει ή Φύλ. Τό μαρό κοιμόταν. Έμοιαζε κουρασμένο και άδύναμο. Ο "Ηβαν τό λυπήθηκε.

— Θα τα καταφέρετε με τό μπιμπιρό; ρώτησε ή νοσοκόμα με συμπόνια για τόν πατέρα και τό άρφανό.

— Φαντάζομαι, είπε ο "Ηβαν. Πήρε τό μαρό στην άγκαλιά του. Ήταν έλαφρό και εύθραστο.

— Καλή τύχη, είπε ή νοσοκόμα.

Ένα ταξί τούς έφερε στο σπίτι. Μόλις είχε φτάσει και ή κυρία Χίτσενς. Όραία, πάνω στην ώρα. Τού πήρε τό παιδί από τά χέρια στο πρόσωπό της ζωγραφίστηκε ή μητρική στοργή.

— Τί όμορφο μαρό, είπε. Πώς λέγεται; ρώτησε τόν "Ηβαν.

Η Φύλ είπε πεί: "Αν είναι άγόρι, θα τό βγάλουμε "Ηβαν, άν είναι κορίτσι, δάλεξε έσύ τό όνομα. Καί της είχε άπαντήσει τότε: Εδώ την βαπτίσαμε Φύλιν.

— Φίλιπ, είπε τώρα ο "Ηβαν.

Μόλις μπήκαν στο σπίτι, ή κυρία Χίτσενς γύρισε προς τό μέρος του.

— Δεν ξέρετε, κύριε Κλήμεντ, πόσο λυπάμαι. Σας τό είπα από τό τηλέφωνο. Άλλά ήθελα να σας τό έτοιμάσω προσφορικά. Για πρώτη και τελευταία φορά. Δεν θα δαγκάνω κουβέντα γι' αυτό.

Ο "Ηβαν ένοιωσε ευγνωμοσύνη γι' αυτό. Άλλά τις έπομενες εβδομάδες, πολλές φορές ένοιωσε ευγνωμοσύνη απέναντι στην κυρία Χίτσενς.

Ήταν βολικό να σηκώνεσαι και να βρίσκες έτοιμο ένα περιποιημένο πρωινό και να γυρίζεις στο σπίτι και να βρίσκες ένα καλομαγειρεμένο βραδινό και καθαρότητα. Όποτε έπληνους τις νύχτες, έπειτα από ένα δύσκολο μετ' την Φύλ, ήταν άνακούφιας. Άκόμη μέσα στην θλίψη του, τό ναυούρισμα της κυρίας Χίτσενς, πάνω από τόν Φίλιπ, που έκλαυγε. Φτωχό, καμένη μαρό. Κάθε βράδι, τού τόφερνε κοιμισμένο για να τό δει. Ο "Ηβαν τό άναπαύει αλλά δεν ήξερε τί να τό κάνει. Άν μισούσε να μείνη μαζί τους ή κυρία Χίτσενς. Άλλά είχε άλλες δουλειές. Ήταν ένοχός της, στις καινούργιες μητέρες.

Ο "Ηβαν άρχισε να ψάχνη για οικονομία, πηγαίνοντας στα διάφορα γαστρεστρώσεις έργασίας. Κατάλαβε γρήγορα πό

Υπάρχουν γυναίκες που έχουν μιά ζωή. Η Λίσμπεθ είχε δύο...

Καί νά τό παρελθόν ξελετιέται, ξαφνικά, μπροστά ετό παρόν...

Ο ΜΙΚΡΟΣ δρμος του Πόρτ-Γκρό είναι ένας πραγματικός παράδεισος το καλοκαίρι. Εκείνο το πρωινό δυο άνδρες και μία γυναίκα πηγαινόερχονταν στο κατάστρωμα ενός μικρού καραβιού.

— Καλημέρα, Άλφόνσο! Καλημέρα, άφεντικό!
— Ο Άλφόνσος, ο ναύτης, κι' ο Πιέρ, το άφεντικό της «Εγκάρδιας Συμφωνίας», ανταπέδωσαν την καλημέρα στον Μάριο. Η «Εγκάρδια Συμφωνία» ήταν ένα παράξενο καράβι που μετέφερε τους τουρίστες από τη μιά άκρη της Κυανής Άκτης στην άλλη, ένα είδος θαλάσσιου ταξί για τους ιδιόρρυθμους παραθεριστές. Ο Πιέρ σήκωσε τη μύτη του. Η Λίσμπεθ γετύλιξε την μπλε τέντα, που προστάτευε από τον ήλιο την πισινή γέφυρα. Η μέρα ήταν ζεστή κι' έπρεπε να πάνε στο Μόντε Κάρλο.

— Λίσμπεθ, είδες αυτό το καράβι;
— Το άσπρο γιότ που είναι άγκυροβολημένο στη δίοδο; Το δικό σου μου φτάνει, καπετάνιε μου! Μά τέλος πάντων, Πιέρ, τί του βρίσκεις και το κοιτάζεις έτσι;
— Ο Πιέρ κατέδασε τα κυάλια του.
— Κοίταξα από πού έρχεται, απάντησε.
— Κι' από πού έρχεται; Τί όνομα έχει;

— Από το Λονδίνο. Τ' όνομά του είναι «Παμέλα».
— Όταν η Λίσμπεθ άνασήκωσε το κεφάλι της, ο Πιέρ είχε φύγει. Της είχε μιλήσει όπως πάντα ή κάτι έκρυβαν τα λόγια του; «Παμέλα»... Ένα κύμα άναμνήσεων την πλημμύρισε, ένψ ή μα-

γνωρισμένης ιδιοφυΐας. «Θά είσαι», «θα κερδήσουμε», «θα τους πιάω...». Ο Άλεκ ζούσε με το μέλλον, όσο κι' αν του άρνούσαν παντού τα σενάρια του, τις ιδέες του, τις προσαρμογές του. Η Λίσμπεθ, μιά άσημη ήθοποιός, που της άνέβαιναν κάπου-κάπου

ένα μάτια της, αυτά τα μάτια που φαίνονταν τόσο όμορφα στη ρόβνη.

Τότε ακριβώς ή ζωή πήρε άλλο δρόμο. Η Λίσμπεθ είχε συναντήσει τον Πιέρ, ή ένα χαροπλάστείο του Μαΐφαρ. Την είχε πλησιάσει χωρίς περιστροφές, γιατί ήταν πολύ όμορφη. Της είχε μιλήσει άπλά: ήταν Γάλλος, είχε έρθει στο Λονδίνο ν' αγοράσει ένα καράβι, κι' επί πλέον...

...ψαρεύει ναυάνια! Τώρα τα δίνουν όλα για ένα κομμάτι ψωμί. Θα το επιδιορθώσω, θα το βάψω και θα το νοικιάζω στους τουρίστες, στην Κυανή Άκτι. Θέλετε να το δείτε; Είναι έδω στον Τάμεσι...

— Μά τί λέτε; Είστε τρελός;

Είχε προαισθανθή τον κίνδυνο. Αυτός ο άνθρωπος ήταν πολύ άπλος, πολύ ειλικρινής, πολύ... μά δέβαινα, πολύ άθώος.

— Έλάτε! Θα είστε ή πρώτη επισκέπτριά. Ένα είδος διαπίστευσης.

Και πήγε. Εκείνο το πρωινό είχε ξεχάσει τον Άλεκ. Περπάτησε με τον Πιέρ πολλές ώρες και του διηγήθηκε τη ζωή της.

(Συνέχεια στη σελίδα 38)

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΑΣΠΡΟ ΓΙΟΤ

τίς της είχε καρφωθή στο μεγάλο άσπρο γιότ. Τί μάς χρειάζεται ή μνήμη, τί;...

Υπάρχουν γυναίκες που έχουν μιά ζωή. Άλλες έχουν δέκα-είκοσι. Η Λίσμπεθ είχε δυό. Τον Άλεκ και τον Πιέρ. Κι' ή «Παμέλα» ήταν ή ήχώ της παλιάς ζωής της, ένα είδος άνησυχητικού μηνύματος που της έστελνε ο Άλεκ. Δεν είχαν ξεχασθή όλα, λοιπόν;

«Θά είσαι ή δεντέτα της πρώτης μεγάλης ταινίας μου... Θα ξεκινήσουμε μαζί και θα φθάσουμε μαζί...». Αυτά τα λόγια τα είχε άκούσει πριν από έξι χρόνια, στο Λονδίνο, στο έπιπλωμένο δωμάτιο του Κένσιγκτον. Η Λίσμπεθ ήταν τότε δεκαεννιά χρονών κι' εύκολόπιστη. Ο Άλεκ είχε την ηλικία της επά-

βοηθητικούς ρόλους. Ο σεναριογράφος και ή μικρή στάρετ, το κλασικό ζευγάρι. Είχαν περάσει μαζί ήμέρες ευτυχίας και περισσότερες φτώχειας και δυστυχίας. Η Λίσμπεθ ήταν άποφασισμένη ν' άγωνισθή, αλλά ο Άλεκ ήταν άνυπόμονος. Όταν άφαινονταν να διαβάσουν ένα σενάριό του, έπαιρνε ύφος Χεμινγκουάι. Κι' όταν την άλλη μέρα του το άπέρριπταν, έμοιαζε με θλιβερό ήρωα ρωσικού μυθιστορήματος. Δυστυχώς, ούτε ο Χεμινγκουάι ούτε ο ήρωας του ρωσικού μυθιστορήματος πλήρωνε το νοίκι, το γκάζι και τα τσιγάρα...

Η πρώτη πραγματική πιθανότης για την Λίσμπεθ ήταν ή «Παμέλα». Της είχαν δώσει τότε ένα ρόλο, έναν άληθινό ρόλο και την εύκαιρία ν' άναδεικνιθή. να δείξει επί τέλους τα μικρά πρά-

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

ΤΗΣ ΦΡΑΝΣΟΥΑΖ ΒΩΤΙΕ

το το νέο επάγγελμα. Ήταν μόνος στο δωμάτιο και λογαριαζε πως και τ' άλλα καμάρια θα ήταν άδεια. Οι άλλοι ήθοιοι είχαν κιόλας ξεκινήσει για τα σπίτια τους ή τις ταβέρνες, ανάλογα με το γούστο του καθέναν.

Συλλογίζονταν τώρα πως είχε γίνει δεκτή η εφημερίδα του του Λορέντζο και θυμόταν πως η προσοχή του καινού συγκεντρωνόταν πάνω του όσο βρισκόταν στη σκηνή. Έπιφωνήματα επιδοκιμασίας είχαν χαιρετήσει την απαγγελία του και αυθόρμητα και ενθουσιασμένα χειροκροτήματα ξεσπάσαν μόλις εγκατέλειψε τη σκηνή.

Έστρωσε τις κάλτσες του, σηκώθηκε και έπιασε το σακάκι του, ενώ το κεφάλι του ήταν ακόμα γεμάτο από την υπέροχη ποιήσι που μόλις πριν από λίγο άφηγεί. Βγήκε από το καμάρειο και προχώρησε στο σκοτεινό διάδρομο.

Στο θέατρο επικρατούσε απόλυτη σιωπή. Άπλωσε ο Ντεμπόσο, συντροφιά με τους πρωταγωνιστές και με τις εννοούμενες θεατρίνες του θέατρου, είχαν πάει σε μια δεξίωση κάποιου πλούσιου και γενναίου προστάτη του θεάτρου. Ο Μπαρρινγκτον δεν είχε δεχθεί την πρόσκληση γιατί είχε κατά νου μια πιο ήρεμη διασκέδαση, πολύ πιο ικανοποιητική από τα μεθυσμένα δρογιά στα δαύτα αναπόφευκτα θα κατέληγε η δεξίωση.

Αν και η φίλια του με τον Τζακ Ντεμπόσο ήταν τόσο καλοποφά και θαυμασμός του όσο και η ευγνωμοσύνη του έμεναν άμεσες, ο Τζωρτζ είχε καταλάβει να μείνει αμέτοχος στην έκδοτη ζωή του προστάτη του. Κατάλαβε πως το κύριο χαρακτηριστικό της προσωπικότητας του ωραίου Ντεμπόσο ήταν το κρασί και η ακολασία, το δαταμένο κινητή έρωτος χωρίς διάκριση.

Τον παραδεχόταν έτσι όπως ήταν. Άλλα η φιλοσοφία του δεν τον ταίριαζε. Αποζητούσε ένα πιο λεπτό και ενδοτικό αντίκρουσμα της χαράς και της γλυκύας της ζωής. Αυτός ποθούσε να ρυθμίσει τον ζουμμένο κορμό της ζωής, με την εκλεκτικότητα ενός ειδήμονος, και όχι με την αδηφάγία ενός λιμασμένου.

Απόψε σχεδίαζε να διαβάζει μέχρι να τον πάρει ο ύπνος από έναν τόμο που μόλις είχε αποκτήσει, μια συλλογή ποιημάτων του αγαπημένου του Ρόμπερτ Χέρντι. Το λιγδιασμένο αντίκρουσμα που τον είχε πρωτοστασιακά λυγίσει τον ποιητή δεν ήταν ολοκληρωμένη έκδοσις.

Περνώντας όμως το καμάρειο των γυναικών σταμάτησε ξαφνικά, ακούοντας ένα θόρυβο πίσω από την κλειστή πόρτα. Μια κοπέλα φώναζε χτυπώντας ζοφθία, κι' ακούγονταν ακόμα οι απειλητικές φωνές κάποιου μεθυσμένου. Τέντωσε την πόρτα και στάθηκε στο κατώφλι. Αντίκρουσε την Ρόζα Όσμπορν να παλεύει απεγνωσμένα μ' έναν άνδρα, από τον κτηνώδη έρωτικό-εγκαλισμό του δάκνουν προσπαθούσε ν' απελευθερωθεί.

Ο άνδρας ήταν ένας ψηλός, γεροδεμένος και ζωοφόρος δανδής που ο Μπαρρινγκτον τον είχε προ-βεί από νωρίτερα να φλερτάρει τη Ρόζα. Τότε δεν του είχε φωνή μεθυσμένη, αλλά τώρα τα χαρακτηριστικά του ήταν παραμορφωμένα, η φωνή του χοντρού κι' ασυντόνητη. Η νέα ελπίδα των Μπαρρινγκτον πίσω από τον ώμο του κτηνούς και άφρονος μια γυναίκα, καθώς υποχωρούσε κάτω από την πίεσή του.

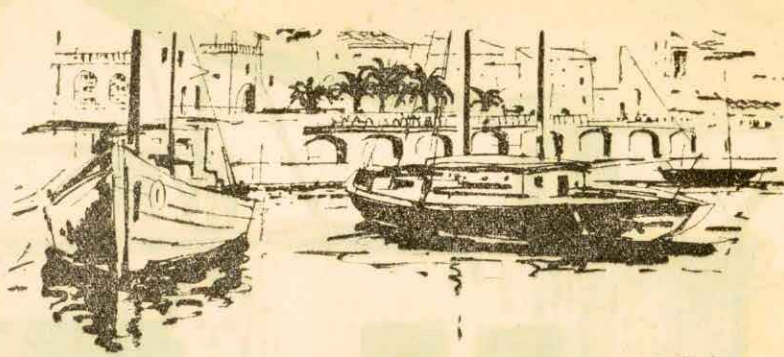
Τζωρτζ! Τζωρτζ! Βοήθεια! Αφήνοντας μια σειρά από ελαστικές, ο άνδρας γύρισε αμέσως, τινάζοντας τη νέα παραμε-ρα, τόσο απότομα που τακιστήκε στο πάτωμα. Το κορμό της ήταν ξεσκισμένο, οι κάλτσες της πεσμένες. Οι φλέβες στο μέτωπο του μεθυσμένου φουσκώναν από λύσσα και προχώρησε καταπάνω στον Μπαρρινγκτον, γυρνώντας σαν μαγισμένο αρκτικόδαυλο.

Ενας διαβολοθεατρίνος, έ; Τα χείλια του μεθυσμένου σούσαν με καταφρόνια. Που έχει το θάρρος να διακόπη τη διαδικασία ενός τζέντλεμαν.

Η Ρόζα άφησε μια στοιγία καθώς το χέρι του χούφτωσε το σπαθί που κρυφόταν στο πλευρό του.

Καθώς το έκδικητικό πρόσωπο του μεθυσμένου ώμου πάγω του, ο Μπαρρινγκτον πάγωσε από τον τρόμο. Ένοιωσε κιόλα το μικρό άσπλο να χώνεται στο σπλάγχθνο του. Για μια στιγμή απόμεινε αναποφασιστός και τότε, καθώς η Ρόζα ξεφώνιζε πάλι, με την άκρη του ματιού είδε μια άδεια υποτίτλη στο πλαίσιο του ραφι.

Αν κι' ο άλλος τράβηξε το σπαθί του χυγγο-ρα, ο Μπαρρινγκτον άδραξε την υποτίτλη πιο γρή-

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΑΣΠΡΟ ΓΙΩΤ

(Συνέχεια από τη σελίδα 37)

του μίλησε για τον Άλεκ, το στούντιο.

— Όλ' αυτά δεν είναι για σάς, της είχε πει. Ο κινηματογράφος είναι για τους αφελείς. Έσείς χρειάζεστε, αέρα, ήλιο, ελευθερία...

Κι' αυτά τα λόγια έμοιαζαν τόσο με δτι σκεπτόταν η Λίσμπεθ πολλές φορές, τα βράδια που έμενε μόνη της. Είχε επισκεφθεί το καράβι, κι' εκεί, πάνω στη γέφυρα, της μίλησε για τη Γαλλία, για το γαλανό ουρανό της. Κι' ύστερα την φίλησε.

Μια δδομάδα πέρασε έτσι. — Έλάτε, της έλεγε ο Πιέρ. Έλάτε μαζί μου! Σας προσφέρω μια αληθινή ζωή!

Λίγες μέρες, αργότερα θα παιζόταν για πρώτη φορά η «Παμέλα», σ' ένα μεγάλο κινηματογράφο του Λονδίνου. Η «Παμέλα», στην οποία για πρώτη φορά φιγουράριζε στην άφισα, τ' όνομά της. Η Λίσμπεθ άμφιταλαντευόταν. Να μείνει στον Άλεκ; Ν' ακολουθήσει τον Πιέρ;

Την τελευταία ημέρα, την ημέρα που θα δινόταν η προεμιση, πήρε την απόφασή της. Έγκατέλειπε το Λονδίνο και συνάντησε τον Πιέρ στο Πόρτσμουθ. Είχε αφήσει στον Άλεκ ένα γράμμα, γεμάτο δικαιολογίες, για το όποιο ακόμα και τώρα, όταν το θυμόταν, ένοιωθε ντροπή.

Ήταν νύχτα όταν έφτασαν στο Μόντε-Κάρλο.

— Είσαι ευτυχισμένη; την είχε ρωτήσει ο Πιέρ.

Είχαι περάσει από τότε έξι χρόνια.

★

Η «Παμέλα» είχε σημειώσει μεγάλη επιτυχία. Ήταν ένα από τα καλύτερα έργα του αγγλικού κινηματογράφου. Άλλα εκείνη την εποχή, η Λίσμπεθ δεν άκουε τίποτα, εκτός απ' τη γλυκεία φωνή του άντρα της, του Πιέρ, και δεν έβλεπε τίποτα εκτός απ' τα ήλιόλουστα γαλλικά λιμάνια. Σιγά-σιγά, έμαθε τα γαλλικά, έμαθε το χαρακτήρα του συζύγου της και της θάλασσας, το επάγγελμα της συζύγου και του ναυτικού. Με λίγα λόγια έρωτεύθηκε την καινούργια ζωή της και έξεχασε την παλιά.

Αυτά σκεπτόταν εκείνο το πρωινό, καθώς έπλενε το κατάστρωμα, γιατί ο Άλφονσος ήταν λίγο αδιάθετος κι' έπρεπε να τον αντικαταστήσει. Άλλα πόσο δυνατές είναι οι λέξεις! Δεν χρειάστηκε παρά ένα όνομα για να την αναστατώσει. «Παμέλα...»

Στη γέφυρα του γειτονικού καραβιού υπήρχε μεγάλη κίνηση. Ένας καμαρότος φάνηκε σε μια στιγμή, ύστερα ένας νεώτης, ύστερα ένας κίτρινος άνθρωπάκος, που χαμογελούσε διαρκώς.

Η Λίσμπεθ παρατηρούσε αδιάφορη όλη αυτή την κίνηση καθώς ήταν ξεπλωμένη στο κατάστρωμα, όταν ένα όνομα την έκανε να τινάχθει απ' τη θέση της.

— Άλεκ! Πού είσαι; Άλεκ!

Κι' όταν ο Άλεκ φάνηκε στη γέφυρα του λευκού γιωτ, τον ανεγνώρισε κι' ένα σωρό εικόνες από την παλιά ζωή της ήρθαν στη θύμησή της. Το φάντασμα που είχε διώξει από τη ζωή της ήταν εκεί και δεν μπορούσε να το αποφύγει. Σαν υπνωτισμένη σηκώθηκε και πέρασε τη γέφυρα χαμογελώντας.

— Άλεκ!

— Άνεβήτε, λοιπόν!...

Χωρίς να πη τίποτα, χωρίς καν να σκεφθεί τίποτα, η Λίσμπεθ στηρίχθηκε στο χέρι που ήταν απλωμένο μπροστά της. Είχε αλλάξει ο Άλεκ; Μα δέβαια. Τώρα στο πρόσωπό του καθρεπτόταν η επιτυχία. Τώρα δεν ήταν ο παραγνωρισμένος σεναριογράφος.

Ο Άλεκ της εξήγησε ότι η «Παμέλα» ανήκε στον σέρ Όμπρου Γουίνγκερ, τον δευτεράνο του βρετανικού κινηματογράφου, τον άνθρωπο που έκαμε την περιουσία του με το φιλμ «Παμέλα» κι' έδωσε στο γιωτ του αυτό το όνομα από ευγνωμοσύνη. Η Λίσμπεθ δεν είπε τίποτα. Κι' όμως, πριν από έξι χρόνια, θάδινε το πάλι για να μιλήσει επί δέκα λεπτά με τον σέρ Όμπρου.

— Μην καθάσατε στη γέφυρα. Πάμε να σου δείξω την καμπίνα μου.

Μεσα σ' αυτό το μικρό δωμάτιο, η Λίσμπεθ ένοιωσε λιγότερη άμχανία. Ήταν μια πολυτελέστατη καμπίνα, το βασίλειο του Άλεκ.

— Θέλεις να πihς κάτι;

Αυτή την ώρα;

Πάνω στο πιάνο ήταν σκορπισμένες ένα σωρό φωτογραφίες. Ο Άλεκ την άφησε να βρει μόνη της μια δική της, χαμένη ανάμεσα στις άλλες. Τα μάτια της δούρκωναν ξαφνικά, κι' όταν ένοιωσε τον Άλεκ που την είχε πλησιάσει. Μόνο όταν έβλεπε το χέρι του στον ώμο της, όπως άλλοτε, ένα ρίγος διέτρεξε όλο το κορμί της.

— Λίσμπεθ, γιατί τρέμεις;

Η Λίσμπεθ σκεπτόταν τον περασμένο καιρό, τα δεκαεννιά της χρόνια, τις παλιές φιλοδοξίες της, κι' ένοιωσε ότι ο Άλεκ ζυπνούσε μέσα της όλες αυτές τις αναμνήσεις για να την γοητεύσει.

— Λίσμπεθ, θυμάσαι το χορό της Σαβοΐας;

— Γιατί παίζεις με τις αναμνήσεις, Άλεκ;

— Και τη γιορτή της στέφως και τους αμοσχεδούς χορούς στις γωνιές των δρόμων...

— Άλεκ, σε παρακαλώ...

— Και το κονσέρτο Τσκαβίνι...

— Μή, Άλεκ! Δεν έχεις το δικαίωμα! Είναι πολύ εύκολο να παίζεις με τις αναμνήσεις...

— Να παίζω; Είπες να παίζω;

Απ' το κορμό του έβγαλε ένα πρόγραμμα και της το έδωσε. Ήταν το πρόγραμμα ενός κονσέρτου του Τσκαβίνι στο Άλμπερτ-Χάιλ. Ήθελαν τόσο πολύ να φλυαρήσουν εκείνο το βράδι. Και καθώς φοβόταν μήπως ενέχλησαν τους θεατές που καθόνταν πλάι τους,

είχαν γράψει στο πίσω μέρος του προγράμματος, ο ένας ύστερα απ' τον άλλον, τον ωραιότερο έρωτικό τους διάλογο. Και τώρα αυτό το πρόγραμμα...

— Είσαι όμορφότερη από κάθε άλλη φορά, Λίσμπεθ. Είσαι όμορφότερη απ' όλες τις δεντέτες που χρησιμοποιεί ο σέρ Όμπρου Γουίνγκερ. Το ξέρεις;

Η Λίσμπεθ έχωσε το χέρι της στα μαλλιά της, όπως έκανε και τότε, όταν ο Άλεκ της μιλούσε, και χαμογέλασε. — Όχι, τώρα δεν ήταν ήθοιος. Ήταν η γυναίκα του Πιέρ, μια ευτυχισμένη γυναίκα. Ο κινηματογράφος δεν έπρεπε να είναι πιά γι' αυτήν παρά μια ανάμνησις, μόνον μια ανάμνησις.

— Θάρθης να προγευματίσουμε μαζί. Έτσι δεν είναι, Λίσμπεθ;

Δέθηκε. Άλλα ήξερε ότι αυτό το πρόγευμα με τον Άλεκ θα ήταν ένα πασατσότρημα, μια απόδειξις αδυναμίας. Τί θα είχαν να πουν όταν θα έξεντιλούσαν τις αναμνήσεις τους; Κι' ήξερε ακόμα ότι σε πέντε λεπτά θα ήταν υποχρεωμένη να πη ψέματα στον Πιέρ, ίσως το πρώτο ψέμα της. Γιατί πώς θα δικαιολογούσε τη δεύτερη απουσία της; Όχι, δεν θα έλεγε ψέμα. Θ' άφηνε τον Άλεκ να περιμένει.

★

— Λίσμπεθ, έδώ είσαι; — Ο Πιέρ δγήκε απ' την καμπίνα του άχτηνιστος κι' ακατάστατος. Άνοιγόκλεισε τα μάτια του, χαμογέλασε, άναψε ένα τσιγάρο και κοίταξε το λιμάνι.

— Κι' ο Άλφόνσος; Δεν σηκώθηκε ακόμα; Με συγχωρείς, Λίσμπεθ, αλλά πρέπει να πάω αϊτόν τον ναυτικό του γλυκού νερού στο γιατρό, γιατί δεν πρόκειται να πάη μόνος του. Ύστερα θα πάμε στη Βιλφράνς, να τακτοποιήσουμε το ασφαλιστικό του διβλιόριο. Μή με περιμένεις για το πρόγευμα; Εύτυχός που δεν έχουμε πελάτες σήμερα.

Εύτυχός!... Ποτέ η Λίσμπεθ δεν είχε περισσότερη ανάγκη για πελάτες όσο σήμερα. Πελάτες η οποιαδήποτε πρόσφασι για ν' ανοιχτή στη θάλασσα και ν' αποφυγή την παγίδα που της είχε στήσει ο Άλεκ και στην όποια την έσπρωχνε ο Πιέρ χωρίς να το ξέρη.

Να λοιπόν, που δεν ήταν υποχρεωμένη ν' ανακαλύψει ένα ψέμα. Ήταν έλευθερη όλη την ημέρα και μπορούσε να πάει και ν' ακούσει τον Άλεκ να μουρμουρίζει ένα παλιό σκοπό, ζυπνώντας μέσα της το παρελθόν.

Και πήγε. Στη βεράντα ενός κέντρου, πρόσχε τα χαρακτηριστικά του. Πόσο είχε αλλάξει! Πόσο τον είχε καταπραΰνει το χρήμα! Που ήταν λοιπόν το παλιό πάθος του και τα ξεσπάσματα; Που εξαφανίστηκε ο άθλιος ήρωας των ρωσικών μυθιστορημάτων;... Ο Άλεκ είχε τη λεπτότητα να μη της θυμίστη την παλιά φυγή της. Ήξερε ότι θα ήταν άνωφελο να φιλονικούν για τα παλιά.

— Είσαι ευτυχισμένη Λίσμπεθ;

— Δεν είναι η λέξις που ταίριαζει, Άλεκ. Είμαι ήρεμη, γαλήνια.

— Και την όμορφιά σου, το θαύμα της όμορφιάς σου, γιατί το καταστρέφεις; Νομίζεις πως είσαι κακωμένη για να περιποιηθείς τους Άμερικανούς τουρίστες και να τους προσφέρεις σάντουιτς και ποτά στη γέφυρα ενός παλιοκάραδου;

Αυτή η επίθεσις την αναστάτωσε. Γιατί; Γιατί ο Άλεκ έρχόταν ν' απειλήσει την ησυχία της;

— Θυμήσου το 1950, ξεακολούησε ο Άλεκ, χαμηλώνοντας τον τόνο της φωνής του. Έκανα προοπτικές τότε και με κορόιδευες. Κι' όμως, βλέπεις, η «Παμέλα» ήταν το αριστούργημα του Όμπρου. Είχες σχεδόν τον δεύτερο ρόλο. Και μόνον γι' αυτό ο Όμπρου θα σε έδινε την ευκαιρία ν' αναδεινθής. Μια ευκαιρία καλύτερη από κάθε άλλη, γιατί είσαι όμορφη και γιατί είσαι φίλος μου. Έχω επί τέλους τη δύναμη να άδειξω την Λίσμπεθ Μούρ αν το θέλω. Και το θέλω. Μ' άκούς; Μη κου-

νός το κεφάλι σου όπως άλλοτε. Μη πihς «όχι» για δεύτερη φορά στη ζωή σου.

Το κρασί και η ζέστη μεγάλωναν τον λίγγο που ένοιωσε η Λίσμπεθ. Ο Άλεκ μιλούσε και κάθε λέξι άνηκούσε στ' αυτιά της σαν δυνατό κουδούνισμα. Έλεγε «όμορφη», έλεγε «εμείλλον», έλεγε «εύτυχός κι' όλ' αυτά ήταν ένας πειρασμός». Η επιθυμία να πάρη τη ρεβάνς, γεννήθηκε ξανά μέσα της. Τότε ακριβώς ο Άλεκ έσκυψε, πήρε το χέρι της στο δικό του και τόφερε στα χείλη του, χωρίς εκείνη ν' αντιταστή. Κι' όταν λίγο αργότερα σηκώθηκαν, δεν μπόρεσε να δει μια γρήγορη κι' έρευντική ματιά του Άλεκ. Τη ματιά ενός κτηνού που παραμονεύει το θύμα του.

★

— Όταν γύρισε στο καράβι, ο Πιέρ την περίμενε.

— Μίλησα με τους ανθρώπους του λευκού γιωτ, Πιέρ, του είπε. Έχουν μαζί τους προσκεκλημένους και θέλουν να κάνουν μια κρουαζιέρα με το καράβι μας. Πρέπει να πάω σε λίγο να τακτοποιήσω ώρισμένες λεπτομέρειες.

— Είναι φίλοι σου; ρώτησε ο Πιέρ.

— Όχι, φυσικά.

— Τότε θάρθω κι' έγώ μαζί σου.

— Είναι Άγγλοι, Πιέρ, και τ' άγγλικά σου...

— Ναί, ξέρω. Δεν είναι περίφημα. Καλά, πήγαινε μόνη σου. Και προσπάθησε να νοικιάσεις, ακριβά το καράβι. Έξ' άλλου, είσαι τόσο όμορφη, που δεν θα σου κάνουν παζάρια.

★

Ναί, η Λίσμπεθ ήταν όμορφη, το ξέρε. Καθώς προχωρούσε έκανε τη φούστα της να λικνίζεται ρυθμικά σε κάθε δόγμα της. Και σε λίγο, πολύ γρήγορα, ταλαντευόμενη πάνω στα ψηλά τακούνια, που από καιρό τα είχε ξεσυντίσει, πέρασε τη μικρή γέφυρα κι' ανέβηκε στο κατάστρωμα του λευκού γιωτ.

— Άγαπητή μου δεσποίνις Μούρ! Άγαπητή μου Λίσμπεθ!

Η διαπεραστική φωνή του Όμπρου την έκανε να τ' άχσει για μια στιγμή. — Πόσο εύτυχης είμαι που σε ξαναβρίσκω δεσποίνις Μούρ!

Κι' ο γηραιός τζέντλεμαν έξασπεσε σ' ένα ήχηρο γέλιο. Ήταν γαερό πως ο Άλεκ τον είχε προσορκάσει καταλλήλως, κι' όμως η Λίσμπεθ θάπαιρνε όλο και πώς είχε ξεχάσει και τ' όνομά της ακόμα.

Μεταξύ των επιδοτών του γιωτ, η Λίσμπεθ διέκρινε άμέσως μια γυναίκα με γερασμένο πρόσωπο που τραβούσε τις ματιές όλων και δίωρεσε για κομπλιάν. Ήταν η Γκαμπριέλα Ντορσάι, η μεγάλη Γκαμπριέλα Ντορσάι! Ήταν φανερό πως αυτό το ακίχτος λιγουρευόταν τον Άλεκ, ενώ ο σέρ Όμπρου έδειχνε ξεχωριστή προτίμηση σε μια νέα, πολύ όμορφη, που καθόταν σε μια γωνιά. Την έλεγαν Κουήν. Η Κουήν κοίταζε την Λίσμπεθ και της έστειλε ένα χαμογέλο. Άλλα η Λίσμπεθ ένοιωσε άσχημα. Φοβόταν ίσως. Με μια γρήγορη κίνηση ήπτε το ρούκι της κι' ύστερα ένα δεύτερο. Κατ' ξαφνικά, οι αναμνήσεις πλημμύρισαν πάλι το έθαι της.

— Παίζατε στην «Παμέλα», έτσι δεν είναι;

Η Λίσμπεθ γύρισε απότομα το κεφάλι της. Η έρώτησις προερχόταν από την όμορφη νέα, την Κουήν.

— Ναί, έπαιζα.

Είσα αυτό το φιλμ σε μια κινηματογραφική λέσχη τον περασμένο μήνα. Έπαιξαν επίσης την «Σύντομη συνάντησις».

Η Λίσμπεθ χαμογέλασε.

— Ναί, ξέρω. Κι' έσείς; Έχετε παίξει;

— Δυο μικρούς ρόλους. Τον μεγαλύτερο στο «Βαλς των Σκάνων». Άλλα ο Άλεκ με υποσχέθηκε να μου άδειση ένα πραγματικό ρόλο στο προσε-

(Συνέχεια στη σελίδα 40)

γορα και με την ίδια κίνηση την σφεντόνισε στο κεφάλι του έχθρου. Το μπουκάλι δρόντησε με δύναμη στο μηνίγγι του άλλου. Ο νεαρός δανδής, κρατώντας το σπαθί του γυμνό, παραπάτησε και μ' ένα φρενικό βογγητό σωριάστηκε στο πάτωμα.

Ο Μπαρρινγκτον στάθηκε μια στιγμή τρέμοντας ακόμα από το φόβο μπροστά στην τρομερή μοίρα που τον είχε απειλήσει. Και τότε με ένα κοφίσι κατάλαβε πως η απειλή είχε περάσει. Ο δολοφόνος αντίπαλός του ήταν εκτός μάχης. Ρίχνοντας μια ευχαριστηρία ματιά στην υποτίτλη που σπασμένη ήταν τώρα στο πάτωμα, ζύγωσε τη νέα, γονατισμένη ακόμη στη γωνία και την άνασχηκασε. Μέσα στα χέρια του την ένοιωσε που έτρεμι σαν τρομαγμένο πουλάκι.

— Ήταν τρομερό, τρομερό! του είπε. Ήται όλο γοητεία και ευγένεια προτιτερα, γι' αυτό, όταν με παρεκάλεσε να με περιμένη για να με συνοδεύσει στο σπίτι, δέχτηκα.

Η Ρόζα έμενε, κι' αυτή, στο Μικ Ο' Λάντερν κι' έτσι συνήθως μετά την παράστασι γυνοόσα στο δωμάτιο της συντροφιά με τον Ντεμπόσο και άλλους ήθοιους. Και ο Μπαρρινγκτον την ελχι συνοδεύσει πολλές φορές.

Με δάκρυα στα μάτια συνέχισε να του άποστορή. — Δεν ήθελα να πάω στη δεξίωση άπνοης, και δεν ήξερα ποιος θα με συνόδευε από τους σκοτεινούς δρόμους. Νόμια πως θα πήγαινα μόνη, γι' αυτό δέχτηκα την πρότασι αυτού του κτηνούς. Φαινόταν άρεκτα εύχόριστος, αν και κατάλαβα πως ώρα με την ώρα μεθούσε περισσότερο. Και ξάφνου, τη στιγμή που ήμουν έτοιμη να φύγω, άρχισε να μου εξομολογείται το πάθος του. Όταν τον απέκρουσα...

Ξέσπασε σε λυγμούς. Στην πόρτα άκούστηκε θόρυβος. Γυρίζοντας ο Μπαρρινγκτον είδε τον νυκτοφύλακα του θεάτρου. Σίγουρα του είχαν διακόψει το φαγητό. Σφουγγίζοντας το στόμα με τη λιγδιασμένο μανίκι του, άνασχηκωσε καχύποπτα τε φρούδι πρώτα κατά τον άναίθετο ακόμα δανδή και μετά κατά τον Μπαρρινγκτον και την κοπέλλα που στηριζόταν πάνω του.

— Άκουσα κάτι ξεφωνητά, έτσι, έ; Νά, λέω, κάποιον σκοτώνουν κι' έφτασα όσο πιο γούγορα μπορεί να φτάση τρεχάλα ξεσ άνθρωπος στο Θεό.

Κοίταξε το άκίνητο σώμα στο πάτωμα.

— Κάποιος τζέντλεμαν, είλε ο Μπαρρινγκτον. Προσπάθησε να διάση την μίς Όσμπορν. Για καλή τύχη περνούσα απ' έξω και άκουσα τις φωνές της.

Ο νυκτοφύλακας του έριξε μια ματιά γεμάτη θαυμασμό.

— Καλή τύχη για σάς, αλλά κακοροϊκιά για τούτον τον άλιτήριο, δάξα σοι ο Θεός! άνεφώνησε. Τέτιο θηρίο, άπαισιόμο κιόλας, τον συγγενίσαις μια και κατό.

Η Ρόζα κορμπόταν άδκια με στοργή και ευγνωμοσύνη στο μπράτσο του Μπαρρινγκτον.

Ήταν υπέροχος. Άν δεν ήταν αυτός, τούτο το έρωτικό κτηνός θα με σκότωνε για να ικανοποιήσει τις όρεξεις του.

Έχωσε το κεφάλι της στον ώμο του και άναλθηκε πάλι σε λυγμούς, ενώ εκείνος μουρμούριζε λόγια παραρησίας και μέσα του προσεχόταν με ευγνωμοσύνη για τη σωτηρία υποτίτλης του το καλότυχο σημάδι του. Άν δεν ήταν αυτό, τώρα θα ήταν καρφωμένος στον τοίχο σαν πετεινάρι. Το αίμα του πάγωσε καθώς το συλλογίστηκε.

Αυτοί οι άσυνμαζεύτοι όμορφολήδες είναι ο μπελός του θεάτρου, μουρμούριζε ο νυκτοφύλακας σκυθώντας πάνω από τον άναίθετο δανδή. Άναποδογύρισε το κορμί του με την αυτή της υπότας του.

Ο Μπαρρινγκτον αποτασέχτηκε από τη νέα που τώρα είχε συλλάβει από τα λόγια του, και την άφησε να τακτοποιήσει το φόρεμά της. Γονάτισε δίπλα στον δανδή και παρατήρησε με άνακρυφισ πως άν και άνάσαινε όσήμενα, ήταν ακόμα ζωντανός. Δεν είχε τη διάθεση να είναι υπέθυνος για το θάνατο κανενός, άν και θα άποδεικνυόταν πως δεν είχε κάνει τίποτε περισσότερο από το ν' άμυνθ.

Άνασχηκώθηκε. Ο νυκτοφύλακας δρόντησε το πόδι στο πάτωμα.

— Και τί να τον κάνω τούτον; ρώτησε. Νά τον παραδώσω στην άστυνομία;

Ο Μπαρρινγκτον άνασχηκωσε τους ώμους.

— Πάο τον έξω και πάρατα τον στον καθαρό άέρα, είπε. Το καυκάλο του είναι τόσο χοντρό, που στοιγματίζω πως όταν έανηση δεν θα νοιάθη πως είναι από το κρασί. Γύρισε στη Ρόζα. Πηγαίνω στο Μικ Ο' Λάντερν, της είπε.

Σκίνησαν μαζί. Ο νυκτοφύλακας τούς άκο-

Το κομμάκι της

λούθησε μονομυρρίζοντας και γκρινιάζοντας καθώς έσερνε τον ανάστροφο δανδή από τις φτέρνες έξω από το καμαρίνι.

Με τη Ρόζα σφιγμένη στο μπράτσο του, σαν να φοβόταν μή της ξεφύγει, ο Μπαρόνγκινγκτον προχωρούσε βιαστικά από τα σκοτεινά δρομάκια, νιώθοντας το ψυχρό αέρι της νύχτας. 'Αλλά φτάσανε στη ζεστασιά του Μικ Ο' Λάντεν. Στο κατώφλι του δωματίου της η Ρόζα στάθηκε σιμά του, τα μάτια της, που γυάλιζαν στο χλωμό πρόσωπό της, καθλωθήσαν στα δικά του. Κάμποσες στιγμές τὰ ζεστά και τρυφερά δάκτυλά της έσφουζαν τὰ δικά του.

Έλπιζω να κοιμηθής καλά, της είπε, χωρίς επιφύλαξη, έπειτα από τις δύσκολες στιγμές που πέρασες.

Καθώς μπήκε στο δωμάτιό του, είχε ακόμα μπροστά του την εικόνα των φωτεινών ματιών της καθλωθήσαν πάνω του. Ένα μεγάλο πιάτο με ψηχτή λαχανόσουπα κι' ένα πιάτο πατάτες αεφλούτιστες τον περιέμεναν πλάι στο αναμμένο τζάκι, μαζί μ' ένα καθεύει ψωμί, βούτυρο, μερικά φρούτα και μια μπωτίλια κρασί για να απωξήν το ψυχρό.

Έφαγε και ήπιε άφρημένες, με τὰ μάτια καθλωθήσαν στα ποιήματα του Χέορικ που τὰ είχε σπείρσει όρθια πάνω στο καθεύει. Τόσο συνεπαρμένος ήταν από τη μαγεία της ποιήσεως ώστε άφρον άποφαγε, πλάγιασε στο κρεβάτι χωρίς να γυρνά, έζωντας μόνο τὸ σασκίμι του και κρεμώοντας τὸ προσκεκτικό.

Ότε πέρανε τις μεθυμένες φωνές και τὰ τραγούδια που έζωναν από την ταβέρνα. Πλαγιαμμένος με τὸ πονακίμο και τὸ παντελόνι κατεβρόνθιζε τὴ μία μετά την άλλη τις σελίδες των άσπυκτων στίχων. Διάβαζε κάπου μισή ώρα όταν άκουστηκε ένα άναλαφρο χτύπημα στην πόρτα. Σήκωσε τὰ μάτια κατά την πόρτα που μισάνοιξε και αντίκρισε τὸ πρόσωπο της Ρόζας 'Οσμπρον.

Κοιτάσαι Τζώρτζ; ρώτησε ταμπερά. Μπήκε στο δωμάτιο, κλείνοντας πίσω της την πόρτα, ενώ εκείνος πετάιχνε από τὸ κρεβάτι.

Με συγχωρείς που σ' ένοχλώ, τὸν εἶπε και ήρθε κοντά του. Φορούσε μία φορεσιά ρούπα ζωαμένη στη μέση με μία ζώνη με φούντες. Τὰ μαύρα μαλλιά της, πλούσια και γυαλιστερά, έπεφταν στους ώμους της μέσα στη γλυκεία αντίστροφα του κεφαλιού.

Δέν έπεσα ακόμη, διάβαζε αυτό. Της έδειξε τὸν τόμο που κρατούσε, σημειώνοντας με τὸν αντίχειρά τὸ στίχο που τὸν είχε διακόψει. Τράβηξε μία καρέκλα από τὸ τραπέζι και της πρόσφερε να καθήση.

Προσπάθησα να κοιμηθῶ, τὸν εἶπε. 'Οληνώρα βλέπω μπροστά μου αυτό τὸ άναίσιο κτήνος. Σκεφθήκα, ίσως—χαμογέλασε με δειλία και διασταμάτησε—ίσως αν καθόμουν μαζί σου λίγο, θα ήρεμύσσα και θα μπορούσα τότε να κοιμηθῶ ήσυχη.

Αντήχησε μία βροντερή έκρηξη από τραγούδια καθώς κάποιοι χαροκόποι βγήκαν παραπατώντας από την ταβέρνα στη σκοτεινή νύχτα. Εἶδε την κοπέλλα να πιάνει σπασμοδικά τὴν καρδιά της. 'Η χλωμάδα τὸν λαϊμὸ τῆς κατέβαινε ὡς τις προκλητικές μυστηριώδεις σκηνές πιδ κάτω. Κατάλαβε πως δέν θαίρεπε να φορεῖ τίποτε κάτω από τὴ ρούπα της κι' ένοιωσε τὸ σφγγμό του να χτυπα νὰ δυνατά. Μήπως αὐτὸς ήταν ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ νικήη την άνάμνηση της ξανθής ὁμορφιάς που ὡρες—ὡρες άνωρθονόταν γιὰ νὰ φέη τὸν σπαρμένο στην καρδιά του; Μήπως κάποια άλλη άγκαλιά θα έσθηνε γιὰ πάντα τὸν μαγευτικό ήχο της φωνῆς της, που περιπλανιόταν ακόμα στ' αἰτιά του σαν γλυκεία ήχώ;

Ανάγειρο στὸ κρεβάτι κι' ετοιμάστηκε να κλείση τὸ βιβλίο, αλλά εκείνη τὸν σταμάτησε με μία γρήγορη κίνηση. 'Ηλθε και κάθησε δίπλα του.

Συνέχισε νὰ διαδάζει, τὸν εἶπε χαμογελώντας του, και ὁ Τζώρτζ ένοιωσε πως τὰ μάτια της ήσαν παράξενα φωτεινά καθώς κοιτάσαν τις άνοιγμένες σελίδες. Γύρισε τὴ ματιά της πάνω του.

Διάβασέ μου λίγο. Νοιώθω σίγουρη με τὸν ήχο της φωνῆς σου, και τὰ ὅμορφα ποιήματα τὸν Χέορικ θα με καταπραύνουν.

Τὴν κοίταξε. 'Η έκφρασή της ήταν τόσο άθωα, Μόνο μία λάμψη φωτίζει τὰ μάτια της που τὸν τὰ έκρυβαν τὰ μακριά της μαύρα ματωσίνοινου. 'Αρχισε νὰ της απαγγέλλη και γρήγορα άποεχάστηκε στη μαγεία της ποιήσεως. Μόνον όταν άγγιξαν οἱ ὅμοι τους κατάλαβε πως εκείνη εἶχε άναγείρει πάνω του. Τὸ άρωμά της τὸν γέμισε τὰ ρουθούνια.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΓΙΩΤ

(Συνέχεια από τὴ σελίδα 39)

χές φίλμ τὸν σέρ 'Ωμπρυ.

— 'Ο 'Αλεκ;

— Ναί. 'Ενα δύσκολο ρόλο. 'Αλλά θα με βοηθήση. Με υποχρεώνει κιόλας νὰ εργάζομαι. Να διαβάσω τὰ κείμενα τὸν Μπέρναρ Σῶ. Θα γίνῃ διάσημος σκηνοθέτης!

— Γνωρίζετε από πολὺν καιρὸ τὸν 'Αλεκ;

— 'Ασχολήθηκε μαζί μου ὕστερα από τὸ «Βάλς».

★

Ὡστε ὁ 'Αλεκ δέν άλλαξε! «Πράσεν» πάντοτε τις μικρές σπάρτες και τις έβαζε νὰ διαβάζουν Μπέρναρ Σῶ. Σε πόσες Κουήνι θα εἶχε υποσχεθῇ νὰ τις άναδείξη! Πόσες μικρές κι' ὁμορφες κοπέλλες τὸν Λονδίνου, που ἡ φτώχεια τις κάνει εύκολόπιστες, θα εἶχε ξεγελάσει. 'Αλλοτε τις ξεγελούσε με λόγια. Τώρα πρόσθετε και λίγο χρήμα. Ποιά ἡ διαφορά;

Ἡ Λίσμπεθ ένοιωσε τὴν έπιθυμία νὰ γελάση. Και, ξαφνικά, ξαναβρήκε τὴν υπερηφάνειά της.

Θα εἶναι μία θαυμάσια εύκαιρία, ξεκαλοούθησε ἡ Κουήνι. Μαύ ὠρκίστηκε ὅτι ὁ σέρ 'Ωμπρυ με ξεχώρισε ἀπ' ὅλες τις άλλες! Μαύ υποσχέθηκε νὰ μὲ ξαναμιλήσει τὸν Λονδίνου.

Μὰ δέβαια, καταλαβαίνω...

Αὐτὸ τὸ γιῶτ της φάνηκε ξαφνικά πολὺ άποκρουστικό, έπικίνδυνο. Και κόδοντας άπότομα τὴ συζήτηση με τὴν ξεμυαλισμένη νεά, σηκώθηκε και πρῶχῳρης πρὸς τὴ γέφυρα. 'Ο 'Αλεκ έτρεξε κοντά της.

Λίσμπεθ, μουρμούρισε, μὴν εἰσαι άνόητη! Θὰ δῆς, ὅλα εἶναι ἀπλά, ὅλα θα πάνε καλά. Τὰ μεσάνυχτα θα σὲ περιμένω μ' ένα άμάξι στην προκυμαία. Στις δύο τὸ πρωί θα δρισκόμαστε στη Γένοβα...

Πόσο σίγουρος ήταν γιὰ τὸν έαυτό του και πόσο ὥρασια μιλούσε. Ναί, ἦταν σίγουρος. Τόσο που τὰ δάκρυα της Λίσμπεθ τὰ εἶδε σαν μία σιωπηρή συγκάθεση!

★

— Πιέρ! Πιέρ! Ποῦ εἶσαι; Δέν σ' έβρισκα και φοβήθηκα. 'Ονειροπολεῖς μόνος σου;

Ἡ Πιέρ ήταν καθισμένος στη μπροστινὴ γέφυρα της 'Εγκάρδια Συμφωνίας. Ἡ Λίσμπεθ έβγαλε τὸ σκούφο του γελώντας.

— Πιέρ... ἀπόψε έχω ένα καπρίτσιο. Τὸ πρώτο ὕστερα από ἑξί χρόνια που εἴμαστε παντρεμένοι. Δέν εἶναι πολὺ... Μὴ μὲ πῆς ὅχι. Θέλω νὰ κάνουμε μία κρουαζιέρα, οἱ δύο μας, ὅπως στὸ μῆνα τὸν μέλιτος... Και δέβαια, χωρίς τὸν 'Αλφόνσο... Θὰ τὰ καταφέρουμε. Ναί, Πιέρ, ἀπόψε... Ρωτάς γιὰ τοὺς 'Αγγλους μου; Μὰ ὅχι, ξέρεις, δέν εἶναι αξιόλογοι πελάτες... Θὰ πάμε στὰ νησιά Περν και νὰ μείνωμε δύο μέρες. 'Υστερα θα γυρίσουμε και θα δροῦμε τὸν 'Αλφόνσο. Σύμφωνα;

— 'Εκείνο τὸ βράδι, καθώς ὁ Πιέρ έκανε τις μανούβρες του και τὰ εἶχε βάσει με τὴν Λίσμπεθ, που εἶχε κλείσει τὴν καμπίνα μόνη της, εἶδε στη γέφυρα τὸν ὄμπρου γιῶτ. Έναν άνδρα, που κοίταζε έκπληκτος τὴν 'Εγκάρδια Συμφωνία ν' άπομακρύνεται.

— Κάπου έχω ξεναθεῖ αὐτὸ τὸ μούτρο! μουρμούρισε μόνος του, μέσα ἀπ' τὰ δόντια του.

Ὑστερα ξεκαλοούθησε τὴ δουλειά του, ἀδιέφορος. Πολὺ γρήγορα, τὸ καράβι βγήκε ἀπ' τὸ μικρὸ λιμάνι, ενώ τὸ ψεγγάρι σηκώνονταν στὸν οὐρανό.

Κι' ἡ Λίσμπεθ με τὸν Πιέρ έπλεσαν ὅλη τὴ νύχτα σὲ μία γαλήνεμη θάλασσα.

★★★

Ο ΛΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

(Συνέχεια από τὴ σελίδα 25)

μάσθηκε...

— Μάλιστα, μεγαλειότατε. 'Ατίμασε τὴ Γαλλία.

Ἡ βασίλισσα σηκώθηκε, μεγαλοπρεπώς.

— 'Ετοιμάσου νὰ γράψης στὸν άδελφὸ μου, τὸ βασιλιά της 'Αγγλίας, κυριε καγκελάριε! εἶπε.

— Και τὴ νὰ τὸν γράψω, μεγαλειότατε.

— Ὅτι ὁ βασιλιάς της Γαλλίας δέν δέχεται στὸ πρόσωπό του καμιά κηλίδα. Ὅτι ὁ βασιλιάς της Γαλλίας σὲ δύο μέρες θα έγκαταλείψη τὸ Παρίσι και...

— Και; έκανε ὁ καγκελάριος τρέμοντας.

— Καί, θα περαδοθῇ ὡς αἰχμάλωτος στην 'Αγγλία.

— 'Αλλά, μεγαλειότατε...

— Εἶπα!

— Μεγαλειότατε, σὰς ἱκετεύω, μουρμούρισε ὁ καγκελάριος.

— Και προσθέσε ξεκαλοούθησε ὁ βασιλιάς, πὺς εἶν ἡ δικαιοσύνη και ἡ καλή πίστις χάθηκαν ἀπ' ὅλο τὸν κόση στὴ Γαλλία ὅσον π' ὁ βασιλεύον.

★

Στις 10 Ιανουαρίου 1364, ὁ 'Ιωάννης II, ὁ Καλός, αποδιβαζόταν στὸ άγγλικὸ έδαφος. Λίγες ὥρες ἀργότερα έσφιγγε στην άγκαλιά του τὴν ὁμορφη κόμισσα τὸν Σαλίσμπουρυ, που έκλαιγε από εὐτυχία.

Τὴ τὸν έπαιρνε νὰ πάρη αὐτὴ τὴν ἀπόφαση; Βέβαια ήταν εἰλικρινής όταν εἶπε ὅτι ήθελε νὰ άποπλύνῃ τὴν ἀτιμωσι τὸν γιου του. 'Αλλά ποῖος μπορεί νὰ ξεγινάσῃ τις ανθρώπινες καρδιές; Τὸ μόνο δέβαιον εἶναι ὅτι ὁ 'Ιωάννης ὁ Καλός, πένασε εκείνον τὸν χειμῶνα διασεδεάζοντας. Ἡ κόμισσα τὸν Σαλίσμπουρυ δέν τὸν έγκατέλειπε οὔτε στιγμή.

Στις 8 'Απολίου 1364, καθώς περπατοῦσαν μαζί, ξαλίστηκε ξαφνικά κι' έπεσε. Οἱ ἀκόλουθοί του έτρεξαν άνήσυχτοι κοντά του. Κι' όταν, λίγο ἀργότερα, τὸν ξάπλωσαν σ' ένα κρεβάτι, γύρισε τὸ κεφάλι, τὸν πρὸς τὴν πολυσταγπημένη του κι' άνοιξε τὸ στόμα του.

'Αλλά δέν μπόρεσε νὰ πῇ τίποτα. Τὸ κεφάλι του ξανάπεσε βαρὺ στὸ προσκεφάλο. Ἦταν νεκρός!

★★★

'Αλλαγή

Δυὸ γυναίκες συναντῶνται στὸ δρόμο:

— Τὴ ξεαιρετικὴ γούνα εἶναι αὐτὴ που φορεῖς, άγαπητή μου! Μπράβο! 'Αλλάξε έπάγγελμα ὁ σύζυγός σου;

— Ὅχι! 'Εγὼ άλλαξα σύζυγο!

Ο ΟΥΣΑΡΟΣ ΤΟΥ ΕΞΠΡΕΣ ΟΡΙΑΝ

(Συνέχεια από τὴ σελίδα 28)

καν έκπληκτοι με τὰ προῦνια πάνω από τὰ πιάτα τους, καθώς οἱ δυὸ ἱππεῖς φάνηκαν πίσω από τὸ τζάμι τὸν παραθύρου. Αὐτὸς που κάλπαζε πρώτος, ἀκριδὸς πλάι στὸ βαγόνι, ἦταν ένας νεαρός αξιωματικός τὸν Ουσάρων, ενώ ὁ άλλος, ένας άπλος φαυτάρος, ὀρντινάντος του άσφαλῶς.

Ἡ αξιωματικὸς συνεχῶς κέρδιζε έδαφος και κοίταζε στὸ έσωτερικὸ τὸν βαγονιοῦ, άναζητώντας κάποιον. Ἦταν τόσο κοντὰ στὸ παράθυρο τὸν βαγονιοῦ, που, παρ' ὅλο τὸν θόρυβο τὸν τραίνου, άκούγονταν ευδίσκριτα ὁ καλπακμός τὸν αλόγου του.

Ἐκείνη ἀκριδὸς τὴ στιγμή, ἡ ξανθὴ γυναίκα σηκώθηκε, κτύπησε τὸ ἱμάμι και φώναξε:

— Στεπάν!

Ἐνα χαμόγελο εὐτυχίας φώτισε τὸ πρόσωπο τὸν αξιωματικὸ, καθώς ἀπὸ τὸ άλλο μέρος τὸν παραθύρου φώναζε ένα ὄνομα, που κανένας δέν τὸ άκουσε.

Ὑστερα, ὁ Ουσάρος άνέκοιμε τὴν ταχύτητα τὸν αλόγου του κι' όταν έφθασε στὸ ὕψος της τελευταίας πόρτας, πέταξε τὰ γκέμια στὴν ὀρντινάντα του και σαν αἰλῶρους γαντζώθηκε σὲ μία χειρολαβὴ και πήδησε στὸ μαρσιπέ. Λίγα δευτερόλεπτα ἀργότερα, πὺς εἶν στὸ βαγόνι και μαζί του ὅλο τὸ κρὺ τῆς χειμωνιάτικης νύχτας. Ἡ ταξιδιωτὴς εἶχε σηκωθῇ κι' έτρεξε πρὸς τὸ μέρος του.

— 'Ελίσμπεθ!

— Στεπάν!

Ριχτηκαν ὁ ένας στην άγκαλιά τὸν άλλου και τὰ χεῖλη τους ένῶθηκαν σ' ένα παθητικό, ατέλειωτο φίλι. 'Αδισφορώντας γιὰ τις ἀδιόκριτες ματιές, που ήσαν καθλωμένες πάνω τους, σφικτοκαλίσσοντας και με τὰ χεῖλη τους ένωμμένα, έμειναν ἑτοι γιὰ πολλή ὥρα και θάλεγε κανεῖς ὅτι θάμειναν ἑτοι γιὰ πάντα.

'Αλλά σὲ λίγο, χαλάρωσαν τὸ σφίξιμο και τὰ χεῖλη τους χαλάρησαν, ενώ ένας άνασταναγμός άνακουφισέως βγήκε ἀπὸ τὰ εἰκοσι στόματα τὸν ταξιδιωτῶν τὸν βαγόν-ρεστωράν. Πλάι στὸ βαγόνι, τὰ δυὸ ἄλογα ξεκαλοούθησαν νὰ καλτάζουν, ὀδηγούμενα ἀπὸ τὴν ὀρντινάντα.

Ἡ αξιωματικὸς έκανε ένα δῆμα πρὸς τὰ πίσω, ὠρθώθηκε κι' έφερε τὸ χερί στὸ πηλίκιό του, άποχαρετώντας τὴν άγαπημένη του, ὅπως θ' άποχαρετόυσε τὴν πατρίδα του.

Ὑστερα, προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα. Ἡ ὀρντινάντα κρατούσε τὸ αλόγο τὸν στὸ ὕψος τὸν μαρσιπέ. Ἡ αξιωματικὸς άσπαζε τὴν χαίτη του και μ' ένα εὐστοχο πήδημα δρέθηκε στὴ ράχη του.

Ἐστειλε ένα τελευταίον χαιρετισμὸ στην άγαπημένη του κι' ὕστερα, χάθηκε στην χιονισμένη πεδιάδα. Στὸ βαγόνι, ἡ ξανθὴ γυναίκα κάθησε πάλι στὴ θέα της. Και μόνον τότε τὰ προῦνια ξεναρήσαν τὴν δουλειά τους.

Ἡ αξιωματικὸς έκανε ένα δῆμα πρὸς τὰ πίσω, ὠρθώθηκε κι' έφερε τὸ χερί στὸ πηλίκιό του, άποχαρετώντας τὴν άγαπημένη του, ὅπως θ' άποχαρετόυσε τὴν πατρίδα του.

Ὑστερα, προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα. Ἡ ὀρντινάντα κρατούσε τὸ αλόγο τὸν στὸ ὕψος τὸν μαρσιπέ. Ἡ αξιωματικὸς άσπαζε τὴν χαίτη του και μ' ένα εὐστοχο πήδημα δρέθηκε στὴ ράχη του.

Ἐστειλε ένα τελευταίον χαιρετισμὸ στην άγαπημένη του κι' ὕστερα, χάθηκε στην χιονισμένη πεδιάδα. Στὸ βαγόνι, ἡ ξανθὴ γυναίκα κάθησε πάλι στὴ θέα της. Και μόνον τότε τὰ προῦνια ξεναρήσαν τὴν δουλειά τους.

Ἡ αξιωματικὸς έκανε ένα δῆμα πρὸς τὰ πίσω, ὠρθώθηκε κι' έφερε τὸ χερί στὸ πηλίκιό του, άποχαρετώντας τὴν άγαπημένη του, ὅπως θ' άποχαρετόυσε τὴν πατρίδα του.

Ὑστερα, προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα. Ἡ ὀρντινάντα κρατούσε τὸ αλόγο τὸν στὸ ὕψος τὸν μαρσιπέ. Ἡ αξιωματικὸς άσπαζε τὴν χαίτη του και μ' ένα εὐστοχο πήδημα δρέθηκε στὴ ράχη του.

Ἐστειλε ένα τελευταίον χαιρετισμὸ στην άγαπημένη του κι' ὕστερα, χάθηκε στην χιονισμένη πεδιάδα. Στὸ βαγόνι, ἡ ξανθὴ γυναίκα κάθησε πάλι στὴ θέα της. Και μόνον τότε τὰ προῦνια ξεναρήσαν τὴν δουλειά τους.

Ἡ αξιωματικὸς έκανε ένα δῆμα πρὸς τὰ πίσω, ὠρθώθηκε κι' έφερε τὸ χερί στὸ πηλίκιό του, άποχαρετώντας τὴν άγαπημένη του, ὅπως θ' άποχαρετόυσε τὴν πατρίδα του.

Ὑστερα, προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα. Ἡ ὀρντινάντα κρατούσε τὸ αλόγο τὸν στὸ ὕψος τὸν μαρσιπέ. Ἡ αξιωματικὸς άσπαζε τὴν χαίτη του και μ' ένα εὐστοχο πήδημα δρέθηκε στὴ ράχη του.

Ἐστειλε ένα τελευταίον χαιρετισμὸ στην άγαπημένη του κι' ὕστερα, χάθηκε στην χιονισμένη πεδιάδα. Στὸ βαγόνι, ἡ ξανθὴ γυναίκα κάθησε πάλι στὴ θέα της. Και μόνον τότε τὰ προῦνια ξεναρήσαν τὴν δουλειά τους.

Ἡ αξιωματικὸς έκανε ένα δῆμα πρὸς τὰ πίσω, ὠρθώθηκε κι' έφερε τὸ χερί στὸ πηλίκιό του, άποχαρετώντας τὴν άγαπημένη του, ὅπως θ' άποχαρετόυσε τὴν πατρίδα του.

Ὑστερα, προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα. Ἡ ὀρντινάντα κρατούσε τὸ αλόγο τὸν στὸ ὕψος τὸν μαρσιπέ. Ἡ αξιωματικὸς άσπαζε τὴν χαίτη του και μ' ένα εὐστοχο πήδημα δρέθηκε στὴ ράχη του.

Ἐστειλε ένα τελευταίον χαιρετισμὸ στην άγαπημένη του κι' ὕστερα, χάθηκε στην χιονισμένη πεδιάδα. Στὸ βαγόνι, ἡ ξανθὴ γυναίκα κάθησε πάλι στὴ θέα της. Και μόνον τότε τὰ προῦνια ξεναρήσαν τὴν δουλειά τους.

Ἡ αξιωματικὸς έκανε ένα δῆμα πρὸς τὰ πίσω, ὠρθώθηκε κι' έφερε τὸ χερί στὸ πηλίκιό του, άποχαρετώντας τὴν άγαπημένη του, ὅπως θ' άποχαρετόυσε τὴν πατρίδα του.

Ὑστερα, προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα. Ἡ ὀρντινάντα κρατούσε τὸ αλόγο τὸν στὸ ὕψος τὸν μαρσιπέ. Ἡ αξιωματικὸς άσπαζε τὴν χαίτη του και μ' ένα εὐστοχο πήδημα δρέθηκε στὴ ράχη του.

Ἐστειλε ένα τελευταίον χαιρετισμὸ στην άγαπημένη του κι' ὕστερα, χάθηκε στην χιονισμένη πεδιάδα. Στὸ βαγόνι, ἡ ξανθὴ γυναίκα κάθησε πάλι στὴ θέα της. Και μόνον τότε τὰ προῦνια ξεναρήσαν τὴν δουλειά τους.

Ἡ αξιωματικὸς έκανε ένα δῆμα πρὸς τὰ πίσω, ὠρθώθηκε κι' έφερε τὸ χερί στὸ πηλίκιό του, άποχαρετώντας τὴν άγαπημένη του, ὅπως θ' άποχαρετόυσε τὴν πατρίδα του.

τόλμησε νὰ διακόψῃ τὴν σιωπή.

— 'Εξακολουθεῖς ακόμα νὰ ἱσχυρίζεσαι ὅτι ἡ χώρα σου εἶναι σαν τις άλλες, Ζωρζ; εἶπε.

Ὑστερα, σηκώθηκε. Και σίγουρος γιὰ τὸν έαυτό του τώρα, σίγουρος ὅτι βρήκε τὸ «ρομάντο», που τὸσον καιρὸν άναζητούσε, κι' άποφασισμένος νὰ τὸ κυνηγήη ὡς τὸ τέλος, διευθύνθηκε με σταθερὸ δῆμα πρὸς τὴν μαυροφωρεμένη γυναίκα.

★

Δέκα χρόνια ἀργότερα, στὸ Παρίσι, τὴ νύχτα τὸν Χριστογένειον του 1948, ένας άνδρας, που έτρεμε από τὸ κρὺ μέσα στὰ μισοκατεστραμμένα ρούχα του, στέκοταν διατακτικός μπροστὰ στην εἰσοδο ενός κινηματογράφου, που ἡ φωτεινὴ έπιγραφή του άνήγγελλε:

«Ὁ Ουσάρος τὸν 'Εξπρες-Οριάν».

Ἡ ξανθὴ γυναίκα σηκώθηκε, κτύπησε τὸ ἱμάμι και φώναξε:

— Στεπάν!

Ἐνα χαμόγελο εὐτυχίας φώτισε τὸ πρόσωπο τὸν αξιωματικὸ, καθώς ἀπὸ τὸ άλλο μέρος τὸν παραθύρου φώναζε ένα ὄνομα, που κανένας δέν τὸ άκουσε.

Ὑστερα, ὁ Ουσάρος άνέκοιμε τὴν ταχύτητα τὸν αλόγου του κι' όταν έφθασε στὸ ὕψος της τελευταίας πόρτας, πέταξε τὰ γκέμια στὴν ὀρντινάντα του και σαν αἰλῶρους γαντζώθηκε σὲ μία χειρολαβὴ και πήδησε στὸ μαρσιπέ. Λίγα δευτερόλεπτα ἀργότερα, πὺς εἶν στὸ βαγόνι και μαζί του ὅλο τὸ κρὺ τῆς χειμωνιάτικης νύχτας. Ἡ ταξιδιωτὴς εἶχε σηκωθῇ κι' έτρεξε πρὸς τὸ μέρος του.

— 'Ελίσμπεθ!

— Στεπάν!

Ριχτηκαν ὁ ένας στην άγκαλιά τὸν άλλου και τὰ χεῖλη τους ένῶθηκαν σ' ένα παθητικό, ατέλειωτο φίλι. 'Αδισφορώντας γιὰ τις ἀδιόκριτες ματιές, που ήσαν καθλωμένες πάνω τους, σφικτοκαλίσσοντας και με τὰ χεῖλη τους ένωμμένα, έμειναν ἑτοι γιὰ πολλή ὥρα και θάλεγε κανεῖς ὅτι θάμειναν ἑτοι γιὰ πάντα.

'Αλλά σὲ λίγο, χαλάρωσαν τὸ σφίξιμο και τὰ χεῖλη τους χαλάρησαν, ενώ ένας άνασταναγμός άνακουφισέως βγήκε ἀπὸ τὰ εἰκοσι στόματα τὸν ταξιδιωτῶν τὸν βαγόν-ρεστωράν. Πλάι στὸ βαγόνι, τὰ δυὸ ἄλογα ξεκαλοούθησαν νὰ καλτάζουν, ὀδηγούμενα ἀπὸ τὴν ὀρντινάντα.

Ἡ αξιωματικὸς έκανε ένα δῆμα πρὸς τὰ πίσω, ὠρθώθηκε κι' έφερε τὸ χερί στὸ πηλίκιό του, άποχαρετώντας τὴν άγαπημένη του, ὅπως θ' άποχαρετόυσε τὴν πατρίδα του.

Ὑστερα, προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα. Ἡ ὀρντινάντα κρατούσε τὸ αλόγο τὸν στὸ ὕψος τὸν μαρσιπέ. Ἡ αξιωματικὸς άσπαζε τὴν χαίτη του και μ' ένα εὐστοχο πήδημα δρέθηκε στὴ ράχη του.

Ἐστειλε ένα τελευταίον χαιρετισμὸ στην άγαπημένη του κι' ὕστερα, χάθηκε στην χιονισμένη πεδιάδα. Στὸ βαγόνι, ἡ ξανθὴ γυναίκα κάθησε πάλι στὴ θέα της. Και μόνον τότε τὰ προῦνια ξεναρήσαν τὴν δουλειά τους.

Ἡ αξιωματικὸς έκανε ένα δῆμα πρὸς τὰ πίσω, ὠρθώθηκε κι' έφερε τὸ χερί στὸ πηλίκιό του, άποχαρετώντας τὴν άγαπημένη του, ὅπως θ' άποχαρετόυσε τὴν πατρίδα του.

Ὑστερα, προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα. Ἡ ὀρντινάντα κρατούσε τὸ αλόγο τὸν στὸ ὕψος τὸν μαρσιπέ. Ἡ αξιωματικὸς άσπαζε τὴν χαίτη του και μ' ένα εὐστοχο πήδημα δρέθηκε στὴ ράχη του.

Ἐστειλε ένα τελευταίον χαιρετισμὸ στην άγαπημένη του κι' ὕστερα, χάθηκε στην χιονισμένη

οργάνων και τη Ρόζα σε τραπέζι στην ταβέρνα, ή χοντρή και καλόκαρδη Ντόλ του Μικ Ο' Λάντεν έβραχνε λοξές ματιές στη Ρόζα και στον Ντεσμπόρω και έγενε με σημασία στον Μπάρρινγκτον, σά νάθελε να του πη πως ο φίλος διασκέδαζε με τη νέα του κατάκτηση μπροστά στην παρατεταμένη έρωμένη του.

Η στάση του άλλου απέναντί του δεν μπορούσε να είναι φιλικότερη. Ίσως ο Τζώρτζ ένοιωσε κάποιο αίσθημα αμηχανίας καθώς σκεφτόταν ότι σχετιζόταν τώρα με τ' αποφορία του Ντεσμπόρω.

Σ' όλο αυτό το διάστημα δεν είδε ούτε μία φορά τη Σήμπα, ούτε άκουσε ν' αναφέρεται τ' όνομά της. Δεν ήξερε καν αν εξακολουθούσε να βρίσκεται στο Δουβλίνο ή είχε φύγει στο εξωτερικό. Ο ίδιος άλλωστε δεν έκανε τίποτε για να μάθει νέα της. Και τούτο εξ αιτίας της αλύγιστης περηφάνειας του, αλλά και της αμόλητης πίστεώς του στο δ-χειρό του, πως κάποια μέρα η τύχη θα έκανε τους δρόμους τους να ξανααμύξουν ή εκείνη από δική της προαίρεσι θα έρχόταν κοντά του, λαχταρώντας να την δεχτεί και δίνοντας του όρκους πως δεν θα του ξαναφύγει.

Όσο περνούσαν οι μέρες, τα πρόσωπα στο Σμόκ "Άλλεϋ" καινούφιαζαν. Έβδομάδες τώρα η κίνησι του θεάτρου έπερτε και τώρα τις ζεστές καλοκαιριάτικες νύχτες η αίθουσα δεν ήταν ούτε στο ένα τέταρτο γεμάτη. Οι φίλοι του Ντεσμπόρω επανειλημμένα τον είχαν συμβουλεύσει να διαλύσει τον θίασο, εξηγώντας τον πως η σαζόν δεν ήταν ευνοϊκή για να ξανακέρδησει όσα είχε κιάλας χάσει, πολύ λιγότερο για να πραγματοποιήσει και το ελάχιστο κέρδος. Την ίδια κρίσιμη περνούσε το θέατρο της Κάου Στρήτ και η μουσική κομωδία της Φίσαμλ Στρήτ, που έλεγαν, και τώρα πια είχαν εγκαταλείψει τη μάχη εναντίον στις ζεστές νύχτες και τις υπαίθριες διασκεδάσεις — όπως τα πυροτεχνήματα, οι συναντήσεις στον κήπο της Ροτόντα, οι παραστάσεις των δρόμων, οι φαμπάρες και τα σπόρ.

Πολλές φορές ο Μπάρρινγκτον είχε ακούσει τον Ντεσμπόρω ν' απαντά σ' αυτές τις συμβουλές ότι μετά τόση χασούρα, του ήταν πια αδύνατο να εγκαταλείψει τη δουλειά. Και όταν του υπέδειξαν να κάνει με το θίασό του περιοδεία στις Ιρλανδικές πόλεις, εκείνος τους έλεγε πως έξω από το Δουβλίνο ήταν άγνωστος και ήταν μικρότερος οι πιθανότητες να προσελκύσει περισσότερους θεατές στις επαρχίες όπου κι' εκεί οι νύχτες ήταν ζεστές. Έπομένως γιατί εκεί να είναι καλύτερη η κατάσταση; Όχι, έλεγε, μοναχική του έλπιδα ήταν να συνεχίσει όπως-όπως μέχρι το φθινόπωρο, όποτε θα καλύτερευε η κατάσταση.

Ο Μπάρρινγκτον τα έβρισκε όλ' αυτά άρεκατά λογικά, και πραγματικά η λεπτή κλωστή από την οποία κρέμονταν οι ήθοιοι για να μην καταρυν-λήσουν στην πείνα, ποτέ δεν θα έσπαζε αν δεν ήταν η βλοένα πύδ παράλογη συμπεριφορά του Ντεσμπόρω απέναντι στους λιγοστούς θεατές του θεάτρου. Συχνά παρουσιάζονταν στη σκηνή τυφλά στο μεθύσι και κάθε τόσο διέκοπτε την παράσταση για να διαμαρτυρηθεί άγρια για την απροθυμία του κοινού να χειροκροτήσει, ή για να βρίση τους θεατές έπειδή ήταν τόσο λίγοι. Για να προστεθούν κι' άλλα βάσανα στο κεφάλι του Ντεσμπόρω, κάμποσοι από τους πιο καλούς και πεπειραμένους ήθοιους του τον είχαν εγκαταλείψει για άλλες πιο προσοδοφόρες θέσεις. Τα κενά δεν είχαν συμπληρωθεί. Έτσι, στα έργα δεν παρουσιάζονταν όλοι οι ρόλοι, και η παράσταση με τους σκάρτους που του άπομεναν, γιατί δεν είχαν καλύτερες προσφορές από άλλου, ήταν οικτρή.

Ο Μπάρρινγκτον έπαιζε τώρα ρόλους, που ακόμη κι' αυτός, παρά τη φιλοδοξία του, καταλάβαινε πως δεν είχε ακόμη την πείρα ούτε τη σωματική διάπλασι για να κρατήσει. Στα περισσότερα έργα, με τη βοήθεια ενός ελαστικού μακιγιάζ κρατούσε δυο και τρεις ρόλους — από νεαρός έρωστής μέχρι ξεδοντιασμένος γερο-παππούς.

Κάνα βράδι θα βγώ χωρίς να μακιγιαριστώ, είπε στη Ρόζα που τον βοηθούσε ν' αλλάξει από ερωτοκτυπημένος δανδής σε πατέρα του ίδιου του ήρωα.

Ο Ντεσμπόρω δεν μπορούσε να πληρώσει για ν' αντικαταστήσουν τα παλιά κοστούμια άλλ' ούτε και για να επιδιορθωθούν. Τα σκηνικά είχαν μεγάλη ανάγκη βαφής, αλλά δεν υπήρχαν λεπτά για να γίνουν οι αναγκαίες αυτές επανορθώσεις.

Η πρώτη εβδομάδα του Αυγούστου άρχισε με ακόμη λιγότερο κοινό, γιατί εκτός από τις άλλες ηαίθριες ατράξιες, άνοιξε και το ετήσιο πανηγύρι του Ντόννμπρουκ, σ' ένα προάστιο του Δουβλίνο και οι δρόμοι της πολιτείας ήταν τώρα έρημοι καθώς ο κόσμος έσπευδε πατείς με πατώ σε

Το «δεύτερο» έπάγγελμα

ΤΙ ΘΑ ΕΚΑΝΑΝ ΑΝ ΥΠΟΧΡΕΩΝΟΝΤΑΝ
ΝΑ ΕΓΚΑΤΑΛΕΪΟΥΝ ΤΗΝ ΘΕΩΝΗ

(Αποκλειστικός «Εμπρός» και Ρ.Ε.Ι.)

Όλοι γνωρίζουν στο Χόλλυγουντ το πάθος του Έρρολ Φλυν για τη λογοτεχνία (έχει γράψει πολλά μυθιστορήματα περιπέτειών), του Φρέντ Μάκ Μούρραϊν για τη μουσική (συχνά συνεργάζεται στη μουσική επένδυσι των ταινιών όπου παίζει), του Γουίλιαμ Χόλντεν για τη ζωγραφική (έχει κάνει πολλές εκθέσεις στις αμερικανικές γκαλερί), της Ρούθ Ρόμαν για τη μηχανική (έχει αποκτήσει αρκετά διπλώματα ευρεσιτεχνίας). Αν κατά τύχη οι μεγάλοι αστέρες υποχρεώνοντο να εγκαταλείψουν τον κινηματογράφο δεν θα έδυσκολευοντο να βρουν ένα έπάγγελμα της άρεσκείας των που να ταιριάζει στην ικανότητα και τις κλίσεις των.

Έτσι, η Άβα Γκάρτνερ, η Τζένιφερ Τζόνς, η Έλίζαμπεθ Τάιλορ και η Ντέμπρα Πάιητς θα μπορούσαν ήσυχα να επανέλθουν στο πρώτο τους έπάγγελμα: μανικέν. Η Τζίντζερ Ρόντλερ θα μπορούσε ν' άνοιξη ένα καπνελάδικο, γιατί πάντα σχεδιάζει μόνη της τα καπέλλα που φορά στην όθνη. Η Πάιπερ Λόρ: η οποία έκέρδισε προσφάτως στο διαγωνισμό του περιοδικού «Πάις» με μια νουβέλλα της, θα μπορούσε να επιδοθή στη λογοτεχνία.

Ο Ντάνι Άντριους και ο Χόουαρντ Ντάφ θα μπορούσαν ν' άνοιξουν, συνεταιρικά ή όχι, ένα βενζινάδικο γιατί αυτό ήταν το πρώτο έπάγγελμά τους. Ο Μπάρτ Λάγκαστερ θα γινόταν και πάλι ακροβάτης και ο Κέρκ Ντάγκλας παλαιστής, ενώ ο Ρέντ Σκέλτον θα εύρισκε όπωςδήποτε θέσι σε μια ομάδα μπέητς-μπώλ, αφού είχε τόσες επιτυχίες όταν ήταν στην ομάδα του Πανεπιστημίου της Φιλαδέλφειας. Ο Άλλαν Λάντ επίσης, που ήταν πρωταθλητής καταδύσεων στην Καλιφόρνια θα γινόταν έπαγγελματίας σ' αυτό το άθλημα.

Ο Ρίτσαρντ Γκρήν και ο Χένρυ Φόντα θα ξαναγύριζαν ασφαλώς πίσω από το γκισέ μιας τραπέζης, θέσι που είχαν κατέλθεισαν όταν ανέκαθεν πώς είχαν κλίσι για τον κινηματογράφο. Ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ θα γινόταν δημοσιογράφος γιατί ήταν εξαιρετικός αθλητικός ρεπόρτερ στους ολυμπιακούς αγώνες.

ΚΕΡΚ ΝΤΑΓΚΛΑΣ

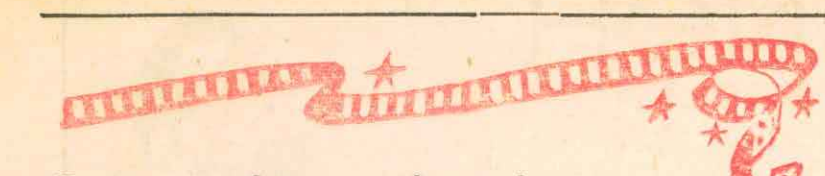
ΡΟΥΣ ΡΟΜΑΝ

ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΤΑΙΛΟΡ

ΑΒΑ ΓΚΑΡΤΝΕΡ

των μεγάλων αστέρων

ΑΣΦΑΛΩΣ ΟΙ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΙ ΤΟΥ ΚΟΙ-
ΝΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΠΗΓΑΙΝΑΝ ΧΑΜΕΝ ΟΙ

ΑΛΛΑΝ ΛΑΝΤ

ΧΕΝΡΥ ΦΟΝΤΑ

ΟΥ-Γ.ΛΑΙΑΜ ΧΟΛΑΝΤΕΝ

νες του Λος Άντζελες. Το ίδιο και ο Τζέιμς Στιούαρτ που εργαζόταν στο «Σάν Φραντζίσκο Έξπρεσς» και ο Ντάν Ντούρα που ήταν αρχισυντάκτης του «Νιους Κρόνικλ» της Βοστώνης.

Στη Γαλλία γενιέτες και ζην πρεμιέ έχουν όλοι ένα έπάγγελμα για να καταφύγουν σε περίπτωση ανάγκης και κυρίως το θέατρο, όπως η Μισελίν Πρέλ, ο Μπερνάρ Μπλιέ, η Άν Βεονόν ή το μουζίκ κώλ όπως ο Μουλουντζί, ο Ρομπερτ Λαμουρέ ή ο Πιέρ Μπρασέρ. Ο Φρανσουά Περριέ έχει πάθος για τη μηχανική. Όσο για την Μπριζίτ Μπαρντό, θα μπορούσε να γίνει χορεύτρια. Πριν βγει στον κινηματογράφο ήταν μπασκετμπολίστρια της όπερας.

Τι θα έκαναν οι Ιταλοί ήθοιοι; Μπορούμε να φανταστούμε τον Άμεντιό Νατορού γκρουπιέρο στη ρουλέττα του καζίνο του Σάν Ρέμο ή διευθυντή ενός πετυχημένου ξενοδοχείου. Η Ντάλια Σκάλα θα γινόταν μια χαριτωμένη πωλήτρια ή ταμίας σ' ένα εκλεκτό ζαχαροπλαστείο. Η Μαρίνα Μπερτι θα μπορούσε να γίνει μεταφράστρια αφού γνωρίζει εξίσιστα τα γαλλικά και τα αγγλικά. Ο Φράνκο Ιντερλέγκι και ο Μάρκο Βικάριο θα μπορούσαν να εργασθούν ως λογιστάι: Είναι διπλωματούχοι. Η Σοφία Λάρεν θα ήταν μια γοητευτική κόδερ-γκέρλ. Ο Ράφ Βαλλόνε, ο Λεονάρντο Κορτέζι και ο Σέοτζιο Τοφάνο θα ξαναγίνονταν δημοσιογράφοι.

Γενικά όλοι οι αγαπημένοι του κοινού αστέρες της όθνης, αν ποτέ υποχρεώνονταν ν' αφήσουν τον κινηματογράφο, σε μια ηλικία δέκαρι όχι πολύ προχωρημένη, με τη φήμη τους εύκολα θα εύρισκαν μια δουλειά προσοδοφόρα.

Πολλοί όμως θα μπορούσαν να ζήσουν άνετα χωρίς να κάνουν τίποτα. Έχουν δημιουργήσει περιουσίες και δεν έχουν ανάγκη να εργάζονται. Παράδειγμα η Γκρέτα Γκάρμπο.

Η καρδιά του Τζώρτζ ήταν μολύβι μπροστά στην πραγματικότητα τούτη. Καταλάβαινε πως τα όνειρά του να καταλάβει μια περφόμαν και φημισμένη θέσι στο θέατρο, που πριν από λίγο καιρό φαινόταν ότι θα εκπληρωθούν, αποδείχθηκαν τώρα φρούδα. Η σταδιοδρομία του στο θέατρο, με όλες τις χροιάς προσπιτικές της, είχε μαρσάβη πριν ακόμη άνηθση. Έκείνο που ήταν το μέλλον του να του φαινόταν σκοτεινό, ήταν η σιγουριά πως δεν υπήρχε θέσι σε άλλο θέατρο. Ήθελε πολύ καλά πώς ποτού περπάσαν αρκετές εβδομάδες, άλλο θέατρο δεν θ' άνοιγε στην πόλι.

Όλες οι συζητήσεις που είχε άκουσε από τους συναδέλφους του, τονίζαν την απελπιστική τους θέσι. Το ναζότερο ως το φθινόπωρο δεν θα άνηχε δουλειά σε θέατρο. Στις ταβέρνες και τα καφενεία όπου συνηθιζαν οι ήθοιοι, κυκλοφορούσαν σκοτεινές διαδόσεις, που ζωγράφιζαν τη θλιβερή κατάσταση που είχε καταρακλήσει το θέατρο. Άκουμα και όσοι είχαν φύγει περιοδεία σε επαρχίες δεν έστελναν καλύτερα νέα στους φίλους τους του Δουβλίνο. Και στα πιο ταπεινά χωριά ή κατάστασι ήταν το ίδιο αποθαρρυντική.

Τό έχει η μοίρα της δουλειάς μας, έλεγε ο Ντεσμπόρω, και ο πλούσιος και παλλόμενος τόνος της φωνής του ήχωνε σ' αυτήν του Μπάρρινγκτον σαν πένθιμο εμβατήριο. Ξέχασε τη δική του κατάβλησι κι' ένα κύμα οίκτου τον έπαιξε για τον άλλον, που θα πρέπει να δοκίμαζε πολύ περισσότερη αγωνία για το άδείοδο της καταστάσεώς του (ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια)

ΝΤΕΜΠΟΡΑ ΠΑΙΗΤΖΕΤ

να απολαύσει τα αξιοπερίεργα του πανηγυριού.

Τη Δευτέρα το βράδι οι δυσκολίες του Ντεσμπόρω και των συνεργατών του έφτασαν στο ά-προχώρητο. Έπαιξαν τον «Οθέλλο» και ο Μπάρρινγκτον στάθηκε στην είσοδο του θεάτρου για να πάρη τα χρήματα από τους πρώτους που θα έφταναν, ώστε ν' αγοράστούν κεριά για την παράστα-σι και να παρθούν τα αναγκαία κοστούμια από το ξεχυροδανειστήριο.

Στη μέση της παραστάσεως, ενώ ο Τζώρτζ περιμένε στα παρασκήνια τη σειρά του για να μπή στη σκηνή, άκουσε έντρομος τον ήθοιο που έ-παιζε τον Ιάγο να ψιθυρίζει καθώς υποβάσταζε τον Ντεσμπόρω που έπαιζε τον Οθέλλο:

— Δώσε μου το λόγο της τιμής σου, Τζάκ, πως θα μου πληρώσεις τα καθυστέρουμένα μόλις τελειώση η παράστασι, γιατί άλλως θα σ' αφήσω να βροντήξεις στα σανίδια.

Ο Ντεσμπόρω του ψιθύρισε παραγμένο:

— Μη μου μιλάς γι' αυτά τώρα.

— Σου μιλώ, σου μιλώ, Θά σ' αφήσω να βροντήξεις χαμώ, επανέλαβε ο άλλος δυνατότερα, έτσι που άκούστηκαν και στην πλατεία. Έκανε πως θα πραγματοποιήσει την απειλή του.

— Ένταξει, του υποσχέθηκε διαστικά ο Ντεσμπόρω. Θά σου εοφλήσω όσα σου χρωστώ, ακόμα κι' αν είναι να σου δώσω την τελευταία μου πένα. Στ' δοκίμομαι.

Έτσι συνεχίστηκε η παράστασι, άλλ' αφού έ-παισε η αλλαία και άκουστηκαν καμιά δεκαριά γιν-ροκροτήματα, ο Ντεσμπόρω μάζεψε τον αξιοσημ-νητο και κουρελογυμμένο θίασό του στη σκηνή. Ήταν, τους είπε, υποχρεωμένος να υποκύψει στο ά-ναπόφευκτο. Δεν μπορούσε πια να τα βγάλη πέρα.

Το πανηγύρι του Ντόννμπρουκ ήταν η τε-λευταία σταγόνα που ξεχείλιζε το ποτήρι, τους α-νήγγιζε με σιγανή φωνή ανιγμένη από συγκίνη-σι. Με θλίβε καθύστα να λέω αυτά τα λόγια, αλ-λά πρέπει να διαλυθώ προς το παρόν, με την έλ-πιδα ότι θα συγκινηθώ πάλι όταν οι καιροί θα είναι πιο ευνοϊκοί.

Ο Μπάρρινγκτον είδε τον Ντεσμπόρω να καρ-φώνη με μια άγρια ματιά τον ήθοιο που τον εί-χε εκκιάσει στη σκηνή.

— Σε κείνους από σάς που χρωστώ μισθούς, λυπούμαι αλλά δεν μπορώ να προσφέρω τίποτε πε-ρισσότερο από τις άποινες εισπράξεις, από τις όποιες δεν θα πάρω ούτε πένα. Θά τις μοιραστή-τε σε ίσια μερίδια μεταξύ σας.

Μ' αυτά και με την υπόσχεσι να τους εξοφλή-ση μέχρι δεκάρας μόλις είχε λευτά, έπρεπε να ι-κανοποιηθούν οι ήθοιοι που κατέβασαν τα μισ-θώ. Αποτραβήχτηκαν στα μαγαζιά τους ν' αλ-λάξουν και να μαζέψουν τα ποσωνικά τους υπά-ρχοντα και αποχαιρέτησαν το Σμόκ "Άλλεϋ".

Αργότερα, στο δωμάτιο του Ντεσμπόρω, στο Μικ Ο' Λάντεν, όπου μαζεύτηκαν ο Μπάρριν-γκτον και η Ρόζα, γύρω από ένα στοιχειώδες γεύμα, η απενοχαιρία ήταν μελαγχολική και μι-α απόγνωση ήταν διάχυτη. Άκουμα και η Ρόζα φαι-νόταν τώρα να έχει υποκύψει μπροστά στην κατα-στροφή που τους έβριχε.

Η καρδιά του Τζώρτζ ήταν μολύβι μπροστά στην πραγματικότητα τούτη. Καταλάβαινε πως τα όνειρά του να καταλάβει μια περφόμαν και φημισμένη θέσι στο θέατρο, που πριν από λίγο καιρό φαινόταν ότι θα εκπληρωθούν, αποδείχθηκαν τώρα φρούδα. Η σταδιοδρομία του στο θέατρο, με όλες τις χροιάς προσπιτικές της, είχε μαρσάβη πριν ακόμη άνηθση. Έκείνο που ήταν το μέλλον του να του φαινόταν σκοτεινό, ήταν η σιγουριά πως δεν υπήρχε θέσι σε άλλο θέατρο. Ήθελε πολύ καλά πώς ποτού περπάσαν αρκετές εβδομάδες, άλλο θέατρο δεν θ' άνοιγε στην πόλι.

Όλες οι συζητήσεις που είχε άκουσε από τους συναδέλφους του, τονίζαν την απελπιστική τους θέσι. Το ναζότερο ως το φθινόπωρο δεν θα άνηχε δουλειά σε θέατρο. Στις ταβέρνες και τα καφενεία όπου συνηθιζαν οι ήθοιοι, κυκλοφορούσαν σκοτεινές διαδόσεις, που ζωγράφιζαν τη θλιβερή κατάσταση που είχε καταρακλήσει το θέατρο. Άκουμα και όσοι είχαν φύγει περιοδεία σε επαρχίες δεν έστελναν καλύτερα νέα στους φίλους τους του Δουβλίνο. Και στα πιο ταπεινά χωριά ή κατάστασι ήταν το ίδιο αποθαρρυντική.

Τό έχει η μοίρα της δουλειάς μας, έλεγε ο Ντεσμπόρω, και ο πλούσιος και παλλόμενος τόνος της φωνής του ήχωνε σ' αυτήν του Μπάρριν-γκτον σαν πένθιμο εμβατήριο. Ξέχασε τη δική του κατάβλησι κι' ένα κύμα οίκτου τον έπαιξε για τον άλλον, που θα πρέπει να δοκίμαζε πολύ περισσότερη αγωνία για το άδείοδο της καταστάσεώς του (ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια)

(Συνέχεια από τη σελίδα 18)

για να πάει από τη φωλιά του στην πηγή του νερού. Καί το τζιπ ήταν σκετασμένο καταμεσής στο μονοπάτι του. Ο Χάρρυ ηδύνατο ακόμα πώς ο ρινόκερος είναι στριμμένο ζώο με βίαιες εκρήξεις θυμού.

Τώρα ο ρινόκερος άρχισε να προχωρή αργά, ρουθουνίζοντας ακόμα νευρικά. Σταμάτησε για μία στιγμή, και κλώτσησε διαρκώς το χώμα. Έπειτα συνέχισε το δρόμο του.

Ο Χάρρυ συλλογιζόταν γρήγορα. Κατά πώς θα πθανόταν ο ρινόκερος δεν μπορούσε να τους μυρίσει γιατί τον εμπόδιζε η δυνατή μυρωδιά της δενδρίνας του τζιπ. Θα πλησίαζε το τζιπ γιατί αυτό δρισκετόταν στο δρόμο του και τότε ασφαλώς θα το κομμάτιαζε με το κέρατό του μέσα στην παραλληλη οργή του, καταστρέφοντας έτσι τα έφοδια τους. Μετά θα μπορούσε να στραφή και κατά των κυνηγών.

Η κοπέλλα ήταν γονατισμένη τόσο κοντά του ώστε τα σώματά τους άγγιζαν. Ένωθε την τρεμούλα του κορμιού της μέσα από το χοντρό ύφασμα του παντελονιού της. Η μύνη τους έλπιδα ήταν να φτάσει στα όπλα πριν από τον ρινόκερο.

Αγγίζει με το χέρι του το γόνατο της ξανθιάς κανοντάς της νόημα να μείνει ασάλευτη. Σίγα σίγα άνασκηκώθηκε.

Ο ρινόκερος σταμάτησε και κοίταζε τον Χάρρυ. Φανερή ή άμχαναν του. Μυρίζει πώς και συνεδαινε άλλα δεν μπορούσε να δη. Ο Χάρρυ άρχισε να πιωπατάει προς το τζιπ. Καί πάλι ο ρινόκερος ρουθουνίζε και θρόνιζε το χώμα με τα πόδια του. Ο Χάρρυ συνέχισε να οπισθοχωρή μετρώντας τα βήματά του. Υπολόγιζε πώς το τζιπ δρισκετόταν δεκαπέντε βήματα πιο πίσω. Δεν τολμούσε να κοιτάξει για να δειδιωθή. Αργά άπλωσε το χέρι πίσω για να άκουμπήσει τον μεταλλικό προσφυλακτήρα του αυτοκινήτου μόλις ζύγωνε. Φοβόταν μήπως πέσει πάνω του και ο θόρυβος κάνει τον ρινόκερο να έπιτεθί.

Ξάφνου το χέρι του σε κάτι χτύπησε. Ήταν ένα φτυαρι που άκουμπήσε στο πλευρό του τζιπ. Προσπάθησε να το άδράξει, αλλά δεν τα κατάφερε. Το φτυαρι γλίστρησε στο πλάι και θρόνιζε πάνω στον προσφυλακτήρα πριν πείση καταγής.

Ο ρινόκερος ώρμησε.

Για τον Χάρρυ Τζέισον αυτό ήταν μία μόνο κακοτυχία σε μία άλυσίδα από άλλες. Στην αρχή ο πελάτης, ο κυνηγός, είχε το άτυχμα με το λιοντάρι. Μετά οι υγρές της αναδουλειάς. Κατόπιν ο Γάλλος που δεν τον έμπιστευόταν, του είχε κοψει την αμοιβή. Καί τώρα ο ρινόκερος.

Αυτό το ζήτημα της αμοιβής, ωστόσο, δεν ήταν ζήτημα ολότελα κακοτυχίας. Στο βάθος δρισκετόταν ο ύπουλος χαρακτήρας του Ντελακρουά. Είχε καλέσει τον Χάρρυ στο δωμάτιό του στο «Νόρφοκ» του Ναϊρόμπι. Είχαν κανονίσει να συναντηθούν στο μπάρ. Το μόνο που του είχε πεί ο Γάλλος από το τηλέφωνο ήταν πώς έπρεπε για ένα κινηματογραφικό σασφάρι που θα διασκόψει κάμπους έδδομαδες. Αυτό έρχοταν γαντί στο Χάρρυ. Όσο λιγότερους κινδύνους θα είχαν τόσο το καλύτερο.

Δεν περίμενε να ήθι ότι μία ξανθιά θα συνόβει την ομάδα. Ο Γάλλος, ο Ντελακρουά, του είχε πεί απλώς «έμεις» από το τηλέφωνο, και ο Χάρρυ νόμιζε πως έννοιασε κάποιον άλλον άνδρα.

Η ξανθιά έπιε ένα θερμό. Ο άνδρας που ο Χάρρυ υπέθεσε ότι θα ήταν ο Ντελακρουά, καθόταν δίπλα της στο τραπέζι, κοιτώντας σκεπτικά το ούισκυ του. Αλλά το βλέμμα πεί δεν ήταν αυστηματικός πότης. Ήταν άδύνατος, κοκκαλιάρης με πρόσπο γεμάτο ρυτίδες, και άεικνίπια μάτια. Είχε ένα μιλί μενιστριάκι. Η ξανθιά πάλι ήταν άρτίο πράγμα, καλοντυμένη, με ένα μετα-

ξωτό φόρεμα. Μόνο που ήταν αρκετά κοντό για να είναι κατάλληλο για το μέρος που συναντήθηκαν.

Ο Χάρρυ είχε πλησιάσει στο τραπέζι. Ο κύριος Ντελακρουά; ρώτησε.

Ο Γάλλος σηκώθηκε.

Χαίρω πολύ, κύριε Τζέισον. Έδειξε την ξανθιά. Η γυναίκα μου. Έλεν Ντελακρουά, είπε αδιάφορα. Παρακαλώ, δεν θα καθήσετε;

Ο Χάρρυ έγενεψε στο γκαρσόνι.

Κατάλαβα ότι θέλετε ένα λευκό κυνηγό, είπε. Βιαζόταν να κανονιστή η δουλειά στο δυνατόν πιο γρήγορα.

Ακριδώς, είπε ο Ντελακρουά.

Το γκαρσόνι έφερε την παραγγελία του Χάρρυ και έφυγε.

Ο Χάρρυ κοίταζε τα χέρια του διπλωμένα στο τραπέζι και είπε άποτομα.

Πριν συνεχίσουμε πρέπει να μάθετε κάτι. Άφου το άκούσετε, μπορείτε να άκυρώσετε την συμφωνία μας, χωρίς να θιγώ. Πήρε βαθειά ανάσα. Έχω τέσσερις μήνες να δω κυνήγι. Με έχουν κατά κάποιον τρόπο στα μαύρα κατάνστιχα. Τον τελευταίο πελάτη μου τον χτύπησε ένα λιοντάρι. Πέθανε από το χτύπημα. Φυσικά ήταν άτύχημα. Παρήκουσε στις οδηγίες μου και προχώρησε μόνος στους θάμνους χωρίς να το ξέρω, άφου είχε τραυματίσει το θηρίο. Αύ-

τά είχα να σας πώ. Άν θέλετε να τα ξανασκεφθήτε.

Ο Γάλλος άναψε ένα τσιγάρο που το ρουφούσε με μικρές νευρικές ρουφιζιές.

Κύριε Τζέισον, έχουμε άκούσει την ιστορία, είπε. Μάθαμε ότι άδωθήκατε από το δικαστήριο. Έτσι;

Μάλιστα.

Τότε δεν καταλαβαίναμε όλο αυτό το θόρυβο.

Το γκαρσόνι είχε φέρει στον Χάρρυ ούισκυ. Εκείνος άνασκηκωσε τους ώμους.

Κυκλοφόρησε η φήμη πως είμαι άλκοολικός.

Κατάπτε το ποτό και άρχισε να νιώθω καλύτερα. Ο Γάλλος έσθεσε το τσιγάρο.

Προκαταλήψεις, είπε. Άς το ξεχάσουμε. Κοίταζε τη γυναίκα του. Συμφωνεί;

Η γυναίκα δεν είχε τραβήξει τα μάτια της από τον Χάρρυ σε όλη τη συζήτηση. Αλλά δεν είχε βγάλει και λέξη.

Ό,τι πής εσύ, είπε ήρεμα. Έδειχνε πώς δεν την ένθουριάζε όλη τούτη η ιστορία.

Ο Χάρρυ την κοίταζε.

Άν σάς άνησυχί η κακοτυχία μου, σας παρακαλώ να το πής.

Όχι, όχι, άποκρίθηκε διαστικά. Δεν έχω αντίρρηση.

Ο Χάρρυ γύρισε στον Γάλλο.

Τα έξοδα μαζί με τα όπλα θα φτάσουν γύρω στις 1.000 λίρες. Ίσως κάτι παραπάνω. Σ' αυτά περιλαμβάνεται η αμοιβή μου.

Ο Γάλλος σήκωσε το ποτήρι του — το σπιν άρα δεν το είχε άγγίξει — και κοίταξε ολόγυρα.

Ά... έλπιζαμε ότι έξ αιτίας της πρόσφατης... πώς να το πούμε, άτυχίας σας...

Ο Χάρρυ άνασκηκωσε το κεφάλι και άντίκρυσε στο άνοιγμα της σκηνής το προκλητικό σώμα της Έλεν να διαγράφεται στο σελινηφώς.

Ο αριθμός θα ήταν κατά τι μικρότερος. Ο Χάρρυ κατάλαβε. Ξέροντας ότι ήταν άφραγκος, το ζευγάρι τον είχε διαλέξει επίτηδες, υπολογίζοντας στο σκόνη. Δεν του άρεσε αυτό. Κοίταζε κατάματα τον Γάλλο.

Δεν συνηθίζεται στο Ναϊρόμπι να κόβουμε τις τιμές, είπε.

Καί πάλι ο Γάλλος κράτησε το θλέμμα του μακριά.

Νομίζαμε πώς θα μπορούσε να είναι μία εξαίρεση, είπε ήρεμα.

Τον είχαν στο χέρι. Ο λογαριασμός του στο «Νόρφοκ» είχε μεγαλώσει. Ούτε μπορούσε να πίνι έπ' άπειρον με πίστωση στα διάφορα μπάρ. Άς τότε οι μπάρμαν, από συμπάθεια, έγραφαν τα ποτά του. Αλλά πόσο θα διαρκούσε ακόμα; Ο διευθυντής του «Νόρφοκ» είχε κιόλας κάνει μερικούς διακριτικούς ύπαινιγμούς για την εξόφληση του λογαριασμού. Καί όμως η πρότασις ήταν προσβλητική. Όχι, ο Γάλλος δεν του άρεσε.

Στο τέλος, φυσικά, έκοψε την άμοιβή του. Σε δύο μέρες ξεκίνησαν με τέσσερα παιδιά. Τους δύο τους είχε μισθάσει ο ίδιος ο Ντελακρουά. Δεν ήταν συνηθισμένο αυτό.

Κι έβαλε σε σκέψεις τον Χάρρυ. Συνήθι ο λευκός κυνηγός φρόντιζε για τις προσλήψεις. Τον έβαλε σε άπορία και το καμινόνι που πήραν μαζί τους. Το τζιπ ήταν αρκετό.

Άλλο ένα πράγμα που έννοχλούσε τον Χάρρυ ήταν ο αριθμός των όπλων. Για ένα κινηματογραφικό σασφάρι είχαν άρματωθή ως τα δόντια. Τα δύο παιδιά που είχε φέρει μαζί του ο Ντελακρουά είχαν ζωμένο από ένα σαραπαντεντάρι στη μέση. Το ίδιο και ο Ντελακρουά. Καί μέσα στο άμαξι είχε άλλα δύο Χουίτπερυ Μάγκναμς. Ο Χάρρυ ένιωθε κάποια άνησυχία αλλά προσπαθούσε να άποδιώξει τις ύπαιψεις του.

Έτσι άπλισμένοι, ξεκίνησαν για τα δυτικά κατά μήκος της κοιλάδας του Γκρέητ Ρίφτ. Το Ρίφτ άρχίζοντας από την Έρυθρα θάλασσα, περνάει μέσα από την Αιθιοπία και την Κένυα μέχρι και πέρα από τη λίμνη της Βικτωρίας. Είναι μία φορδία χαρακιά στη ζούγκλα που οι άποκρημνες πλαγιές της φτάνουν καμιά φορά τα τρεκόσια μέτρα. Καί σ' αυτό το σημείο τη δεύτερη νύχτα συνάντησαν τον ρινόκερο.

Ορμώντας με ταχύτητα τριάντα μίλιαν την ώρα, και χαμηλωμένο το κεφάλι έτσι ώστε το πελώριο κέρατό του να κρέμεται οτακόρυφα, ο ρινόκερος χύμηξε πάνω στο τζιπ. Ο Χάρρυ βούτηξε μέσα και άρπαξε το ένα χουίτπερυ. Ίσα ίσα που πρόφτασε να γυρίσει σάν άστραπη και να ρίξει. Η πρώτη σφαίρα χτύπησε το τεραστίο ζωάκιως διαδαινε δίπλα από τον Ντελακρουά και την ξανθιά.

Δίχως να πάρη άνάσα ο Χάρρυ ξανάρι-

ξε. Τώρα άπ' το πέντε μέτρα. Ο ρινόκερος παραπάτησε. Μισοτρέχοντας και μισοτρέκλινοντας ήρθε και έπεσε θορία στο πλευρό του τζιπ. Το αυτοκίνητο συγκλονίστηκε σάν να ήταν έτοιμο να έκραγι. Ο Χάρρυ τινάχτηκε έξω και θρόνιζε στο χώμα από την άλλη μεριά. Το όπλο έπεσε σ' ένα θάμνο. Άκουσε ένα μουγγρητό και ύστερα ένα ρόγχο. Το θηρίο σωριάστηκε σκοτωμένο ξύνοντας με το κέρατό του το πλευρό τρι τζιπ.

Ζαλισμένος ο Χάρρυ σηκώθηκε και πήρε το όπλο από το θάμνο. Ήλθε δόλτα το αυτοκίνητο και είδε τον ρινόκερο πεσμένο στο πλάι. Το μεγάλο του κέρατο άκουμπούσα την πίσω ρόδα. Σκόπευσε και έριξε άλλη μία σφαίρα στο μυαλό του ζώου. Ο ρινόκερος δεν σάλεψε.

Τρέμοντας σηκώθηκαν ο Ντελακρουά και η γυναίκα του από το χώμα και τον πλησίασαν.

Νομίζω πώς όλοι χρειαζόμαστε μία γουλιά είπε ο Γάλλος. Έβγαλε μία μπουτίλια και όλοι ρούφηξαν.

Ο Χάρρυ γύρισε να δη τις ζημιές.

Το πλευρό του τζιπ είχε βουλιάρει, η λαμαρίνα ήταν κομματιασμένη. Αλλά οι ρόδες ήταν άθικτες και καμιά από τις μηχανές λήψεως δεν είχε πάθει ζημιά.

Καλύτερα να προχωρήσαμε, είπε. Τα παιδιά θα θελήσουν να κομματιάσουν τον ρινόκερο και θα βρωμίσω ο τόπος.

Σκέφθηκε πώς το καμινόνι που είχαν πάρει μαζί τους δεν ήταν ίσως τόσο κακή ιδέα. Αλλά τότε πώς είχε προβλέψει ο Ντελακρουά την επίθεσι του ρινόκερου;

Αργότερα, το ίδιο βράδι, καθισμένος μέσα στη σκηνή του έπιε. Έπιε περισσότερα άπ' όσο θα έπρεπε τούτες τις ήμέρες. Η επίθεσις του ρινόκερου τον είχε τρομάξει. Όχι τόσο ο κίνδυνος, όσο γιατί άρχισε να πιστεύη πως πραγματικά θα ήταν κακορρίζικος από δώ και μπρός, για όλη τη ζωή του.

Άπωσδήποτε μία δλόκληρη έβδομάδα τίποτα δεν τους συνέβη. Η Έλεν και ο Φελίξ Ντελακρουά άπεδειχθή ότι ήταν καλύτερη συντροφιά άπ' ό,τι περίμενε ο Χάρρυ. Πάντως ήταν αρκετά γενναϊόδωροι με το κασόνι το ούισκυ που είχαν μαζί τους στο τζιπ. Τα βράδια καθόνταν οι τρεις τους γύρω από τη φωτιά κι άφουγκράζονταν

πελάτες του σε κάποια άποστασι. Η πείρα του είχε διδάξει πώς έτσι σε στιγμές κρίσεως μπορούσε να δώση διαταγές που κανείς δεν θ' άρνιόταν να υπακούσει. Αυτό θ' ήταν άδύνατο άν οι πελάτες έρχονταν σε μεγάλη έπαφή μαζί του και άρχιζαν να συζητάνε τις άποφάσεις του.

Ο Φελίξ Ντελακρουά, άνεκάλυψε πώς ήξερε πολύ περισσότερα για την Άνατολική Άφρική άπ' ό,τι είχε υποθέσει στην αρχή. Αυτό άνησυχούσε κάπως τον Χάρρυ, γιατί

Ο Φελίξ Ντελακρουά και οι δαιμονισμένοι Σομαλοί άρχισαν να πυρπολούν τις καλύδες.

ο Γάλλος δεν είχε κάνει λόγο για άλλα σασφάρι. Ωστόσο, ήξερε καλά την περιοχή. Στο τέλος ο Χάρρυ άπόδιωσε το πρόβλημα — ήν ήταν δηλαδή πρόβλημα. Τού χρειαζόνταν τα λεπτά. Δεν είχε διαδοί να χαλάσει τη δουλειά του, χώνοντας τη μύτη του στις δουλειές του Γάλλου.

Σκοπός του κυνηγιού, του είχε πεί η Έ-

Ο Χάρρυ διερωτόνταν ποιός ήταν πιό επικίνδυνος ή όμορφη Γαλλίδα ή τα άγρια θηρία της Ζούγκλας

τους πνιγμένους θόρυβους της ζούγκλας καθώς τα ζωά έφταναν ως γύρω από τη φωτισμένη έστιά. Πότε πότε άκούγόταν και το ούρλιαχτό της ύαινας.

Ο Φελίξ Ντελακρουά, όσο προχωρούσε το βράδι γινόταν πιο κακόκεφος. Κάτι θα τριγύριζε στο μυαλό του. Αλλά η Έλεν δεν έδειχνε να σκοτιζείται για τίποτα στον κόσμο. Η χιτώννια της διεσκέδαζε τους Χάρρυ και συχνά κουδούνιζαν οι δύο τους με τις άρες, ενώ ο Φελίξ καθόταν παρ'άμερα, σιωπηλός και βυθισμένος στη συλλογή του.

Μία δδομάδα προχωρούσαν στην κοιλάδα του Γκρέητ Ρίφτ. Έπειτα ξάφνου ένα βράδι ο Ντελακρουά ήρθε να δη τον Χάρρυ στη σκηνή του.

Σκέφτηκε να γυρίσουμε πίσω και ν' άνεβαινε την κοιλάδα, του έπιε.

Ο Χάρρυ σηκώθηκε από το ράντζο. Τον άνησυχίσε η άλλαγή αυτή των σχεδίων.

Θέλετε να γυρίσουμε στο Ναϊρόμπι; Όχι. Η κοιλάδα προχωρεί προς βορράν προς τα σύνορα της Άθρσουσίας. Έτσι δεν είναι; Ξεφύσηξε νευρικά το τσιγάρο του.

Μάλιστα, έτσι. Αλλά δεν είμαστε μακριά από τους καταρράκτες της Βικτωρίας. Η περιοχή είναι γεμάτη κυνήγι. Θά έχετε πολλές ευκαιρίες να τραβήξετε ώραιες σκηνές.

Ο Γάλλος πέταξε το τσιγάρο και το πάτησε με το πακούνι. Δίχως να τον κοιτάξει έπιε.

Έχουμε ξανάρθει και άλλοτε εδώ. Θέλω να ρίξω μια ματιά και στη θέραιο περιοχή.

Ο Χάρρυ ήταν σίγουρος πώς του έλεγε ψέματα, πώς ποτέ δεν είχε ξαναπαίει στους

καταρράκτες. Άλλωτικά θα τ' άναφέρει πιο πριν.

Η βορεινή περιοχή είναι τελείως γυμνή, έπιε. Δεν θα βρούμε κυνήγι. Άλλωστε θα χρειαστή να διασχίσουμε το βάλτο του Λοραίν. Είναι άδιάδατος την έποχη των κινδύνους. Είναι τρομερή η περιοχή.

Μά τώρα έχουμε έποχή ξηρασίας, έπιε ο Ντελακρουά.

Φυσικά, έπιε ο Χάρρυ. Παραδέχομαι ότι προσπαθώ να σας άλλάξω γνώμη. Έσεις κανονίζεται, δεν ύπάρχει αμφιβολία, αλλά μά την άλήθεια, δεν μπορώ να σας οδηγίσω εκεί χωρίς να σας είδοποιήσω για τους κινδύνους. Είναι τρομερή η περιοχή.

Ο Γάλλος χαμογέλασε ευγενικά. Όπως είπατε, έγω κανονίζω.

Θά το σκεφτώ, έπιε ο Χάρρυ. Μπορούμε να το ξανακουβεντιάσουμε αύριο το πρωί.

Έλπιζω να συμφωνήσετε μαζί μου, έπιε ο Ντελακρουά. Καί δγθηκε από τη σκηνή.

Ο Χάρρυ έπεσε στο ράντζο άνόρεχτος. Δεν του άρεσε η ιδέα. Πρώτα πρώτα το κυνήγι ήταν σπάνιο. Σε λίγο ο Ντελακρουά θα βαριόταν και θα έπέμενε να χωθούν στην παρθένο περιοχή για να δη κάτι να φωτογραφήσει. Είχε δει να συμβαίνει αυτό τόσες φορές με άλλους πελάτες που πεισματικά προχωρούσαν παρά τις συμβουλές του. Στο τέλος ο Γάλλος θα ξόδευε πολύ περισσότερα άπ' ό,τι λογάριαζε και τότε τι θα πείσσει για τον Χάρρυ.

Όσο περισσότερο το συλλογιζόταν, τόσο πιο άσχημα ένιωθε. Όλη αυτή η ιστορία του φαινόταν το λιγώτερο άλλοκοτη. Λες και ο Ντελακρουά είχε κάτι άλλο κατά νου παρά να τραβήξει σκηνές από την πανίδα της Άφρικής. Αλλά άν ήταν έτσι τι μπορούσε να κάνει αυτός; Εκείνο που τον ένδιέφερε ήταν να τελειώσει το σασφάρι και να ίκανοποιηθί ο πελάτης. Άλλωώς ήταν σίγουρο πώς άλλο πελάτη δεν θα ξανάδρισκε.

Καθόταν στη σκηνή του με το κεφάλι χωνό στο χέρι και σκεφτόταν το μέλλον του, όταν πλησίασε τη σκηνή η Έλεν Ντελακρουά. Κρατούσε ένα κλειστό μπουκάλι ούισκυ και δυό ποτήρια, σάν να σκόπευε να μείνι κοντά του καμπίσσο. Ο Χάρρυ σηκώθηκε από το ράντζο.

Μπορώ να μτώ; τον ρώτησε τρυφερά. Φυσικά. Έμεινε όρθιος.

Τού έδειξε το ράντζο.

Μπορώ να καθίσω; Η αυτό άντίκει-ιται στους κανόνες;

Καθήστε, της έπιε.

Κάθησε και άρχισε να ξεβουλώνη το ούισκυ. Εκείνος επίτηδες κάθησε σε ένα ξύλινο κιδώτο στην άλλη άκρη της σκηνής. Η νέα δεν έδειξε πώς το προσέας και πάλευε με τη σφραγίδα του μπουκαλιού. Σε λίγο τα παράτησε και το έδωσε στον Χάρρυ.

Σας παρακαλώ, άνοίξτε το σείς. Φοβάμαι πως έσπασαν όλα τα νύχια μου σε τούτο τον άγριοτόπο.

Ο Χάρρυ πήρε τη μπουκάλια και την άνοίξε μ' ευκολία.

Πού είναι ο άντρας σας; ρώτησε σιγά.

Κοιμάται. Την κοίταζε με άμχαναν. Έν τάξει, του έπιε. Ο Φελίξ έχει τις δυσκολίες στιγμές του. Αλλά δεν είναι ζηλιάρος.

Ο Χάρρυ άνασκηκωσε τους ώμους και έρωίξε στα ποτήρια ούισκυ. Πρόσθεσε νερό από το παγαούρι που κρεμόταν από το δοκάρι της σκηνής. Της πρόσφερε το ποτήρι.

Είς ύγεια, έπιε.

Είς ύγεια.

Τα φώς από τις λάμπες πετρελαίου που ήταν στήμένες στο τζιπ φώτιζε τη σκηνή και άκορπιζε κάπως το σκόνη. Έπεφτε πάνω στη γυναίκα άφήνοντας την στο μισοσκόνη. Τα σόρτες της, τραβηγμένα ψηλά καθώς κάθησε, ξεσκεπαζαν τα πόδια της. Ο Χάρρυ άθελά του την κοιτούσε.

Φαντάζομαι θα σας μίλησε ο Φελίξ για την άλλαγή των σχεδίων μας, του έπιε.

Μου έπιε πως θέλει να τραβήξω για τα σύνορα της Άθρσουσίας. Προσπάθησα να τον άποθαρρύνω. Δεν θα βρούμε τίποτα εκεί, ξέρετε.

Ίσως έχετε δίκιο, του έπιε. Αλλά δεν έχωμε ξαναπαίει εκεί. Θά θέλαμε να δούμε τον τόπο.

Κι αυτή έλεγε ψέματα. συλλογίστηκε

Χάρρου. 'Η εξέγησής της δεν είχε κανένα νόημα.

— Σας ειδοποιώ ότι θα προσπαθήσω να σας μεταπειλώ, της είπε.

— Εκείνη γέλασε.

— 'Ο Φελίξ είναι πεισματάρης.

— 'Επειτα ακούμπησε το χέρι στο ράντζο και ανάγειρε πίσω.

— 'Ελάτε να καθήσετε κοντά μου, του είπε. Δεν μ' αρέσει να βλέπω έναν άντρα καθισμένον πιο χαμηλά από μένα.

— 'Ο Χάρρου την κοίταξε μιά στιγμή. 'Εκείνη δεν κατέβασε το βλέμμα. 'Ο Χάρρου ξαφνίστηκε.

— Μου αρέσετε, του είπε. Φανίστες σκληράς. Καθήστε κοντά μου. Πάντα έχετε το δικαίωμα ν' αρνηθείτε αργότερα.

Της χαμογέλασε.

— 'Ενας τζέντλεμαν ποτέ δεν αρνείται. Γι' αυτό μ' έμεινε το ζήτημα. Ξαναγέμισε τα ποτήρια τους. 'Εχω αρκετές σκοτούρες στη ζουγκλά και δεν χρειάζεται να προσθέσω και έναν εξαγοιωμένο σύζυγο.

Του χαμογέλασε.

— Δεν θα σας το ζητήσω... τώρα.

Τό πρωί ο Χάρρου ξανασηχτήσε το ζήτημα με τον Ντελακρούα. 'Ο Γάλλος ήταν αλύγιστος.

— 'Εγώ, κάνω διακοπές και εγώ πληρώνω, είπε. Δεν βλέπω τι σας μέλει εσάς με ποιά τρόπο θα ξοδέψω τα λεπτά μου.

— Ασφαλώς δεν του άρεσε η αποδοκιμασία του σχεδίου του από τον Χάρρου.

— 'Εν τάξει πάμε, είπε ο Χάρρου. 'Ηθελα μόνο να ξέρετε τι πρόκειται να συναντήσωμε.

— Ξέρω τι κάνω, είπε ο Ντελακρούα.

— 'Ετσι άργα άργα προχώρησαν προς τα βορειοανατολικά, προς το "Ελ Ουάκ", εκεί που η 'Ιταλική Σομαλία και η 'Αθιοσυνία σχηματίζουν ένα τρίγωνο με την Κένυα. 'Η πορεία δεν ήταν κακή. Μόλις βγήκαν από την κοιλάδα, ο Χάρρου τους ώδηγησε από ένα ακοκτροχάλο δρόμο που ώδηγούσε μέσα από την περιοχή των Ουαντερόμπι. 'Ο δρόμος τους έφερε σε μιά κοιμόπολη, το Βατζίρ.

Στο Βατζίρ ανανέωσαν τις προμήθειές τους, ιδίως σε ούισκυ και ο Χάρρου αγόρασε ένα καινούργιο ρολόι, αφού το παλιό είχε σαρωθεί από τη μέση επίθεσι του ρινόκερου. 'Ο Χάρρου άγαπούσε το πιστό, τώρα περισσότερο από κάθε άλλη φορά, και δεν μπορούσε παρά να προσέξει πως οι Γάλλοι που του είχαν κάνει παζάρια για την άνοιξη του προθύμα ξοδεύαν τα λεπτά τους για να τον εφοδιάζουν με ούισκυ. Δεν έβρισκε εξέγηση για τούτη τη γεννοιαδαρία.

Πέρα από το Βατζίρ ο δρόμος γινόταν μονοπάτι, που περνούσε μέσα από τις άγριες εκτάσεις, όπου μόνο χαμόκλαδο φύτρωναν. 'Εδώ ο Χάρρου χρειάστηκε μιά μέρα για να κυνηγήσει για το φαγητό τους. Ξεκίνησε μόνος του. 'Ενας από τους λόγους που τον έκανε να πάει πρόθυμα ήταν γιατί ήθελε να ξεφύγει προσωρινά από την αλλοκλητική υπερπέντασι που του δημιουργούσαν οι πελάτες του. Το χάρηκε το κυνήγι. 'Ηταν το πρώτο που έπειτα από τέσσερις μήνες. 'Αφού ακολούθησε δυό ώρες τα χνάρια, πέτυχε μιά αντίλοπη, σπάνιο είδος σε τούτα τα μέρη. 'Ο Χάρρου έριξε το υπέροχο πλάσμα με την πρώτη, από τα διακόσια μέτρα. Χάρηκε με το σημάδι του. 'Αργότερα στον καταυλισμό μαγειρέψε το θήραμα για τους πελάτες του, ρίχνοντας τα κομμάτια το κρέας πάνω στις φλόγες. Με δυό ποτηράκια ούισκυ το γεύμα ήταν βασιλικό.

— Το θράδι ένωσε πιο άνετα με τον έαυτο του. Τόσο άνετα που είχε να νιώσει μήνες ολοκληρωτός. Καί ήταν η τελευταία φορά που θα ένιωθε έτσι για πολύ καιρό.

Από τα δοκίμια του Βατζίρ τραβήξαν στο "Ελ Ουάκ", ένα χωριό από λαοπλοκάλους, δέκα μίλια από τα σύνορα της Σομαλίας. 'Εδώ το μονοπάτι χωρίζεται. Το άριστερο ώδηγούσε κατευθείαν στα σύνορα της 'Αθιοσυνίας. Το δεξιό ξετυλιγόταν κατά μήκος των συνόρων της Σομαλίας, ανάμεσα στην θαμνώδη περιοχή. 'Ο Ντελακρούα διάλεξε το δεξιό — ο Χάρρου δεν κατάλαβε για ποιά λόγο. 'Αλλά το ίδιο του έκανε. Καί ώδηγούσε μπροστά το τζιπ, ενώ πίσω ακολουθούσε το καμινιόν.

Σ' όλο το ταξίδι προς το βορρά ή "Ελεν Ντελακρούα συνέχισε να φλερτάρει με τον Χάρρου. Είτε άπλως έτλητρε είτε είχε βαρεθεί τον άντρα της. Ποιος ξέρει. 'Ο Χάρρου πάντως δεν ήξερε. Τώρα, την πρώτη νύχτα

τους μετά το "Ελ Ουάκ" ξαναρσε στη σκηνή του Χάρρου.

— 'Ο Χάρρου ήταν ξαπλωμένος στο ράντζο του και διάβαζε τη στιγμή που μπήκε η νέα. 'Η ώρα ήταν περασμένη, μετά τα μεσάνυχτα. Φορούσε μιά νυχτική, και κρατούσε ένα μπουκάλι. 'Ηταν κιόλας πινόμενη και κάπως ανόστατη. 'Ανάγειρε στο δοκάρ της σκηνής.

— Γειά σου, αγάπη μου, του είπε. Θέλεις να πιούμε ένα ποτηράκι;

— 'Η νυχτική της ήταν από διάφανο μεταξωτό και μπροστά του διαγραφόνταν το υπέροχο σώμα της. Για μιά στιγμή ο Χάρρου δεν είπα τίποτα.

— Και λοιπόν; Είμαι παρείσακτη;

— 'Οχι της είπε. 'Ελα μέσα, μιά και έφτασες ως εδώ.

— Άφησε την πόρτα της σκηνής να πέση πίσω της καθώς μπήκε. 'Η σκηνή θυβίστηκε

— 'Ο Γάλλος σημάδεψε τον Χάρρου. 'Ο Σομαλός τον αφώπλισε.

— 'Ενα μισοσκόταδο, τώρα που δεν έμπαινε το φως από τις λάμπες του πετρελαίου. 'Η "Ελεν Ντελακρούα" κούνησε με κάποια αδεχαιότητα πλάι τον στο ράντζο και ανάγειρε προς τα πίσω δάζοντας τη μπισιτία πάνω στο στομάχι της.

— 'Ο Χάρρου άπλωσε το χέρι να πιάσει τη μπισιτία. "Αρξισαν να τον αηδιάζουν οι Ντελακρούα και η άκατανόητη συμπεριφορά τους.

— Δώσε μου την, της είπε. Πριν το ρουφίξω όλο.

— Μή σου κυνή σταγόνα, χαχάνισε κείνη. Κι' έσφιξε πιο δυνατά τη μπισιτία.

— 'Ελα τώρα, της είπε ο Χάρρου. 'Αλλά δεν του την άφηνε. Ξάνου της άρπαξε τη μπουκάλια. 'Αλλά αντί να του την αφήσει, κυλίστηκε προς το μέρος του. Το κορμί της δρέθηκε μέσα στην αγκαλιά του. Καί οι δυό παράτησαν τη μπισιτία. Κύλισε καταγής και το ποτό άρχισε να ποτίζει το χόμα.

— 'Ο διάολος να πάρη, μούγγρισε ο Χάρρου. Προσπάθησε να την σηκώσει, αλλά εκείνη κρεμόταν πάνω του και δεν τον άφηνε.

— "Όπως θές, της είπε και την έσφιξε πάνω του. 'Εκείνη δεν του έφερε καμιά αντίσταση.

Σε λίγο τραβήχτηκε από κοντά της.

— 'Εν τάξει, της είπε. 'Ικανοποιήθηκες τώρα;

— 'Εκείνη κρεμάστηκε πάνω στο μπράτσο του.

— Μ' αρέσεις, Χάρρου. Γιατί είσαι τόσο πικρόχολος; 'Η μήπως φοβάσαι τον Φελίξ;

— 'Οχι, της είπε κοφτά. Δεν φοβάμαι τον Φελίξ.

— 'Ισως σε καθουχάσει αν σου πω πως δεν είμαστε παντρεμένοι.

— 'Ο Χάρρου την κοίταξε ξαφνιασμένος.

— Μπά... είπε.

— "Αλλωστε, τον βορέθηκα. Είναι κακό κέφος και άποτομος όληνώρα. 'Εσύ κρατάς καλύτερη συντροφιά. Το ήξερες αυτό, Χάρρου.

— "Όστε δεν είστε παντρεμένοι; Κούνησε το κεφάλι της.

— Ποτέ μου δεν θα μού περνούσε από το μυαλό να τον παντρευτώ. 'Εχει λεφτά, κάνει πράγματα συναρπαστικά, με παίρνει ταξίδια. 'Αλλά δεν είμαστε παντρεμένοι. Τώρα λοιπόν τον βορέθηκα, βορέθηκα τη ζουγκλά, βορέθηκα να ζω σε μιά σκηνή χωρίς να κάνω τίποτα.

— 'Ο Χάρρου την κοίταξε πάλι.

— Τι σχεδιάζει λοιπόν; Γιατί ήλθαμε στα δοκίμια του "Ελ Ουάκ";

— Του έριξε μιά κοκίμοψη ματιά.

— Τι θέλεις να πής; Για να δώλωμε φωτογραφίες;

— Μα από τη στιγμή που φτάσαμε εδώ δεν έβγαλε ούτε μία. 'Η μήπως δεν το ποσέξες;

— Άναγκασσε τους ώμους της και δάγκωσε τα νύχια.

— Δεν ξέρω. Δεν ξέρω τι θέλει να κάνει. Κάποτε είναι κακόκεφος και δεν θέλει να δώζη φωτογραφίες. Μη σε νοιάζει γι' αυτόν, είπε απότομα. Θέλω να τον αφήσω, θέλω να φύγω.

Κάτι είχε πάνω της — όχι μόνο η ομορφιά της — που τραβούσε τον Χάρρου. Μιλούσε σταράτα και θαρραλέα, δυό προσόντα που τα θαύμαζε σε μιά γυναίκα. 'Απλωσε τα χέρια της στα γονατά του και τήν χάιδευε καθώς κουδέντιζαν.

— 'Ισως όταν γυρίσωμε στο Ναϊρόμπι, του ψιθύρισε. 'Ισως τότε μπορούμε να κάνουμε χωρίς αυτόν.

— Άργότερα εκείνη τη νύχτα, όταν έφυγε πιά η "Ελεν, ο Χάρρου βγήκε από τη σκηνή του στην αφρικανική νύχτα για να δεχθεί τη βίβα που τον έταζε πριν πέση να κοιμηθεί. Στεκόταν δίπλα στο τζιπ για να σιγουρευτεί πως δεν είχαν αφήσει μέσα τα όπλα (ο νόμος απαγορεύει να μενουν τα όπλα αβύλακτα) όταν άκουσε ένα ανάδεμα στους θάμνους. 'Ανωστήθηκε ήσυχα και άφουγκράστηκε. Σιγά σιγά ο θορύβος τον πλησίασε και τότε ο ένας από τους δυό ίθαγενείς που είχε προσλάβει ο Ντελακρούα παρουσιάστηκε στην κατασκήνωσι ανασταίνοντας λαχανιασμένος σαν να είχε τρέξει επί ώρα.

— 'Ο Χάρρου ταραχτηκε. Οι ίθαγενείς δεν έπρεπε να φύγουν χωρίς να ζητήσουν άδεια. 'Η πρώτη του σκέψις ήταν να βγή μπροστά του και να τον καταδιώξει. 'Αλλά τότε ο Χάρρου πρόσεξε πως ο ίθαγενής άντι να τραβήξει για το γιατάκι που είχαν στήσει οι άλλοι άχθοφόροι, προχώρησε θαρρετά και έχωσε το κεφάλι του στη σκηνή του Ντελακρούα. Σε μιά στιγμή μπήκε μέσα.

— 'Ο Χάρρου δυσχεστάθηκε. 'Ηταν το λιγότερο ασυνήθιστο ένας ίθαγενής να έχη τόσο θαρρος με τους πελάτες. Δεν του άρεσε αυτό. 'Επρεπε να μιλήσει για τούτο στον Ντελακρούα. 'Αλλά θα έπρεπε να περιμένει ως το πρωί. 'Ο Χάρρου δεν ήθελε να δημιουργήσει επεισόδιο μπροστά στον ίθαγενή. Στενοχωρημένος και ανήσυχος γύρισε στο κρεβάτι του.

Τό πρωί σηκώθηκε χωρίς και έφυγε για κυνήγι. Δεν χρειαζόταν στην πραγματικότητα, αλλά τόσο είχε εύχαρηστην χδές με το κυνήγι της αντίλοπης που ήθελε να ξαναδοκιμάσει την τύχη του. Δεν συνάντησε τίποτα και έπειτα από δυό ώρες γύρισε στον καταυλισμό, μήπως ήθελε ο Ντελακρούα να ξεκινήσει για φωτογραφίες.

Διάβαινε κείνη τη στιγμή από ένα ύψωματάκι που όριβας κάτω του ήταν το τζιπ και το καμινιόν, όταν αντίκρυσε τους ίθαγενείς. 'Ηταν καμιά δεκαριά και στέκονταν σε ημικυκλίο μπροστά στον Ντελακρούα, που ακολουπιμένος νυχελικά στο καμινιόν τους μιλούσε. Στην αρχή ο Χάρρου δεν κατάλαβε από ποιά φυλή είναι. 'Επειτα τους άναγνώρισε. 'Ηταν Σομαλοί. Μερικοί φορούσαν κόκκινα φέσια πάνω από τα κοντά μαλλιά τους. 'Αλλοι ήταν ντυμένοι με λεύκανα ευρωπαϊκών κυνηγετικών στολών. 'Ενας μάλιστα φορούσε γυναικείο παντελόνι που του έρχονταν τόσο κοντό ώστε μόλις έφτανε ως τα γονατά του.

Οι περισσότεροι ήταν ώπλισμένοι με κοντά δοράτα, που οι αιχμές τους ήταν πλατιές σε σχήμα φύλλων αφρηλατημένες από σίδερο. 'Αλλά δυό απ' αυτούς είχαν ουνίτσσεστερ των 0,306. 'Ηταν πανέτοιμοι για μάχη. 'Αλλά τί γύρευαν στην κατασκήνωσι τους; 'Ο Χάρρου συνόλασε την έπισκεψι τους με την χρεοσινοβραδινή τρεχάλα του άχθοφόρου τους.

Πλησίασε διάστικτα. Προσπέρασε τους

Σομαλούς και στάθηκε μπροστά στον Ντελακρούα.

— Γιατί τους αφήσατε να πλησιάσουν τον καταυλισμό; ρώτησε. Δεν ξέρετε ότι θα δημιουργήσουν φασαρίες με τους άχθοφόρους μας;

— 'Ο Ντελακρούα χαμογέλασε καθουχάστικα.

— Σας παρακαλώ, μη ξεάπτεσθε, Χάρρου. 'Όλα είναι εν τάξει. Σας διαβεβαιώ.

— Έπιασε τον Χάρρου φιλικά από το μπράτσο. 'Ελάτε, θέλω να σας μιλήσω ένα λεπτό.

— Έγνεψε φιλικά στους Σομαλούς και τον τράβηξε. Τό χέρι του κρατούσε ακόμα τό

— 'Εμπόριο ανθρώπων για να κερδίσουμε πολλά λεφτά, είπε με κυνικότητα ο Ντελακρούα

μπράτσο του Χάρρου σαν να φοβόταν πως ο λευκός κυνηγός θα δοκίμαζε να του φύγει. Τον ώδηγησε στη σκηνή του. 'Η "Ελεν ήταν ξαπλωμένη στο ράντζο και διάβαζε ένα βιβλίο. 'Ο Ντελακρούα ούτε την κοίταξε.

— 'Ελεν, έφερε μας κάτι να πιούμε και ξω μας μόνους.

— Σηκώθηκε από το ράντζο.

— Δεν είναι ακόμα δέκα η ώρα. Λίγες ώρες για να αρχίσεις το πιστό, Φελίξ. 'Αλλωστε αφού δεν σ' αρέσει.

— Κανε ό,τι σου λέω. Δεν μ' αρέσουν οι αντίλογες.

— 'Επειτα γύρισε στον Χάρρου και του χαμογέλασε τρίτοντας τα χέρια του. Σίγουρα ήταν ικανοποιημένος από τον έαυτο του.

— Λοιπόν, κύριε Τζέισον, καλά τα κτάφερα να σας κοροδέσω. 'Ετσι;

— 'Ετσι φαίνεται, κύριε Ντελακρούα.

— Θέλω να πω, πως δεν πιστεύατε βέβαια ότι ήθελα να έλθω στο βορρά για κυνήγι; Σωστά; 'Αλλά δεν μπορούσατε να υποθέσετε τον πραγματικό σκοπό μου καίτοι ήλθατε μαζί μου.

— 'Ο Χάρρου κατένεψε.

— Τα καταφέρατε, Ντελακρούα. Θαυμάζω την περιφημιά απάτη σας.

— 'Η "Ελεν γύρισε με τα ποτήρια και με τα τους άφησε. 'Ο Ντελακρούα ύψωσε άργα το ποτήρι του.

— Στην επιτυχία της... χμ... της έκτρατες, είπε. 'Αξίζει να το γιορτάσουμε.

— 'Ο Χάρρου δεν του αποκρίθηκε. Δεν ήθελε να πη. Καταλάβαινε πως καλύτερα θα έκανε να διατηρήσει πλήρη τον έλεγχο του έαυτου του. 'Επρεπε να ανακαλύψει τι συνέβαινε. 'Ερριξε μιά ματιά στο ούισκυ και ύστερα κάρφωσε το βλέμμα στον Ντελακρούα.

— 'Εν τάξει, με ξεγελάσατε. Ποιος είναι ο σκοπός σας;

— Κάτι που θα είναι αφάνταστα επικερδές και για τους δυό μας.

— Δεν έχω αμφιβολία γι' αυτό, είπε ταρακτατικά ο Χάρρου. Παρόνομο, υποθέτω.

— 'Ν, βέβαια, ασφαλώς.

— 'Εν τάξει. 'Ας τό ακούσω.

— Δεν τό μαντεύετε; 'Ο Ντελακρούα βαινόταν να γλεντά με την άμχηναία του Τζέισον.

— 'Ο Χάρρου θύμωσε.

— Ντελακρούα, σταμάτα τις σαχλαμάρες. Τι σχεδιάζεις. 'Ααθρεμπόριο έλεφαντόδοντος, είτε μέσα του.

— 'Ο Γάλλος ρούφηξε νευρικά τό τσιγάρο του.

— 'Αφού θέλετε να μάθετε, κ. Τζέισον, σκοπός του ταξιδιού μου είναι οι σκλάβοι.

— Σκλάβοι; 'Ο Χάρρου αποσβολώθηκε.

— 'Ηξερε πως το δουλεμπόριο συνεχίζονταν ανάμεσα στην 'Αφρική και σε πολλές αραβικές πόλεις, αλλά του φαινόταν πολύ ύπτιανο, πολύ απόκομο, ώστε να δρεθίσει κι' αυτός άνακατεμένος σε κάτι τέτοιο.

— Σκλάβοι, Τζέισον, σκλάβοι. 'Η Νασιά, ο Ναντί, ο Κιτσιγκίς. 'Εκατό λίρες ή μιά για τις νέες και ύγιεις. Τα μάτια του γυάλιζαν λιμωμένα. 'Ανάγειρε στο ράντζο για να μιλήσει σιγά στον Χάρρου.

— Δέκα χιλιάδες λίρες για εκατό σκλάβους. Μόνο για εκατό. 'Εκατό δεν είναι τίποτα. Πεντε-έξη ταξίδια τις καλύτερα. Και τότε, με δέκα χιλιάδες λίρες μπορεί κανείς ν' απασυρθεί από τις επιχειρήσεις, κύριε Χάρρου Τζέισον.

— Με μισοκλείστα μάτια ο Χάρρου παρμ-

κολούθησε τη θριαμβευτική έκφρασι στο πρόσωπο του Ντελακρούα.

— 'Αν καταλαβαίνω καλά μου κάνετε προσφορά, ρώτησε.

— Φυσικά. Τι νόμιζες; Χρειαζόμαστε ένα καλό άνθρωπο που να ξέρη τη χώρα. Είσαι χρεωκοπημένος. Σ' έχουν στο μαύρο πίνακα στο Ναϊρόμπι. Είχα φροντίσει να τ'α μάθω αυτά προτού μού τ'α πής. Σε θεωρών γρουσουζή.

— 'Ανέμισε το τσιγάρο του στον αέρα.

— 'Ν, βέβαια, ποτέ-ποτέ θα κλείνης δουλειά σε κανα δυό μικρά σάφαρι, αλλά μη περιμένεις πιά μεγάλα δουλειά. Είσαι ξαφλημένος στο Ναϊρόμπι, δεν τόξερες;

Καί εγώ σου κάνω μιά καλή προσφορά. Θα χωρίσωμε τα κέρδη στα τρία. 'Ενα τρίτο δικό σου, ένα τρίτο δικό μου, και ένα τρίτο για τους Σομαλούς.

— 'Ο Τζέισον τον κοίταξε ψυχρά.

— Καί σύ θα κρατήσεις τό μερίδιο των Σομαλόν και θα τους πληρώσης με ψιούλα.

— 'Ο Ντελακρούα έσμιξε με φρόδια.

— 'Εν τάξει. 40 με 60οο. Δέχεται; 'Ο άπληστος Γάλλος δεν σκόπευε να σιράσει στη μέση παρά μόνο αν εξαγαγάζονταν.

— Κι' από που θα προμηθευτής τό...

— 'Ο Ντελακρούα έσμιξε με φρόδια.

— 'Εν τάξει. 40 με 60οο. Δέχεται; 'Ο άπληστος Γάλλος δεν σκόπευε να σιράσει στη μέση παρά μόνο αν εξαγαγάζονταν.

— Καί σύ θα κρατήσεις τό μερίδιο των Σομαλόν και θα τους πληρώσης με ψιούλα.

— 'Ο Ντελακρούα έσμιξε με φρόδια.

— 'Εν τάξει. 40 με 60οο. Δέχεται; 'Ο άπληστος Γάλλος δεν σκόπευε να σιράσει στη μέση παρά μόνο αν εξαγαγάζονταν.

— Καί σύ θα κρατήσεις τό μερίδιο των Σομαλόν και θα τους πληρώσης με ψιούλα.

— 'Ο Ντελακρούα έσμιξε με φρόδια.

— 'Εν τάξει. 40 με 60οο. Δέχεται; 'Ο άπληστος Γάλλος δεν σκόπευε να σιράσει στη μέση παρά μόνο αν εξαγαγάζονταν.

— Καί σύ θα κρατήσεις τό μερίδιο των Σομαλόν και θα τους πληρώσης με ψιούλα.

— 'Ο Ντελακρούα έσμιξε με φρόδια.

— 'Εν τάξει. 40 με 60οο. Δέχεται; 'Ο άπληστος Γάλλος δεν σκόπευε να σιράσει στη μέση παρά μόνο αν εξαγαγάζονταν.

— Καί σύ θα κρατήσεις τό μερίδιο των Σομαλόν και θα τους πληρώσης με ψιούλα.

— 'Ο Ντελακρούα έσμιξε με φρόδια.

— 'Εν τάξει. 40 με 60οο. Δέχεται; 'Ο άπληστος Γάλλος δεν σκόπευε να σιράσει στη μέση παρά μόνο αν εξαγαγάζονταν.

— Καί σύ θα κρατήσεις τό μερίδιο των Σομαλόν και θα τους πληρώσης με ψιούλα.

— 'Ο Ντελακρούα έσμιξε με φρόδια.

— 'Εν τάξει. 40 με 60οο. Δέχεται; 'Ο άπληστος Γάλλος δεν σκόπευε να σιράσει στη μέση παρά μόνο αν εξαγαγάζονταν.

— Καί σύ θα κρατήσεις τό μερίδιο των Σομαλόν και θα τους πληρώσης με ψιούλα.

— 'Ο Ντελακρούα έσμιξε με φρόδια.

— 'Εν τάξει. 40 με 60οο. Δέχεται; 'Ο άπληστος Γάλλος δεν σκόπευε να σιράσει στη μέση παρά μόνο αν εξαγαγάζονταν.

— Καί σύ θα κρατήσεις τό μερίδιο των Σομαλόν και θα τους πληρώσης με ψιούλα.

— 'Ο Ντελακρούα έσμιξε με φρόδια.

— 'Εν τάξει. 40 με 60οο. Δέχεται; 'Ο άπληστος Γάλλος δεν σκόπευε να σιράσει στη μέση παρά μόνο αν εξαγαγάζονταν.

— Καί σύ θα κρατήσεις τό μερίδιο των Σομαλόν και θα τους πληρώσης με ψιούλα.

— 'Ο Ντελακρούα έσμιξε με φρόδια.

— 'Ο Ντελακρούα κούνησε τό κεφάλι θλιμμένα.

— Αυτούμαι, πάρα πολύ. Καί με μίαν απότομη κίνησι τραβήξε τό σαρανταπεντάρι του και τό κάρφωσε στη μέση του Χάρρου.

— Μή κουνηθής, Τζέισον.

— 'Ο Χάρρου σήκωσε τα χέρια άργά. Δίχως να τραβήξη τα μάτια από πάνω του, ο Ντελακρούα φώναξε κάτι σ' ένα άναμικτο ιδίωμα Γαλλικών και μίος διαλέκτου της Σομαλίας που ο Τζέισον δεν μπόρεσε να καταλάβη. Δυό φεσφόροι ίθαγενείς έχωσαν τα κεφάλια τους στο άνοιγμα της σκηνής. 'Ο Ντελακρούα τους έδειξε τον Χάρρου και οι ίθαγενείς μπήκαν. Τον έσπασαν από τα χέρια και τον έσπρωξαν έξω. 'Εκεί του έδσαν τα χέρια σφιχτά μ' ένα σχοινί. Τούδσαν και τό πόδια.

Μιά στιγμή αργότερα, ο Χάρρου, μισοζαλισμένος ακόμα από την αϊφνίδια τροπή της καταστάσεως, ήταν ριγμένος στο ράντζο της σκηνής του Ντελακρούα.

— Κτήνος, ψιθύρισε κοιτάζοντας με λύσσα τον Γάλλο.

— 'Ο Φελίξ ρούφηξε νευρικά τό τσιγάρο του.

— Αυτούμαι, Τζέισον, αλλά δεν μπορώ να σ' αφήσω έλεύθερο. 'Η στάσι σου αντίζεται στην επιτυχία των σχεδίων μου.

— Καί που στό διάβολο νομίζεις ότι θα πάω;

— 'Ο Φελίξ Ντελακρούα ανασήκωσε τους ώμους.

— Γιατί να τό διακινδυνέσω; Μπορεί να πάρης τό αυτοκίνητο και να τρέξης να με καταδώσης στο Ναϊρόμπι.

— 'Ο Χάρρου χαμήλωσε τό κεφάλι.

— Καί λοιπόν; Τι πρόκειται να με κάνης;

— Σου όμολογώ ειλικρινώς ότι δεν ξέρω. Μου ξεφύτρωσε ένα πρόβλημα που δεν τό περιμένα. 'Ημουν βέβαιος ότι τό κάλλη της "Ελεν θα σε έπειθαν. Καί σέ-φου να χάσω τόσο καιρό μαζί σου. Στο

— 'Ο Χάρρου ξαφνικά κατάλαβε ότι ήταν δέσμιος ενός μεγάλου άπατεώνος

μάτησε λίγο παρακολουθώντας τον Χάρρου καταπρόσωπο. "Ν, μη την πρες στα σοβάρα. Αυτό είναι τραγικό, γέλασε. Λοιπόν, αφού αυτή δεν μπόρεσε να σε πείσει, είμαι σίγουρος πως δεν θα τα καταφέρω ούτε εγώ. "Όστε τί πρέπει να σε κάνωμε τώρα; "Ισως σε πουλήσωμε δούλο. Θά σου άρεσε, θάσαι σκλάβοκι στο αρχοντικό κάποιου "Αραβα. Μπορεί να σε εύνοη, χίσουν κιόλας. Πως σου φαίνεται, Χάρρου, ένας χοντρούλης σπανός εύνοηχος;

— 'Ο τρόπος του έφάνη άλλοτε. Κάθισε καί έπιασε τον Χάρρου από τους ώμους.

— "Ακουσε, φίλε, γιατί δεν έρχεσαι μαζί μας; Δεν θα χάσης τίποτα, και θα κερδίσης τα πάντα.

— 'Ο Χάρρου κούνησε τό κεφάλι. Από τη στιγμή που θα έμπλεκε στην παλαιοδουλεία, δεν υπήρχε σωτηρία. Δεν

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 31)

— Λίο, έπόμενε ο Μπονασιέ. Ποτέ! Ποτέ!
— Έσύ τ'αφες δ'χι, κύριε, αλλά έχεις μία γυναίκα.

— Μάλιστα, κύριε, τουλάχιστον είχα. Την κλέψανε.

— Ποιός;
— Υπομιμάζομαι κάποιος ψηλός μελαχροινός, με ύψος μεγάλου αρχοντα.

— Ωστε τόν ξέρετε; συνωφροδότηκε ο διευθυντής.

— Μάλιστα... τρόπος του λέγειν, τραύλισε ο Μπονασιέ. Κατάλαβε πως είχε πατήσει τόν λάκκο. Όχι, δ'χι, δέν τόν ξέρα.

— Ρίχτε τόν στα ύπογεια, είπε ο διευθυντής.

— Αλή μου και τρεις αλή, θρηνούσε ο Μπονασιέ, καθώς τόν έφερναν. Τι έκανε ή γυναίκα μου; Λυπηθήτε με, ώχ!

— Όλη τη νύκτα, έμεινε καθισμένος στο σκαμνί στο σκοτάδι, κι' άναρωτιόταν τί θα τόν έκαναν. Τό άλλο πρωί, ήλθε πάλι ο διευθυντής.

— Έλα, άνθρωπέ μου, πρέπει να μετανοήσης και να πής την αλήθεια. Πού είναι ή γυναίκα σου;

— Σας είπα, την έκλεψαν.

— Ναί. αλλά τ'όσους και ο νοικάρης σου, ο κύριος ντ' Άρτανιάν την έκρυψε από τήν άστυνομία.

— Την έκρυψε! Τι σημαίνει αυτό;

— Ότι αυτός είναι τώρα στα χέρια μας. Μπορείς να τόν ρωτήσεις.

— Ο διευθυντής έγεννε στους φύλακες, που ώδήγησαν μέσα τόν "Άθω.

— Μά, αυτός δέν είναι ο κύριος ντ' Άρτανιάν, φώναξε ο Μπονασιέ.

— Ποιός έσθε τότε; ρώτησε ο διευθυντής.

— Όνομάζομαι "Άθω.

— Μά είπατε ότι λέγεσθε ντ' Άρτανιάν.

— Κάθε άλλο. Οί άνδρες σας έπέμεναν ότι ήμουν ο ντ' Άρτανιάν.

— Πάντως, είπε ο Μπονασιέ, αυτός σίγουρα δέν είναι ο νοικάρης μου, που είναι νεαρός, μόλις γύρω στα είκοσι. Όσο για τη γυναίκα μου, συνέχισε, άν δέπραξε άνεσις, την άποκηρύσσω.

— Μπά, έκανε ο διευθυντής. Όδηγήσατε και τούς δυο στα κελιά τους.

— Ό "Άθω, δέβαια, ήταν ήρεμος, αλλά ο Μπονασιέ έκλαιγε και ώδύρετο, καθώς τόν έπαιρναν.

— Ό δύστυχος Μπονασιέ πέρασε όλη εκείνη την ήμέρα με θρήνους. Τό ίδιο βράδι, ξαναγύρισαν οί θεσμοφύλακες και τόν πήραν. Τόν έκλεισαν σ' ένα άμάξι, που τό φρουρούσαν τέσσερες έφιπποι.

— «Είμαι χαμένος», είπε μέσα του. «Με ώδηγούν στην κορεμάλα». Ρίχτηκε στο κάθισμα μισολιπόθυμος, καθώς τό άμάξι διέσχισε τούς δρόμους και, τέλος, σταμάτησε μπροστά σε μία χαμηλή πόρτα. Ήταν τόσο τσακισμένος, που χροιάστηκε να τόν μεταφέρουν, μέσα από ένα διάδρομο, μετά να τόν ανεβάσουν από μία σκάλα και να

τόν μπάσουν σ' ένα δωμάτιο, όπου τόν έρριξαν σ' ένα κάθισμα. Τέλος, μαζεψε τό κουράγιο του και άνοιξε τά μάτια. Τό κάθισμα ήταν πολυτελέστατο και τά παράθυρα τού δωματίου είχαν κόκκινες δελουδένες κουρτίνες.

— «Δέν μπορουν να με κρεμάσουν εδώ», είπε μέσα του.

— Έλα, πρόσταξε ένας άξιωματικός και τόν ώδήγησε σε μία πολυτελή αίθουσα. Στους τοίχους κρέμονταν σπαθιά και όπλα και στο κέντρο ύπρχε ένα μεγάλο τραπέζι, σκεπασμένο με χάρτες.

Μπροστά στο τζάκι, στεκόταν ένας άνδρας μέσου αναστήματος. Ήταν άλαζονικός, με μάτια που πετούσαν άστραπές, πλατύ μέτωπο και άδύνατα μάγουλα. Είχε μουστάκι και ένα μικρό περιποιημένο γενάκι.

— Ήταν — άν και ο Μπονασιέ δέν τό ήξερε — ο ίδιος ο καρδινάλιος Ρισελιέ. Ήταν άπρηστοχρημένος, καταστρώνοντας τά σχέδια της μάχης της Ρωσέ.

— Δώσε μου τά έγγραφα και φύγε, πρόσταξε.

Καθώς διάβαζε τά έγγραφα τού Μπονασιέ, έρριχνε πότε πότε ματιές στον τρομοκρατημένο άνθρωπάκο. «Τούτος εδώ δέν είναι συνωμότης», μουρμούρισε σιγανά στον εαυτό του.

— Κατηγορείσαι για έσχάτη προδοσία, είπε ο καρδινάλιος.

— Σας όρκίζομαι δέν ξέρω τίποτα.

— Συνωμότης με την γυναίκα σου και τόν δούκα τού Μπάκιγχαμ.

— Την άκουσα μονάχα να λήη ότι ο καρδινάλιος είχε παρασύρει τόν δούκα στο Παρίσι.

— Τό είπε αυτό;

— Ό καρδινάλιος ήταν θυμωμένος.

— Μάλιστα, αλλά τής είπα πως άσφαλώς θα κινή λάθος.

— Ποιός έκλεψε την γυναίκα σου; ρώτησε ο καρδινάλιος.

— Δέν ξέρω. Έχω ύποψίες, αλλά ο διευθυντής της φυλακής θύμωσε, όταν τού τις είπα κι' έτσι, δέν τις έχω πιά.

— Ό καρδινάλιος προσπάθησε να κρύψη ένα χαμόγελο. Σίγουρα τούτος εδώ δέν ήταν ο τύπος τού ήρωα.

— Σου είπαν πως τ'όσους ή γυναίκα σου

— Τό έμαθα στη φυλακή. Μήπως ξέρετε πού βρίσκεται;

— Θα τό μάθωμε. Ό καρδινάλιος πάντα τά μαθαίνει όλα.

— Ό Ρισελιέ κτύπησε ένα κουδούνι. Ένας άξιωματικός παρουσιάστηκε.

— Στείλτε να καλέσετε άμέσως τόν Ροσφόρ.

— Ό κόμης είναι εδώ, Σεβασμιώτατε. Περιμένει να τόν δεχθήτε.

— Σεβασμιώτατε! ανέκραξε ο Μπονασιέ και τά μάτια του τέντωσαν διάπλατα από τόν τρόμο.

Μπήκε ένα άνδρας.

— Αυτός είναι! φώναξε ο Μπονασιέ. Αυτός έκλεψε την γυναίκα μου.

— Ό καρδινάλιος κτύπησε τό κουδούνι.

— Να τόν φυλάτε καλά, είπε στον άξιωματικό.

— Όχι! φώναξε ο Μπονασιέ. Έκανα λάθος. Δέν την έκλεψε ο κύριος.

— Πάρτε αυτόν τόν άνόητο, είπε ο καρδινάλιος.

— Ό Ροσφόρ περίμενε άνυπόμονα μέχρι να φύγει ο Μπονασιέ.

— Ό δούξ και ή βασίλισσα συναντήθηκαν! είπε στον καρδινάλιο.

— Πού;

— Στο παλάτι.

— Ποιός σας τό 'πε;

— Η κυρία Λανούα, που είναι άφωτισμένη στην Σεβασμιότητά σας. Χθές τη νύκτα, ή βασίλισσα ήταν με την ακολουθία της.

— Ένας υπηρέτης της έφερε ένα μαντήλι. Έκείνη χλώμιασε, σηκώθηκε και με τρεμάμενη φωνή είπε: «Κυρίες, περιμένετε με εδώ».

— Έλειψε τρία τέταρτα και για μία στιγμή γύρισε να πάρη ένα μικρό κιβώτιο από μανί και να ξαναφύγει.

— Καί τί ήταν στο κιβώτιο; ρώτησε ο καρδινάλιος.

— Τά διαμαντένια κομψιά, που χάρισε ο μεγαλειότατος στην βασίλισσα.

— Και κείνη τά έδωσε στον Μπάκιγχαμ;

— Η κυρία Λανούα είναι σίγουρη.

— Ροσφόρ, θα τό έκμεταλλευθούμε αυτό. Φέрте τόν Μπονασιέ.

— Ό Μπονασιέ μπηκε άσπρος από τόν φόβο και ρίχτηκε στα πόδια τού καρδινάλιου.

— Σήκω, φίλε μου, είπε ο καρδινάλιος μ' ένα τόνε γλυκό, που θα έξαπατούσε μόνον όσους δέν τόν ήξεραν. Είσαι έντιμος άνθρωπος. Πάρε τούτες τις εκατό πιστόλες και συγχώρησέ με.

— Να σας συγχωρήσω; Έσείς πρέπει να με συγχωρήσετε, Σεβασμιώτατε.

— Πάρε λοιπόν, τό πουγγί και φύγε. Θα ξανασημαντηθούμε.

— Ό Μπονασιέ προσκύνησε ως τό πάτωμα και γύνηκε πιστωτώντας από την ασβουσα, άνακράζοντας:

— Ζήτω ο Σεβασμιώτατος!

— Ήραία, χαμογέλασε ο καρδινάλιος. Θα βρώ ένα τρόπο να χρησιμοποιήσω αυτόν τόν άνόητο.

Ξαναμπήκε ο Ροσφόρ.

— Τι διατάζετε; Και τί θα γίνει με τόν Μπονασιέ;

— Θα τόν κάνω να κατασκοπεύη την γυναίκα του. Θα μάς είναι χρήσιμος. Ό καρδινάλιος κάθισε και έγραψε. Στείλτε μου τόν Βιτραί, είπε. Θέλω κάπου να τόν στείλω.

— Βιτραί, είπε, μόλις παρουσιάστηκε ο άγγελιαφόρος, με μπότες και σπειρούνια. Πήγαινε όσο τό δυνατόν πιο γρήγορα στο Λονδίνο. Δώσε αυτό τό γράμμα στην μυλαίδη, κόμισσα Ουίντερ, που είναι ο πράκτωρ μας εκεί. Όρίστε χρήματα για τό ταξίδι.

— Ό καρδινάλιος διάβασε άλλη μία φορά τό γράμμα, πριν τό σφραγίση.

Μυλαίδη.

Να παρευρεθήτε στον πρώτο χορό, που θα βρίσκεται ο δούξ τού Μπάκιγχαμ. Στο γιλέκο τού θα φοράη δώδεκα διαμαντένια κομψιά. Κόψτε δύο άπ' αυτά. Μόλις περλέθουν στην κατοχή σας, ειδοποιήστε με.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

— Ό καρδινάλιος πήγε άμέσως στον βασιλιά. Στο παλάτι, συνήντησε τόν Τρεβίγ να άφρίζει από τό κακό του, για την σύλληψη, τού "Άθω.

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο ΓΚΑΣΤΟΝ ΚΑΙ Η ΖΟΖΕΦΙΝ

Του Ζωρζ Ντυπλαι

Ο ΓΚΑΣΤΟΝ και ή Ζοζεφίν, ήταν δυο ροδαλά γουρουνάκια που ζούσαν με τούς γονείς τους σ' ένα μικρό άγρόκτημα στα βουνά της Γαλλίας.

Μία μέρα ο πατέρας τους, ο κύριος Ντυμπουέ, πήρε ένα γράμμα από την 'Αμερική.

— Είναι από τό θείο, είπε ο κύριος Ντυμπουέ. Θέλει να πάει στην 'Αμερική και να έπισκεφθήτε τά εαδελφάκια σας.

— Ό Γκαστόν και ή Ζοζεφίν άρχισαν να χορεύουν από χαρά.

— Τι ώραία! Τι ώραία! Έλεγαν και ήταν ευτυχισμένοι.

— Καλό ταξίδι, τούς είπε ο κύριος Ντυμπουέ.

— Άλλά ή κυρία Ντυμπουέ ήταν λυπημένη.

— Θεέ μου, ή 'Αμερική είναι πολύ μακριά. Πόσο καιρό θα κάνουν να τά ξαναβούμε.

Μόλις τό τραίνο έφυγε από τό σταθμό, ο Γκαστόν και ή Ζοζεφίν κατάλαβαν πως πεινούσαν. Πήγαν στο δαγκόν - ρεστωράν και έφαγαν καλά.

— Όταν έφτασαν στο Παρίσι τά γουρουνάκια μας ήταν κουρασμένα και πήγαν σ' ένα ξενοδοχείο να κοιμηθούν.

Την άλλη μέρα σεργιάνισαν τούς δρόμους τού Παρισιού μ' ένα μεγάλο γαλάζιο αυτοκίνητο. Ό Γκαστόν και ή Ζοζεφίν άνοιγαν τά μάτια τους τετράπλευρα.

— Τι όμορφη πολιτεία, έλεγαν τά δυο γουρουνάκια.

Είδαν την πλατεία Όμονοίας, τά 'Ηλύσια Πεδία, τόν Σηκουάνα. Πήγαν και στο Ζωολογικό κήπο και έδωσαν φουντούκια στις μαϊμούδες.

Τό λιοντάρι και ή τίγρις δέν ήβελαν ρουτούκια. Προτιμούσαν να φάει τά ίδια τά γουρουνάκια.

Σε λίγο ο Γκαστόν και ή Ζοζεφίν διψάσαν και κάθισαν σ' ένα καφεναδάκι εκεί κοντά. Άλλά όταν ήρθε ή ώρα να πληρώσουν, ο Γκαστόν δέν εύρισκε τό πορτοφόλι του.

— Έχασα τά λεπτά μας, και τά εισιτήρια για τό καράβι, φώναξε ή Ζοζεφίν.

— Τρέχα, τρέχα! Μήπως τά βρούμε, τής είπε ο Γκαστόν.

— Άρχισαν να τρέχουν. Άκουσαν κάποιο να τούς φωνάζη. Ήταν ή μαϊμού που τής είχαν δώσει φουντούκια.

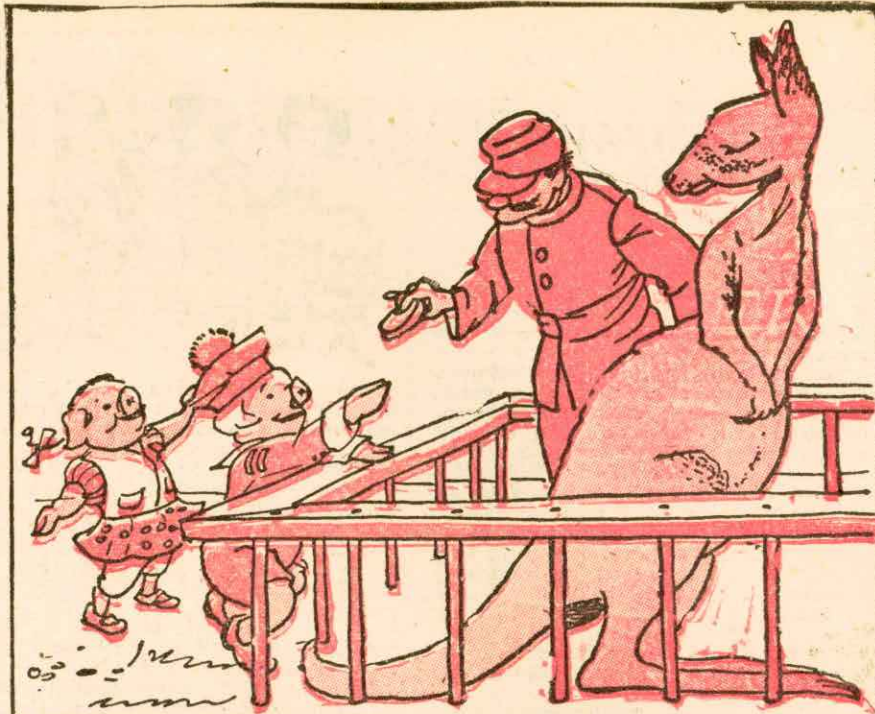
— Ψάχνετε για τό πορτοφόλι σας, τούς είδε ή μαϊμού.

— Πάρε, είπε ο Γκαστόν. Θέλαμε να πιούμε λίγο γάλα από τις αγελάδες στο λιβάδι.

— Πολύ καλά, πηγαίνετε να πιήτε γάλα, είπε ο έλεγκτής.

— Η Ζοζεφίν άρμεξε μία γελάδα και ήπιανε γάλα.

Ετρεξαν στο λιβάδι και κυλιόνταν στα χόρτα. Η Ζοζεφίν μάζεψε λουλούδια. Ήταν τόσο εύχαριστημένοι που δέν είδαν ότι έφυγε τό τραίνο.

είπε ή μαϊμού. Τό βρήκε τό κανγκουρά. Τό είδα που τό έβαζε στην τσέπη του.

— Ό Γκαστόν και ή Ζοζεφίν τό είπαν στο φύλακα που πήγε στο καλύδι τού κανγκουρά, έψαξε στην τσέπη του και βρήκε τό πορτοφόλι.

Τό κανγκουρά κακκίνησε από ντροπή.

Την άλλη μέρα έπρεπε να φύγουν από τό Παρίσι.

— Ό Γκαστόν και ή Ζοζεφίν βάλανε τις βαλίτσες τους σ' ένα ταξί για να πάνε στο σταθμό.

— Άλλά είχαν άργήσει και λίγο ακόμα θα έχαναν τό τραίνο. Άλλά αυτό τό τραίνο δέν είχε δαγκόν - ρεστωράν και έπειδή πεινούσαν δέν ήξεραν τί να κάνουν. Ό Γκαστόν ανέβηκε στο κάθισμα και τράβηξε τό σήμα κινδύνου.

Τό τραίνο σταμάτησε. Ό Γκαστόν και ή Ζοζεφίν άνοιξαν την πόρτα και πήδησαν έξω. Ό έλεγκτής ήλθε πολύ θυμωμένος.

— Έσείς τραβήξατε τό σήμα κινδύνου; ρώτησε.

— Μάλιστα, είπε ο Γκαστόν. Θέλαμε να πιούμε λίγο γάλα από τις αγελάδες στο λιβάδι.

— Πολύ καλά, πηγαίνετε να πιήτε γάλα, είπε ο έλεγκτής.

— Η Ζοζεφίν άρμεξε μία γελάδα και ήπιανε γάλα.

Ετρεξαν στο λιβάδι και κυλιόνταν στα χόρτα. Η Ζοζεφίν μάζεψε λουλούδια. Ήταν τόσο εύχαριστημένοι που δέν είδαν ότι έφυγε τό τραίνο.

Νύχτωσε. Τά γουρουνάκια χάθηκαν στο λιβάδι.

Περπατούσαν, περπατούσαν ώσπου έφτασαν σ' ένα σπίτι. Ό γεωργός στεκόταν στο κατώφλι και κάπνιζε την πίπα του.

— Καλησπέρα σας, κύριε, είπε ο Γκαστόν και τού διηγήθηκε τί τούς συνέβη.

— Ευτυχώς που ήλθατε δω, τούς είπε ο γεωργός. Άγαπάω τά γουρουνάκια και θα σας περιποιηθώ.

Και ο κακός γεωργός έτριβε τά χέρια του, γιατί σκεφτόαν ότι θα κρατήση τόν Γκαστόν και την Ζοζεφίν για πάντα. Τους έκλεισε μάλιστα στο σταύλο.

— Τι θα γίνουμε, τί θα γίνουμε, έλαιγε ή Ζοζεφίν.

Περιμέναν πολύ, ώσπου ενημέρωσε. Τό τε είδαν τό δημαρχό που χωριού που πήγαινε κυνήγι με τούς φίλους του. Ό Γκαστόν και ή Ζοζεφίν πήδησαν από τό παρράθυρο, έτρεξαν κοντά του και έπescαν στα πόδια του.

— Μην κλαίτε, γουρουνάκια, τούς είπε ο δημαρχός. Θα σας βοηθήσω. Πάρτε τό ποδήλατό μου και τρέξτε στο πλοίο. Και θα τιμωρήσω τόν κακό γεωργό.

— Ό Γκαστόν και ή Ζοζεφίν ξεκίνησαν με τό ποδήλατο. Πήγαιναν, πηγαίναν, ώσπου έφτασαν στην Χάβρη. Εκεί ήταν τό βαπόρι. Δέν είχε φύγει ακόμα. Τά δυο γουρουνάκια ανέβηκαν τρέχοντας.

Την άλλη μέρα όμως έπescε πυκνή όμίχλη. Δέν έβλεπες τίποτα ούτε ούρανό, ούτε τόν ήλιο. Ό καπετάνιος έτρεχε στενοχωρημένος.

— Τι συμβαίνει, κύριε; τόν ρώτησε ο Γκαστόν.

— Χώλασε ή σφυρίχτρα τού καραβιού και τώρα μέσα στην όμίχλη δέν μπορώ να σφυρίξω για να μάς άκούσουν τ' άλλα καράβια. Φοβάμαι μήπως συγκρουσθούμε.

— Η καϊάστρα ήταν απελπιστική. Οί επιβάτες ήταν πολύ φοβισμένοι. Άλλά ο καπετάνιος τούς έδινε κουράγιο.

— Ό Γκαστόν και ή Ζοζεφίν είχαν μία καλή ιδέα.

Σκαρφάλωσαν στο κατώφλι κι' άρχισαν να φωνάζουν με όλη την δύναμή τους. Ευτυχώς, γιατί τούς άκούσαν τ' άλλα καράβια και δέν έγινε σύγκρουση. Ο καπετάνιος για να τούς εύχαριστήση τούς έστειλε ζεστό γάλα για να μη δρασχνιάσουν.

Σε λίγο διαλύθηκε ή όμίχλη. Ό Γκαστόν και ή Ζοζεφίν κοκκίνισαν, γιατί όλοι οι επιβάτες τούς έβλεπαν σαν ήρωες και τούς χαιδεύαν. Άλλά μέσα τους ήταν περρηφανοί.

Τέλος έφτασαν στη Νέα Υόρκη. Εκεί τούς περιμέναν δημοσιογράφοι που είχαν άκουστά για τόν άθλο τού Γκαστόν και της Ζοζεφίν και θέλαν να γνωρίσουν τούς δύο ήρωες.

— Ό θείος και τά εαδελφά τους τούς περιμέναν στην άποδοδρα.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΕΘΕΡΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 17)

δλο τόν κόσμο, αλλά αν ήμουν στη θέση σας...

Κάποτε οι σύζυγοι δεν καταλαβαίνουν γιατί η γυναίκα τους εξαγριώνεται επειδή ή μητέρα τους κάνει «μερικές λογικές υποδείξεις». Δεν υπονοούνται ότι οι μητρες τους προσπαθούν να επιβάλουν την θέλησή τους μέσω των «αβών υποδείξεων».

Ένας σύζυγος έχει το δικαίωμα να κάνει ώρισμα λάθη χωρίς αυτό να σημαίνει ότι η πεθερά του έχει αντίστοιχως το δικαίωμα να επέμβει. Γι' αυτό το λόγο είναι συνωτότερο να μη δεχθώ την οικονομική υποστήριξη των πεθερικών αν μπορεί να τα βγάλει πέρα χωρίς αυτήν. Πολλά πεθερικά πιστεύουν ότι κόνοντας ένα δάνειο ή μία δωρεά στο ζεύγος αποκτούν το δικαίωμα να προσφέρουν τις συμβουλές τους χωρίς να τους ζητηθούν.

— Έχει λοιπόν προθέσεις, και μάς δοθήσε πραγματικά, είπε ένας σύζυγος, αλλά για όλο το χρυσάφι του κόσμου θα ήθελα να είμαστε μόνοι μας. Ένωθ' να κάνω τα λάθη μου ενώ. Την ευγνωμόνυ για ό,τι έκανε πώς χάρις μας. Άλλα γιατί δεν μάς αφήνει πια ήσυχους;

Ο γιος ή η κόρη έχουν λοιπόν το καθήκον να δώσουν στην μητέρα τους να καταλάβει ότι οι «υποδείξεις» της είναι ανεπιθύμητες.

Άλλη μεγάλη συμφορά για ένα γάμο, είναι οι πεθερές που δεν εννοούν να αφήσουν μόνο το αντρόγνυο Κυριακή και άργια.

— Ποτέ μου δεν έμεινα μόνος στο σπίτι μου μία Κυριακή, παραπονείται ένας σύζυγος. Τη μία έρχονται οι δικοί μου να φάνε, την άλλη πάμε έμεις στο σπίτι τους. Έτοιμάζονται να φύγουν από τούτη την πόλη. Δεν άντεχω άλλο.

Συχνά οι πεθερές μαλώνουν για το παιδί ή το τραπέζι ή το ζεύγος να Χριστούγεννα ή το Πάσχα, ή στις άλλες μεγάλες γιορτές. Συχνά επίσης η πεθερά επιμένει να συμπεριληφθεί στα σχέδια των καλοκαιριών διακοπών του ζεύγους.

Πρέπει να τους «άσουν» να καταλάβουν ότι ο ελεύθερος χρόνος τους είναι ελάχιστος και τέλος, ότι άνθρωποι τέλος πάντων είναι και αυτοί και θέλουν να μείνουν μόνοι τους.

★

Πονοκέφαλος είναι επίσης η πεθερά που επεμβαίνει συνεχώς στην ανατροφή των παιδιών. Μία σύζυγος μου είπε με απόγνωση ότι όποτε το παιδί της την ρωτούσε κάτι και άρχιζε αυτή να του το εξηγεί, η πεθερά της πεταγόταν και έλεγε τα δικά της.

Σ' αυτό το ζήτημα δεν χωρεί συμβιβασμός. Στο σπίτι σας έσείς και η γυναίκα σας είστε τα μόνα πρόσωπα που έχουν το δικαίωμα να κατευθύνουν τα παιδιά. Αν μία πεθερά προσπαθήσει να επέμβει σ' αυτό το κεφάλαιο πρέπει να της δηλωθεί άποφασιστά να μην ανακατεύεται.

Η γκρίνια της πεθεράς δεν είναι επίσης μικρότερη συμφορά. Γκρίνια για τα πάντα, για τον τρόπο ζωής, για τις πολιτικές ιδέες, για την διακόσμηση του σπιτιού, για την υγεία, κλπ.

— Α, τι αδύνατος πού είναι ο Γιάννης μου, δεν παρέλειπε να παρατηρήσει σε κάθε επίσκεψη μία πεθερά στην νύφη της, μία πελάτισσά μου.

Τούτο φυσικά εσήμαινε: «Είσαι ανάξια γυναίκα, δεν ξέρεις να φροντίσεις το γιο μου». Της ίδιας πεθεράς δεν της άρεσαν τα έπιπλα, τα όνομα των παιδιών, το χρώμα της τουαλέτας.

Να τι μου εξουολογήθηκε και ένας άλλος δυστυχής σύζυγος.

— Η πεθερά μου εξακολουθεί αδιάκοπα να λήπ στην γυναίκα μου, τι ώρα να πάω τα κατάφερα, οι παιδικοί φίλοι της. Τόσο ζορφα διασκεδάζω τότε. Πόσο θαυμάσια ζούσαν στο πατοικό της σπίτι. Κάνει στην γυναίκα μου ακριβά δώρα που ενώ δε...

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΣΩΜΑ ΕΧΕΙ ΜΗΧΑΝΟΠΟΙΗΘΕΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 9)

τις ατέλειες που έχει το μάτι, ασφαλώς θα το επέστρεφε. Έκείνο που το κάνει να είναι σπουδαίο, είναι ότι κατασκευάσθη από ιστούς, αίμα και νερό. Άνευ των περιορισμών εις τα υλικά, ασφαλώς τα αποτελέσματα θα ήταν καλύτερα.

Τα αυτά ισχύουν δι' όλα σχεδόν τα όργανα του ανθρώπινου σώματος. Όλες οι επιδόσεις μας, ισχύος, ακριβείας κλπ., δύνανται να επιτευχθούν ευκολότερα και καλύτερα από ένα μηχανήμα, ειδικώς κατασκευασμένο δια την εργασία αυτήν. Είναι αλήθεια ότι τα ηλεκτροκίνητα πόδια ή χέρια, που μπορούμε να κατασκευάσουμε σήμερα, είναι πολύ κατώτερας ποιότητας από τα φυσιολογικά. Άλλα αυτό δεν θα ισχύει και μετά από μερικές δεκαετίες.

— Ίσως να περάσουν αιώνες, αλλά κάποτε θα είναι δυνατή η κατασκευή ενός ανθρώπου, με την δύναμιν ενός τρακτέρ, την ακρίβειαν έπιστημονικού οργάνου και την ταχύτητα αυτοκινήτου. Και τα τεχνητά μέλη που θα του εξασφαλίζουν τις ιδιότητες αυτές, θα αποτελούν αναπόσπαστα μέρη του σώματός του, όσον και τα φυσιολογικά.

Αι αισθήσεις μας αντιλαμβάνονται ένα περιορισμένον μόνον τμήμα του κόσμου, εις τόν οποίον ζούμε. Τα μάτια μας και τα αυτιά μας είναι ανίκανα να συλλάβουν τα κύματα του φωτός ή του ήχου, πέραν μιας περιορισμένης ζώνης κύματος. Καμία αίσθησις του ανθρώπου δεν δύναται να συλλάβει τα έρτζιανά κύματα, τόν μαγνητισμόν ή την ραδιόεργειαν. Άλλα εις το περιβάλλον, το οποίον δημιουργούμε, αι αισθήσεις αυτές θα είναι πολύτιμοι και δύνανται να αποκτηθούν δια της συνθέσεως καταλλήλων οργάνων με το νευρικό μας σύστημα.

Υπάρχει, όμως, σημείον, εις το οποίον θα σταματήσει αυτή η εξέλιξις: Ίσως το όραμα των συγγραφέων φανταστικιστημονικών έργων, ενός έγκεφάλου, έγκλεισμένου εντός μιας μηχανής, να αποτελέσει μίαν πρόβλεψιν της πραγματικότητας του μέλλοντος. Ένδεχεται να έλθω ή ήμερα, κατά την οποίαν θα πωλούμεν το περυσινό μηχανικό σώμα μας, δια να αγοράσωμε νέο μοντέλο, όπως ακριβώς πολλοί πωλούν σήμερα το παλιό τους αυτοκίνητο, για να αγοράσουν καινούργιο.

Πράγματι, αυτό φαίνεται να είναι το έπομενον στάδιον της εξέλιξεως του ανθρώπου, όταν η σάρκα και το αίμα θα έχουν θάσει εις τα όρια της αποδόσεώς των, ενώ ο άνθρωπος θα αντιμετώπιση την πρόκλησιν του περιβάλλοντος άλλων πλανητών, περιβάλλοντος, εις το οποίον το φυσικόν του σώμα δεν δύναται να επιζήσει.

Άλλ' ακόμη και χωρίς την αίτιαν αυτήν, υπάρχει άλλος λόγος, δια τόν οποίον η μηχανοποίηση θα συνεχισθή. Φοινόμεθα από τα σώματά μας. Το μυαλό μας, αν και δεν είναι αθάνατον, δύναται να επιζήσει πολύ περισσότερον από τόν υπόλοιπον οργανισμόν μας. Διατί, λοιπόν, θα πρέπει να πεθάνω με το υπόλοιπον σώμα; Κάποτε ο άνθρωπος θα ζή ως πλάσμα εκ σαρκόσ επί μίαν εκατονταετίαν και αυτό θα αποτελέσει ένα μόνον στάδιον της υπάρξεώς του. Όταν οι φυσιολογικές δυνάμεις του σώματός του αρχίσουν να του εγκαταλείψουν, θα παίρνουν διάφορες περιεργες μορφές μηχανών.

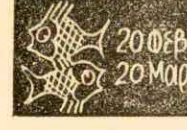
ΤΟ ΔΡΟΣΚΟΠΙΟΝ της 'Εβδομάδος

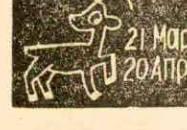
Ευνοϊκά. Η σοβαρή μουσική, οι διαλέξεις, το χρυσάφι χρώμα και ο αριθμός 55.

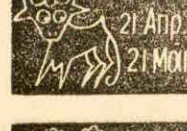
Σας ευνοούν: Η πνευματική εργασία, το πρῶτο της Παρασκευής, οι κοινωνικές συγκεντρώσεις και ο αριθμός 33.

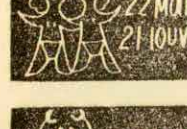
Σας ευνοούν: Το Σαββατόβραδο, η συνεργασία με το αντίθετο φύλο, τα ροζ γαρύφαλλα και ο αριθμός 1.

Σας ευνοούν: Το καστανό χρώμα, το άρωμα φουξίας, τα ταξίδια και οι αριθμοί 8 και 10.

Σας ευνοούν: Ημέρα η Δευτέρα, τα σπόρ, το πορτοκαλί χρώμα, ο αριθμός 7 και το ύπαιθρο.

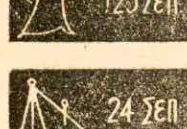
Σας ευνοούν: Το γκρενά χρώμα, ο άδωσας, οι δραδινές ώρες και ο αριθμός 24.

Σας ευνοούν: Το μωβ χρώμα, ο αμέθυστος, τα κόκκινα γαρύφαλλα, ο αριθμός 9 και η μουσική.

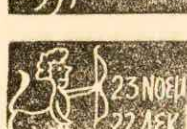
Σας ευνοούν: Οι αποχρώσεις του γαλάζιου, το πρῶτο ξυπνήμα, ο χαρρός, τα ρουμπίνια και οι αριθμοί 12 και 2.

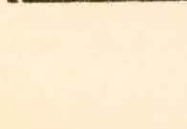
Σας ευνοούν: Η Πέμπτη, οι αισθηματικές υποδείξεις, το κίτρινο χρώμα, το άρωμα άσπιδ, και ο αριθμός 13.

Σας ευνοούν: Οι πρῶτοι περίπατοι, οι πολύτιμοι λίθοι γενικά, ο κινηματογράφος και ο αριθμός 31.

Σας ευνοούν: Η Κυριακή, το πράσινο χρώμα, ο αριθμός 63 και η αγάπη κάποιου προσώπου.

Σας ευνοούν: Η Τρίτη, το κόκκινο χρώμα, τα χρυσάνθεμα και οι αριθμοί 4 και 15.

Φροντίστε να αποδείξετε στο περιβάλλον σας ότι τα ελαττώματα που σας αποδίδουν είναι ανύπαρκτα και ότι η κακή συμπεριφορά που δείτετε ήταν συνέπεια ενός παροδικού ένθεσμου. Στα αισθηματικά ζητήματα θα πρέπει να τηρήσετε στάσι επιφυλακτική, ιδίως σε πρόσωπα που δεν γνωρίζετε πολύ καιρό. Στις επαγγελματικές υποθέσεις θα σημειωθεί κάποια δελτίασις της θέσεώς σας χωρίς στο ενδιαφέρον προσηταμένου. Στα ζητήματα υγείας πρέπει να προφυλαχθήτε από υπερβολές.

Οι όπώμεις που υποστηρίζετε είναι δικαιολογημένες και θα επιβληθούν τελικώς, αν επιμείνετε όσο χρειάζεται. χωρίς να ποτηρήτε από την αρχική αντίδρασι που άλλωστε θα υποχωρήσει στο τέλος. Η αισθηματική αδυναμία σας για κάποιο πρόσωπο υπάρχει φόδος να παρεμπνευθή και να καταλήξει εις βάρος σας. Οι επαγγελματικές υποθέσεις σας θα είναι ήρεμες αυτή την εβδομάδα. Η υγεία σας θα απαιτήσει μεγαλύτερη προσοχή.

Να θυμάστε πάντα ότι ένας καλός λόγος φέρνει πολλές φορές καλύτερα αποτελέσματα από μια δυναμική αντιμετώπισι καταστάσεως και να μη διατάξετε να αποδείξετε την ανθρωπιά σας σ' εκείνους που το αείζουν. Είναι πιθανόν ότι θα έχετε μία εξαιρετική δραστηριότητα από αισθηματικής πλευράς, που όμως πιθανόν να σας κουράσει λίγο. Στο επαγγελματικά και οικονομικά ζητήματα πιθανόν να σημειωθεί ιδιαίτερη κίνησις, που θα χρειασθή κάποια προσοχή. Η υγεία σας θα είναι καλή.

Τα άστρα σας ευνοούν αυτή την εβδομάδα και επιδρουν στην καλή έκβασι όλων των υποθέσεών σας προς το καλύτερο, άρκει να επιδείξετε και σεις κάποιο έλαφρό ενδιαφέρον. Στα αισθηματικά ζητήματα, η συμπαρόρτση κάποιου αγαπημένου προσώπου θα σας είναι πολύτιμη για την αντιμετώπισι μιας κρίσεως. Οι επαγγελματικές υποθέσεις σας θα πάνε καλά και θα έχετε ευνοϊκές προοπτικές. Η υγεία σας θα παρουσιάσει άνωμαλίες αν δεν προσέξετε.

Αυτή την εβδομάδα υπάρχουν πιθανότητες να γνωρίσετε μερικές στενοχώριες που όμως δεν θα σας ληψησουν πολύ αν σκεφθήτε πως δεν προέρχονται από δικό σας φταίξιμο. ΠΡΟΣΟΧΗ: Πρόσωπο του περιβάλλοντός σας θα επιδιώξη να μεταιώση τα αισθηματικά σνέδιά σας και υπάρχει κίνδυνος να το επιτύχει αν δεν προλάβετε. Τα επαγγελματικά ζητήματά σας θα σημειώσουν έλαφρη δελτίασι. Η υγεία σας θα απαιτήσει ιδιαίτερη προσοχή αυτή την εβδομάδα. Αποφύγετε τα βαριά φαγητά.

Τα φαινόμενα έλαπατούν πολλές φορές. Θα αποφύγετε πολλές απογοητεύσεις αν μάθετε να εκτιμάτε τους ανθρώπους με την πραγματική αξία τους χωρίς να παρασυρθεσ από το επιφανειακό λούστρο. Στα αισθηματικά ζητήματα, αγαπημένο πρόσωπο θα προσπαθήση να σας δώση χαρά αλλά θα προσκρούση στη δυσθυμία σας. Στις επαγγελματικές υποθέσεις σας θα πρέπει να προσέξετε ιδιαίτερα κάποιο άτομο που σκέπτεται να σας βοηθήση. Η υγεία σας θα δελτιωθή εντελώς αν εξακολουθήσετε να την προσέχετε.

Η αδιαλλαξία που δείχνετε σε ώρισμα ζητήματα μπορεί να σας δημιουργήση δυσάρεστες περιπτώσεις. Δείξτε μεγαλύτερη κατανόησι σ' αυτούς που σας περιβάλλουν για να έχετε την αγάπη και την εκτίμησι τους. Πρόσωπο ξεσασμένο από καρό, πιθανόν να προκαλέση κάποια τρικυμία στα αισθηματικά ζητήματα. Στις επαγγελματικές υποθέσεις σας φροντίστε να επιμείνετε στις καλές εμπνεύσεις σας, που υπόσχονται πολλά. Αποφύγετε τις όποτομες μεταβολές θερμοκρασίας και περιβάλλοντος για να διατηρήσετε την υγεία σας.

Μία νέα σχολία, απειλεί να απορροφήση το μεγαλύτερο μέρος από τόν χρόνο και τις σκέψεις σας, χωρίς όμως να σας προσφέρει ανάλογα ανταλλάγματα, ούτε ήθικα ούτε υλικά. Οι αισθηματικές υποθέσεις σας θα γνωρίσουν μία ήρεμη εβδομάδα, ενώ στα επαγγελματικά ζητήματα θα χρειασθή να δώσετε προσοχή σε κάποιο πρόσωπο με το οποίο συνεργάζεσθε. Οι καταστάσεις δεν ωφελούν ποτέ και θα πρέπει να τις περιορίσετε, αν θέλετε την υγεία σας.

Σαν φυσικό επακόλουθο της έντονης ζωής που κάνατε τόν τελευταίο καιρό, η ζωτικότητα σας παρουσιάζει κάποια ύφεσι αυτή την εβδομάδα, που όμως θα είναι εντελώς παροδική αν λάβετε τα μέτρα σας. Οι αισθηματικές υποθέσεις σας απαιτούν μεγάλη ευστροφία και προσοχή για να μην έχετε δυσάρεστα υπερβήματα. ΠΡΟΣΟΧΗ: Την εβδομάδα αυτή πρέπει να τηρήσετε ιδιαίτερη επιφυλακτικότητα στις υποθέσεις σας και να μη λάβετε σοβαρές αποφάσεις. Προσπαθήστε να μη κουράσετε τόν καρδιά σας.

Η ευνοϊκή θέσις των πλανητών εν σχέσει με τόν άσπερισμό σας, θα σας δώση αυτή την εβδομάδα ώριμας ήθικες ικανότητες. Κελόν θα είναι να ενδιαφερθήτε για τή ρύθμισι ώριμων εκκρεμιών σας. Στα αισθηματικά ζητήματα, αγαπημένο πρόσωπο θα κάνει μια πρότασι που θα σας συγκινήσει πολύ. Στις διάφορες υποθέσεις σας το ενδιαφέρον κάποιου προσώπου που θα εκδηλώση με τρόπο άπρόοπτο. ΠΡΟΣΟΧΗ: Η κακή μεταχείρισις της υγείας θα αρχίση να εκδηλώνη τις συνέπειές της.

Σκεφθήτε πολύ πριν πείτε ή κάνατε κάτι που μπορεί να προσβάλη τους άλλους. Μη ξεχνάτε ότι η ευγένεια και η καλή συμπεριφορά επιβάλλονται σε κάθε περίπτωση. Η καλή αγάγη φαίνεται από τις μικρολεπτομέρειες. Στα αισθηματικά ζητήματα προσπαθήστε να μη επαναλάβετε την ασυλλογιστή συμπεριφορά σας που είναι δυνατόν να προκαλέση σοβαρά ψυχικά τραύματα. ΠΡΟΣΟΧΗ: Οι επαγγελματικές υποθέσεις σας απαιτούν ιδιαίτερη επασηγήρησι και προσοχή. Είναι κοινός να ενδιαφερθήτε για τήν διαίτα σας για να αποκατασταθή η ισορροπία της υγείας σας.

Την εβδομάδα αυτή αποφύγετε να λάβετε σημαντικές αποφάσεις, κυρίως σε ζητήματα αισθηματικής φύσεως. Περιορίστε τή δραστηριότητά σας και φυλαχθήτε από τόν κίνδυνο ατυχηματος. Στα αισθηματικά ζητήματα αποφύγετε τις προσπάθειες που μπορούν να δημιουργήσουν στενοχώριες. Στις έν γένει υποθέσεις σας σκεφθήτε καλά πριν ενεργήσετε και μη εαυρίζετε σε πρῶτο λόγο ενθυμήματα που δεν έχετε πώς θα καταλήσουν. Η υγεία σας θα δελτιωθή αν ενδιαφερθήτε να κάνατε μερικές ασκήσεις γυμναστικής.

(Συνέχεια από τη σελίδα 29)

παρ' όλη τους τη στενή οικειότητα, μιλούσαν για ένα τόσο προσωπικό ζήτημα. «Ήσαν κι' οι δύο τους περήφανες γιατί δεν έμοιαζαν με τις άλλες, όμορφες τους που από νοσηρή περιέργεια για τη μυτική ζωή των φίλων τους, ή από ανάγκη ψυχολογικού εξομολογισμού, έκθειουν στα μάτια των άλλων τη δική τους».

«Η Τζάνετ ξάπλωσε καλύτερα στην πολυθρόνα της, κι' έδεσε τα μεγάλα άσπρα χέρια της πάνω στο ένα της γόνατο».

— «Έγώ, αν παντρευτώ ποτέ, θα παντρευτώ μόνο και μόνο για ν' αποκτήσω παιδιά».

— «Είναι αρκετά δημοφιλής όμως να έχεις κι' έναν άντρα δικό σου, παρατήρησε μαλακά η Λίνα».

— «Έτσι; είπε η Τζάνετ».

Της Τζάνετ δεν της άρεσε ο Τζόννη.

«Η Λίνα έβρισκε πως ήταν η μοναδική γυναίκα που δεν είχε επηρεαστεί ποτέ από τη γοητεία του Τζόννη. Φυσικά η Τζάνετ προσπαθούσε να μην το δείχνει, μά ήταν κάτι ολοφάνερο. «Έφραγε πάντα μερικά λεπτά πριν έρθει ο Τζόννη και τρώεσαν να την κρατήσουν ούτε-ποτέ να δειπνήσει μαζί τους».

Ποτέ δεν το φαντάστηκε η Λίνα πως ίσως η Τζάνετ να ζήλευε τον Τζόννη».

— «Κι' ένα δικό σου σπίτι, πρόσθεσε καθώς αναλογιζόταν το «Αμπος Μόνφορντ». Μπορώ να καταλάβω απόλυτα μια κοπέλλα που παντρεύεται μ' έναν άντρα εντελώς αδιάφορο, μόνο και μόνο για ν' αποκτήσει ένα δικό της σπίτι».

— «Εσύ όμως δεν παντρεύτηκες γι' αυτό;»

— «Έγώ; Ασφαλώς όχι. Στην πραγματικότητα μάλλον με τρώει το σπίτι. Πριν παντρευτώ, η σκέψη του νοικοκυριού ήταν για μένα σωστός έρωτας. Νόμιζα πως δεν θα μπορούσα να βιάζω ποτέ».

— «Και τώρα, έγινες η καλύτερη νοικοκυρά της περιοχής;», είπε η Τζάνετ σε να διαπίστωνε απλά ένα γεγονός. Είμαι σίγουρη πως σε κανένα άλλο σπίτι, εκτός από το δικό σου, δεν έχω φάει καλύτερα».

— «Εύκολο το μυστικό, γέλασε η Λίνα. Πάρε την καλύτερη μαγειρίσα που θα βρης και μάθε να μαγειρεύεις κι' εσύ λίγο. Αυτό είναι όλο».

— «Πολύ εύκολο, χαμογέλασε η Τζάνετ, καθώς η «Έθελ έφραγε το τσάι».

«Η Τζάνετ δεν μαγειρεύει καθόλου και ούτε ήθελε να πάρει μαθήματα από τη Λίνα».

«Όση ώρα ήταν η καμαριέρα στο σαλόνι μίλησαν για αδιάφορα μικροζήτσηματα».

«Όταν έφραγε, η Τζάνετ κάθισε μερικά λεπτά και κοιτάζε αψηχημένη ένα νυχούλο στο πιάτο της».

— «Το πιο ανυπόφορο για μένα στο γάμο, είπε στο τέλος, θα ήταν αυτή η στενή οικειότητα. Δεν θα μπορούσα ν' ανεχτώ να με βλέπει ένας άντρας μισοντυμένη».

— «Συνηθίζεις. Και όταν μάλιστα ο άντρας σου λέει πως σε βρίσκει όμορφη... Σκέφτεσαι να παντρευτείς, Τζάνετ;»

— «Όχι, για το Θεό. Μ' ενδιαφέρει όμως σαν θέμα. Είναι ασέπιο να μην έχουμε ξαναμιλήσει ως τώρα για την ατομική άποψη του γάμου... Ο Τζόννη σου τα λέει αυτά;»

— «Ο Τζόννη είναι ο τέλειος σύζυγος: πάντα προσέχει τι φορά. Η αλήθεια είναι πως τον ενδιαφέρει γενικά το γυναικείο ντύσιμο. Κι' έχει σπουδαίο γούστο».

— «Φτάνει να περιορίζεται μόνο στο ντύσιμο της γυναίκας και όχι στο περιεχόμενο, είπε στεγνά η Τζάνετ. Τον ξήλωσε ποτέ τον Τζόννη, Λίνα;»

— «Όχι, είπε η Λίνα απλά. Ποτέ δεν το διανοήθηκα. Μά δεν έχω και κανένα λόγο. Αν με είχε απατήσει, θα το καταλάβαινα άμεσα. Ο Τζόννη είναι εντελώς άνικανος να κρύψει κάτι τέτοιο».

— «Θα σε πείραζε όμως, χρυσή μου;»

— «Φυσικά, μουμυούρισε η Λίνα. Θα μου αναστάτωνε όλη μου τη ζωή μια άπιστία του Τζόννη. Προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου πως είμαι μοντέρνα γυναίκα, και πως μια άπιστία δεν έχει καμία πραγματική σημασία έφ' όσον είναι μόνον ένα επεισόδιο και όχι κάτι σοβαρό. Αλλά... Μάλιστα θα μου αναστάτωνε τη ζωή μου. Παρ' όλο που στο βάθος δεν θ' ανησυχούσα, γιατί στο τέλος ο Τζόννη θα ξαναγύριζε σ' εμένα».

— «Θα ήταν τρελός αν δεν ξαναγύριζε, είπε με σιγυριό η Τζάνετ».

— «Η καμαριέρα άνοιξε την πόρτα και ανήγγειλε».

— «Η κυρία Νιούσχαι».

— «Να πάει η δογή! είπε σιγανά η Τζάνετ με την απλή, γλυκιά φωνή της».

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΣΤΡΥΦΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 35)

σο σωστά ήταν τα λόγια της Κέιτ. «Η ύπαρξίς του μωρού τον έκανε ανεπιθύμητο εργοδότη. «Δεν δουλεύω σε οικογένειες με παιδιά!». «Μωρό; Ω, όχι, ποτέ». «Πρέπει να πάρει μια νταντά και μετά θα το σκεφθώ...».

— «Όλες είχαν την ειδικότητά τους».

«Η αν ξεπερινούσε το εμπόδιο του μωρού, δεν μπορούσε να ξεπεράσει το δωματίου. «Στο ίδιο δωμάτιο με το μωρό; Κι' όταν κλαίει, τί θα κάνω; Και δεν θα έχω δική μου τηλεόραση;».

— «Ο «Ηβαν δεν είχε ούτε δική του τηλεόραση. Δεν άρεσε της Φύλ. Και όσο για το δωμάτιο του— το δωμάτιο της Φύλ, το κρεβάτι της, όχι, αυτό δεν το αποχωρίζοταν».

— «Επαφί να ψάχνει για οικόνομο και άρχισε να ζητά νταντά. Τον άπρησσε, όμως. «Έχετε περισσότερο ανάγκη από οικόνομο. Σίγουρα, η κυρία Χίτσενς ήταν μοναδική. «Επειτα, αναζητήστε μια οποιαδήποτε γυναίκα, για να φροντίσει το παιδί. «Και ποιος θα μου μαγειρεύει;», ρωτούσαν. «Αλλάξε πάλι γνώμη και άρχισε να ζητάει οικόνομο».

— «Πρέπει να βρητε μια γυναίκα για την ημέρα. Κανείς δεν θέλει να τον ένοχλούν την νύχτα, του είπε η κυρία Χίτσενς, όταν της εξήγησε ότι ήθελε τις δυσκολίες του».

Κανείς, έκτος από την μητέρα, η από τον πατέρα, που όμως θα έπρεπε να μην είναι τόσο κουρασμένος».

— «Κανείς, εκτός από σ'ας. Μακάρι να μένατε, της είπε ο «Ηβαν».

— «Θα το 'θελα πολύ, κύριε Κλήμεντ, του είπε σοβαρά. Ο Φίλιπ είναι τόσο χαριτωμένο μωρό! Αλλά...»

Το κλάμα του μωρού έκοψε την συζήτηση. Την ώρα που η κυρία Χίτσενς πήγαινε στην κουζίνα, οι κραυγές του μικρού δυνάμωναν. Ο «Ηβαν δεν το είχε ξανακούσει να κλαίει έτσι. «Ίσως κάτι είχε, πολύ σοβαρό. Ο «Ηβαν έτρεξε στο δωμάτιο».

Το πρόσωπο του Φίλιπ ήταν κατα-

κόκκινο, τα μάτια του κλειστά και το στόμα του ανοικτό. ενώ οι σφιγμένες γροθιές του κυττούσαν τον αέρα. Τόσο δα πραγματικά, να κάνει τόση φασαρία. «Έσκυψε πάνω του. Το σήκωσε στην άγκαλιά του».

— «Όταν μπήκε η κυρία Χίτσενς με το μπουκάλι, το μωρό είχε σχεδόν ησυχάσει. Ο «Ηβαν το χαιδεύε ακόμη. Και κείνη τη στιγμή, σκέφτηκε για πρώτη φορά πως θα έπρεπε να μάθει κι' αυτός να ταΐζει και ν' αλλάζει το μωρό».

— «Ο «Ηβαν ήταν τυχερός. Βρήκε άμεσα γυναίκα για την ημέρα. Ήταν μια χήρα καμία πενήντα χρονών, που φαινόταν καθαρή και πρόθυμη. Δεν είχε αντίρρηση να περαιοηθεί το μωρό, να φροντίσει το σπίτι κλπ. «Όχι όμως πολλές δουλειές. «Εξηγήμην. Θα έρχονταν πέντε ημέρες την εβδομάδα, όκτώ το πρωί με έξι το βράδι. Ήταν, βέβαια, πολλές ώρες, αλλά με μια προσαρμογή του μισθού... Ο «Ηβαν έκανε την προσαρμογή».

— «Ενοίωθε τώρα πιο ήσυχος. Τα πράγματα θα πήγαιναν καλά. Και με την σκληρή δουλειά, θα προσπαθούσε να ξεχάσει την Φύλ».

Του άρεσε κιόλας να σηκώνεται τις νύχτες, για να χαιδεύει τον Φίλιπ. «Ενοίωθε μια γαλήνη να κάβεται στην πολυθρόνα κοντά στο παράθυρο, κρατώντας το μωρό στην άγκαλιά του. Χορτασμένος και στεγνός ο Φίλιπ ήταν άγγελος. «Επειτα, τον έβαζε στην κούνια, όπου αποκοιμόταν, μέχρι να τον ξυπνήσει το στομάχι του πάλι».

— «Η κυρία Χίτσενς έφυγε Παρασκευή βράδι. «Εκείνο το Σαββατοκύριακο, ο «Ηβαν δεν καθισε δίχλου. Τάσε το μωρό, τουκανε μπάνιο, τουπλυνε τα ρούχα, έβρασε τα μπουκάλια, έφτιαξε το γάλα. Βρήκε καιρό να συγυρίσει και το σπίτι».

— «Ενοίωθε, όμως, την κλεισούρα. «Όχι, ότ: ήθελε να πάει πουνθεν, αλλά ήταν κουραστικό να βρούκεσαι μέσος σε τέσσερες τοίχους. Ουμνήκε με βλιφι τους νυχτερινούς περιπάτους, που έκανε με την Φύλ. Και ξάφνου, καταλάβε πως όλη η ψυχραιμία του ήταν προσποήσις. Δεν θα ξεχνούσε ποτέ την Φύλ. Ποτέ... «Θα ξαναπαντρευτής, τουόρασε στην σκέψη τα λόγια της Κέιτ. «Όχι. Η ιδέα του γεννούσε αποστροφή. Καμία άλλη, παρά μόνο την Φύλ».

— «Την Δευτέρα στις όκτώ, έφρασε η κυρία Κάρμοντ. Ο «Ηβαν έφυγε για το γραφείο του κουρασμένος και ψυχικά καταπονημένος. Διαδαινώντας το κατώφλι τους, συνάντησε τον κύριο Χάρντν. Καλημερίστηκαν. Η Τζένιφερ Χάρντν έρχόταν πίσω από τον πατέρα της. Την άκουσε να φωνάζει».

— «Όχι, μητέρα. Δεν μπορώ να το κάνω».

— «Καλημέρα σας, μίς Χάρντν, είπε ο «Ηβαν. Του χαμογέλασε και δρέθηκε δίπλα του πίσω από τον πατέρα της».

— «Όχι, μητέρα. Δεν μπορώ να το κάνω».

— «Αργήσα; παρακοιμήθηκα. Πώς είναι το μωρό; τον ρώτησε».

— «Καλά, ευχαριστώ. Ο «Ηβαν ξάφνου ένοιωσε την ανάγκη να μιλήσει. Δύο δόκλινες μέρες μιλούσε μόνο

στο μωρό. Σας ένοχλεί το κλάμα του; την ρώτησε».

— «Όχι. Θα το φροντίσει καλά η νταντά του».

— «Έφυγε η νταντά, της απάντησε. «Έχω τώρα μιά οικόνομο».

— «Στη γωνία του δρόμου χώρισαν. Πριν φύγουν, ο ένας δεξιά, η άλλη αριστερά, κοιτάχτηκαν μιά στιγμή. Πρόσεξε τα μαλλιά της, που πέφταν μπουκλές κάτω από το καπέλλο της— ήσαν καστανά. Είχε χαριτωμένο παρτσάκιμα. Το πρόσωπό της— όχι δεν ήταν όμορφο. Πώς να το πής; όμως; Συμπαθητικό. «Ένα συμπαθητικό και καλό κορίτσι».

— «Αντίο, του είπε κι' έτρεξε να προσφάσει τον πατέρα της».

— «Στον δρόμο ο «Ηβαν ένοιωσε κάπως χαρούμενος. Πόσοι και πόσοι καλοί άνθρωποι υπήρχαν στον κόσμο. Φτάνει να ήταν ικανοποιητική η κυρία Κάρμοντ».

— «Η κυρία Κάρμοντ δεν τον ικανοποιούσε. Ήταν τίμια, επιδέξια και αξιόπιστη. Αλλά καταθλιπτική. Ποτέ δεν χαμογέλουσε κι' όλο μιλούσε για συμφορές, αρρώστιες και θανάτους. Ο «Ηβαν κατάλαβε πως δεν μπορούσε να την κρατήσει στο σπίτι. Όταν σκεφτόταν πως το παιδί του θα μεγάλωνε με την φροντίδα ενός άχαρου ανθρώπου, ανατρίχιαζε. Της είπε να φύγει».

— «Άρχισε πάλι το κυνηγητό στα γραφεία εύρεσεως εργασίας. Ο «Ηβαν δοκίμασε, ανάμεσα σε άλλες, την κυρία Ουάλλας, που ήταν χαρούμενη, αλλά αναξιοπιστή, την κυρία Ντέβερς, που ήταν σπάταλη και ακατάστατη, την κυρία Λούις, που, αν και παντρεμένη, άρχισε να του χαμογέλα γλυκά. Κάποια, μάλιστα, τον έκλεβε κιόλας».

— «Τα Χριστούγεννα, η Κέιτ τουστειλε ένα τσέκ για τον Φίλιπ. Ο «Ηβαν τόβαλε στ' όνομα του μικρού στην Τράπεζα. «Αλλά παρ' όλες τις σκοτούρες, ο Φίλιπ μεγάλωνε, ζωρούσε και χαρούμενος. Ο «Ηβαν τρελλαινόταν να τον παρακολουθή. «Τί θα γινόμουν, αν τον έχανα κι' αυτόν; έλεγε μέσα του και τον έπιασε σύγκρου».

— «Έτσι ή' αλλιώς, έφτασε η «Ανοξίς. Ήταν πάντα κουρασμένος, πάντα πτενοχωρημένος. Ουμνάν την Φύλ. Ο πόνος είχε τώρα αμβλυνη, αλλά υπήρχε πάντα. Την ώνειρευόταν τώρα πιο σπάνια, αλλά πάντως δεν την ξεχνούσε. Τους καινούργιους φίλους στο γραφείο σπάνια τους συναντούσε. Του έλεγαν να βγεί μαζί τους να βράσει. Καμιά φορά, κανόνιζε το μωρό με μια νταντά και πήγαινε».

— «Είμαι πασίγνωστο ότι ένας νεαρός χήρος, έστω και με μωρό, είναι περιζήτητος γαμπρός. Οι νεαρές ρωτούσαν τους αδελφούς τους και συναδέλφους τους. «Είμαι όμορφος;». «Ασφαλώς». «Τότε γιατί δεν τον καλούμε στο σπίτι;».

— «Τον «Ιούλιο», ο «Ηβαν κατάλαβε πως προσπαθούσαν να τον παντρεύουν. Κολακεύτηκε, βέβαια, αλλά δεν είχε ξεχάσει τόσο την λύπη του, ώστε να ανταποκριθί στα όνειρα των κοριτσιών. «Έβγαίνε έξω όποτε τον καλούσαν και, όποτε του είχαν για συντροφιά μια νέα, ήταν μαζί της περιποιητικός, αλλά τίποτα άλλο».

— «Καλόγερος είσθε; τον ρώτησε κάποτε μια νέα».

— «Όχι, είπε απλά ο «Ηβαν και δεν θυμάσε μαζί της».

— «Πότε πότε έβλεπε την Τζένιφερ Χάρντν. Τον ρωτούσε για το μωρό. Οι Χάρντν ήταν ευχάριστοι, γείτονες, αλλά δεν τον έναχλούσαν με την προσοχή τους γι' αυτόν. Κάποια βραδιά του «Ιουλίου, τον συνάντησε στο φαρμακείο».

— «Είμαι άρρωστος ο Φίλιπ; τον ρώτησε».

— «Όχι, δαχάζει δούτια και τον πο- νάνε».

— «Η καμυργία σας οικόνομος

φείνεται καλή, του είπε, χαμογελώντας».

— «Ναι, είπε ο «Ηβαν».

— «Πραγματικά, όσο περνούσαν οι μέρες, η κυρία Μπόσουελ φαινόταν ικανοποιητική. Ήταν χήρα, γύρω στα πενήντα, αλλά, αντίθετα από την κυρία Κάρμοντ, ήταν χαρούμενη. «Αργούσε λίγο το πρωί, αλλά πάντοτε ζητούσε συγγνώμη. «Έδειχνε τέτα συντρίδι, που ο «Ηβαν της το συγχωρούσε άμεσα. Ήταν αψηχημένη, αλλά σπουδαία μαγειρίσα— όποτε είχε τα κέφια της. Ήταν ακόμη λίγο απότομη, αλλά πάντως χαρούμενη και καλόκαρδη. «Ίδιως άγαπούσε το μωρό και του φερόταν τρυφερά. Τέλος, πρόθυμα δεχόταν, με μια καλή αμοιβή, να μέιν υπερωρίες, έτσι που ο «Ηβαν μπορούσε να βγάλει τα βράδια».

— «Την εύρισκε κοιμισμένη σε μια πολυθρόνα, εξαντλημένη από τις δουλειές του σπιτιού, που έκανε πρόθυμα, όσο τον περίμενε».

— «Περάσατε καλά, του έλεγε, τραυλίζοντας από την κόπωση και τον ύπνο, και σηκώνοντας».

— «Ετσι, έμεινε με το μωρό και την βραδιά, που ο «Ηβαν πήγε στο Τζιμ Τέιτ για πάκερ. Κέρδιζε ένα σεβαστό ποσόν, την ώρα που κτύπησε το τηλέφωνο».

— «Έσένα θέλουν, «Ηβαν, είπε ο Τζιμ Τέιτ».

— «Ανόρεχτος πήγε ο «Ηβαν στο άκουστικό. Αυτή η Σούζαν Μπέρκτελ τελευταία τον ένοχλούσε αρκετά. Πάλι, θα της είχε δώσει το τηλέφωνο η κυρία Μπόσουελ».

— «Εμπρός, είπε άκεφα».

— «Κύριε Κλήμεντ, εδώ Μάργκαρετ Χάρντν, αποκρίθηκε διαστικά μια φωνή. Ο «Ηβαν κοκκάλωσε. Το μωρό σε είχε στο σπίτι, μος, συνέχισε η κυρία Χάρντν. Κοιμάται, είναι απόλυτως καλά, αλλά καλύτερα να έλθετε στο σπίτι».

— «Τι συνέβη;»

— «Σας δίνω τον λόγο μου, ο Φίλιπ είναι απόλυτος καλά. Κόπτισε λίγο. Είσαμε κατώ και...»

— «Ερχομαι άμεσα, φώναξε ο «Ηβαν. Πού να έλθω».

— «Έδώ, στο σπίτι. Δεν έγινε μεγάλη ζημιά. Μη τρέχετε στον δρόμο, πρόσθεσε».

— «Προσπάθησε να μη τρέξει. Ήταν σκοταμένο η Λίνα, και συλλογιότανε τι θαυμάσια που ήταν να την καθίσει όμοια ο Τζόννη στα γά- γατά του ύπνου από τρία χρόνια παντρείας».

— «Θα το πής εδώ το τσάι σου, της είπε ο Τζόννη».

— «Η Λίνα γέμισε το φλιτζάνι της με τη ράχι γυρισμένη προς το σαλόνι. Ο Τζόννη την κοτούσε σφιχτά από τη μέση».

— «Χρυσή μου, θέλω να σηκωθώ. Πρέπει να βγάλω το παιδί μου».

— «Τούτη τη φορά ο Τζόννη την άφησε. Η Λίνα σηκώθηκε, έβγαλε το παιδί της και το άφησε πάνω σε μια πολυθρόνα. Και το παραξένο αίσθημα καπνιστή κινδύνου την κλείωνε πάλι. Κοίταζε δόλο».

— «Τζόννη, που είναι οι κασέλες του Χηλ-ούσις;»

— «Ο Τζόννη σηκώθηκε μ' ένα πήδημα από την καρέκλα του και την ξαφίξε στο στήθος του».

— «Γλυκιά μου, έχω να σου πω πείραγμα νέα. «Ακου. Ουάναυ αυτόν τον «Αμερικάνο που σου έλεγα; Δοκίμα αυτός ο «Αμερικάνος...»

— «Πώς; «Αμερικάνος; Πάει δεν μου μίλησε για κανένα «Αμερικάνο».

— «Η Λίνα άρχισε ν' ανησυχά. Ο Τζόννη, παρ' όλο που το χαμόγελο, είχε όρος ένοχου. Και ι τρόπος που την κρατούσε στην αγκαλιά του ήταν κι' αυτός ύπαιτος. Ο Τζόννη την αγκάλιαζε με το κάθε φορά που είχε κάνει κάτι κακό».

— «Τον κοιτάζε στα μάτια σοβαρά».

— «Πώς; Δεν σου μίλησα γι' αυτόν τον «Αμερικάνο που τον είχα φέρει την περασμένη εβδο- δα εδώ, μία μέρα που έλειπες από το σπίτι, και που του άρεσαν τόσο αυτές οι μαριέλες; Φαίνεται πως το ξεχάσα. Δοκίμα, ήθε τ' απόγευμα, καί...»

— «Δεν ήσουν στο Μπράντσοτον τ' απόγευμα;»

— «Όχι, γύρισα μετά το μεσημέρι δεν είχε δουλειά. Μά άκου λοιπόν, χρυσή μου! Αυτός φίλος, ο «Αμερικάνος... είναι αδύνατον να φας

— «Όχι, Γιώργο μου, δεν θα τους ανησυχίση αν καθίσης να διαβάσης ήσυχα την εφημερίδα σου!»

— «Η καμυργία σας οικόνομος

— «Όχι, Γιώργο μου, δεν θα τους ανησυχίση αν καθίσης να διαβάσης ήσυχα την εφημερίδα σου!»

— «Η καμυργία σας οικόνομος

— «Όχι, Γιώργο μου, δεν θα τους ανησυχίση αν καθίσης να διαβάσης ήσυχα την εφημερίδα σου!»

— «Η καμυργία σας οικόνομος

— «Όχι, Γιώργο μου, δεν θα τους ανησυχίση αν καθίσης να διαβάσης ήσυχα την εφημερίδα σου!»

— «Η καμυργία σας οικόνομος

«Η Λίνα είχε την ίδια γνώμη με δέ μίλησε. Η Τζάνετ σήμερα ήταν πολύ πιο ενδιαφερόμενη από άλλότε».

— «Δοκίμα, θαρώ πως πρέπει να φύγω. Σ' ευχαριστώ για το τσάι, Λίνα, είπε η Τζάνετ που αντιπαθούσε τη Φρήντα Νιούσχαι».

— «Της Λίνας της άρεσε πολύ το σαλόνι της. Ήταν ένα στενόμακρο δωμάτιο με ψηλά ταβάνι και με τρία μεγάλα παράθυρα που άρχιζαν μία σπιθαμή πάνω από το χώμα και απ' όπου έβγαινε κανείς άμέσως στο χλοϊμένο παρτέρι του κήπου που έφτανε ως τους τοίχους του σπιτιού».

— «Η Λίνα το έχει επιπλώσει με γούστο. Τα δρύινα σανίδια του πατώματος ήταν καλογυαλισμένα, είχε μερικά όμορφα χαλιά κι' ένα πλάνο (η Λίνα δεν έπαιζε όσο συχνά θα έπρεπε), ένα ντιβάνι, δύο-τρεις πολυθρόνες κι' ένα ξυργάρι μικρό τραπέζια. Ο τοίχος αντίκιο στο τζάκι ήταν σκεπασμένος δόκλινες από διδολιθικές γεμάτες δελία. Κανένα περιτό στολίδι. Το γούστο της Λίνας ήταν απλό και αυστηρό».

— «Τα μόνα κάπως άχρηστα επιπλά μέσα στο σαλόνι, ήταν ίσως τέσσερες καρέκλες του Χηλ-ούσις, που είχε χαρίσει στη Λίνα η μητέρα της, από το σπίτι τους, και που ήταν, αλήθεια, υπερβολικά όμορφες για να τις χρησιμοποιήσει κανείς για καθίσματα. Οι χρωματιστές ράχες τους όμως είχαν δώσει τον τόνο σε όλον τον χρωματισμό του σαλονιού, όπως κι' ένας μεγάλος πίνακας—μια νεκρή φύσι— του Πήτερ Σναυτερ που κρεμόταν πάνω από το τζάκι, είχε χρησιμοποιήσει στη Λίνα σαν έσκι για την επιπλώση του σαλονιού».

— «Ενα απόγευμα, κατά τα τέλη του Γενάρη, η Λίνα γύρισε στο σπίτι της από το Μπαρναουθ, όπου είχε πάει για ψώνια, και ξαφνιασθηκε που βρήκε τον Τζόννη να πίνε ένα φλιτζάνι τσάι πλάι στη φωτιά. Μπαίνοντας στο σαλόνι, είχε την άριστη εντύπωση πως κάτι έλειπε, μα η άπορία της που είδε τον Τζόννη στο σπίτι τέτατα ώρα, ήταν τόσο έντονη, ώστε δεν την ξεκαθάρισε».

— «Βγαίνοντας τα γάντια της, πήγε κοντά του γι' να του δώσει το απαράτητο φιλι».

— «Νορίς γύρισε σήμερα, χρυσή μου».

— «Ναι, είπε ο Τζόννη. Πέρασε όμορφα τη μέρα σου».

— «Πολύ όμορφα. Δεν μπόρεσα να τα βωδ όλα όσα ήθελα, μά...»

— «Μπ, πήρες καινούργιο καπελλάκι;»

— «Σ' αρέσει; ρώτησε η Λίνα».

— «Είναι το πιο νοστιμό καπελλάκι που έχεις φορέσει ποτέ, τα τελευταία χρόνια. Τι έξυπνη μαϊμονόδεσσα που είσαι!»

— «Ο Τζόννη της έπιασε το χέρι και την τράβηξε στα γόνατά του».

— «Χρυσή μου, θέλω να τσάι, διαμαρτυρήθηκε γέλαστη η Λίνα, και συλλογιότανε τι θαυμάσια που ήταν να την καθίσει όμοια ο Τζόννη στα γά- γατά του ύπνου από τρία χρόνια παντρείας».

— «Θα το πής εδώ το τσάι σου, της είπε ο Τζόννη».

— «Η Λίνα γέμισε το φλιτζάνι της με τη ράχι γυρισμένη προς το σαλόνι. Ο Τζόννη την κοτούσε σφιχτά από τη μέση».

— «Χρυσή μου, θέλω να σηκωθώ. Πρέπει να βγάλω το παιδί μου».

— «Τούτη τη φορά ο Τζόννη την άφησε. Η Λίνα σηκώθηκε, έβγαλε το παιδί της και το άφησε πάνω σε μια πολυθρόνα. Και το παραξένο αίσθημα καπνιστή κινδύνου την κλείωνε πάλι. Κοίταζε δόλο».

— «Τζόννη, που είναι οι κασέλες του Χηλ-ούσις;»

— «Ο Τζόννη σηκώθηκε μ' ένα πήδημα από την καρέκλα του και την ξαφίξε στο στήθος του».

— «Γλυκιά μου, έχω να σου πω πείραγμα νέα. «Ακου. Ουάναυ αυτόν τον «Αμερικάνο που σου έλεγα; Δοκίμα αυτός ο «Αμερικάνος...»

— «Πώς; «Αμερικάνος; Πάει

αυτή πόσο του έδωσαν οι καρέκλες. Μου έδωσαν να σωρώ λεφτά... πολύ περισσότερα από όσα τις είχε εκτιμήσει η ασφαλιστική εταιρία. Φυσικά, ου είπα πώς δεν είχα στο νου μου να τις πουλήσω. Και τί νομίζεις πώς έκανε τότε; Να τον πάει η όργη, μαιμουδίτσα μου, μου έδωσε τα διπλά. Θα ήταν σωστή τρέλλα να μην τα πάρω.

— Τζόννη, δεν πιστεύω να πουλήσεις τις καρέκλες!

— Σου είπα, χουσή μου, θα ήταν σωστή τρέλλα να μη του τις έδινα, με τα λεφτά που κρόσφερε.

— Άσε με. Όχι, Τζόννη, άσε με, σου λέω. Η Δίνα έσπρωχνε με τα χέρια της τον Τζόννη όσον αναγκάστηκε να την αφήσει.

— Για κοίτα με, μαιμουδίτσα, θύμωσες; Σου κλώ τσίμα, χουσή μου, θα ήταν σωστή...

— Μα δεν μπορούσες να τις πουλήσεις. Δεν ήταν δικές σου για να τις πουλήσεις. Ήσαν δικές μου.

— Τό ξέρω, γλυκειά μου, τό ξέρω πώς τυπικά ήταν δικές σου. Μα... λοιπόν, θέλω να πω...

— Εί λ ν α ι δικές μου, είπε απότομα η Δίνα. Και δεν θέλω να τις πουλήσω. Δεν με νοιάζει πώς να δίνει ο Αμερικάνος σου. Δεν θέλω να τις πουλήσω. Που είναι οι καρέκλες;

— Μα τις πήρε το αυτοκίνητό του.

— Τότε πρέπει να πιάς να τις ξαναφέρεις.

— Μα γλυκειά μου, για λογικέσω λίγο. Δεν ξέρω πού πήγε. Δεν ξέρω τίποτε γι' αυτόν.

— Δεν με νοιάζει έμένα, είπε η Δίνα λαχανιασμένη. Πρέπει να πιάσεις να τον βρεις, τ' ακούς; Δεν είχες κανένα δικαίωμα να τις πουλήσεις χωρίς να με ρωτήσεις.

— Ο Τζόννη δοκίμασε να την πάρη πάλι στην αγκαλιά του.

— Χουσή μου!

— Όχι, στο λέω σοβαρά. Όχι, όχι, Τζόννη. Είναι πολύ θυμωμένη μαζί σου. Δεν είχες κανένα δικαίωμα να τις πουλήσεις χωρίς να με ρωτήσεις.

— Ο Τζόννη φαινόταν πολύ στενοχωρημένος.

— Κι' εγώ νομίζα πώς θα σου έκανα μια τόσο ευχάριστη έκκληση...

— Ναί, τα ξέρω αυτά. Στο μέλλον να μη μου ξανακάνεις τέτοιες έκκλησεις. Και τώρα, δώσε μου τα λεφτά. Θα τα φυλάξω να του τα δώσουμε όταν τον βρης και φέρεις τις καρέκλες.

— Δεν τα πήρα, είπε γρήγορα — γρήγορα ο Τζόννη. Θα μου στείλη μια επιταγή.

— Η Δίνα τον κοίταξε στα μάτια.

— Πώς; Δεν ξέρεις ούτε ποιος είναι, ούτε πού πήγε, και όμως τον εμπιστευτήκες, και περιμένεις να σου στείλη επιταγή;

— Ω, είναι απολύτως έν τάξει. Είναι πρώτης τάξεως κύριος. Θέλω να πω πώς είναι φίλος του Μέλμπεκ. Κι' όπως κι' αν είναι θα μπορούσαμε να τον βρούμε μέσω της αμερικανικής Πρεσβείας. Δεν είχε μαζί του τό καρνέ των επιταγών. Έτσι είναι χουσή μου, πρέπει κανείς πότε-πότε να δείχνει κι' εμπιστοσύνη στους ανθρώπους. Θα τα στείλη, και θα το ιδής.

— Καλύτερα να μην τα στείλη.

— Μαιμουδίτσα!

— Δοιπόν;

— Δοιπόν, δεν είσαι θυμωμένη μαζί μου, νικά;

— Είμαι, Τζόννη, είμαι πολύ θυμωμένη. Αλήθεια στο λέω.

— Ο Τζόννη όμως είχε τόσο αξιολύπητο ύφος ώστε η Δίνα μαλακώσε.

— Ο Τζόννη πρόσεξε αυτή την αλλαγή και την τράβηξε άμεσως κοντά του.

— Μην είσαι, χουσή μου. Μην είσαι πιά θυμωμένη. Είμαι τόσο λυπημένος. Νομίζα πώς θα σ' ευχαριστούσα.

— Φαινόταν στενοχωρημένος, ώστε η Δίνα αναγκάστηκε να τον συγχωρέσει.

— Να μην ξεχνάς όμως, του είπε, ενώ ο Τζόννη τη φιλούσε, πώς είσαι υπεύθυνος να ξαναφέρεις τις καρέκλες στο σπίτι.

— Θα τις φέρω, υποσχέθηκε με θέρμη ο Τζόννη, έστω κι' αν χρειαστή να πάω και στην Αμερική ακόμα για να τις βρώ.

4.

— Μα ο Τζόννη δεν τις ξαναφερε.

— Ο Αμερικάνος, όπως φαίνεται, έγινε καινούσιος χάρη. Ούτε και επιταγή έστειλε. Ο Τζόννη καταστένοχωρήθηκε, μα τί μπορούσε να κάνει;

— Να πιάς στην αστυνομία, του είπε η Δίνα, ύστερα από τρεις εβδομάδες. Θάπρεπε να είχαμε πιάει κλώλας. Θα τηλεφωνήσω σήμερα στο Ντόρσεστερ και θα τους τό αναφέρω.

— Δεν θα ήθελα να σπάσουμε ως εκεί, είπε ο Τζόννη.

— Για καλό λόγου!

44

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΣΤΡΥΦΝΙΑ

νό. "Ο κύριος Χάρντυ τον περίμενε στο κατώφλι.

— Τό παιδί είναι καλά.

— "Ο Φίλιπ κοιμόταν στην κούνια του στο σαλόνι των Χάρντυ. Η κυρία Χάρντυ και η Τζέννιφερ, με τις ρούμπες τους και τις παντόφλες, κάθονταν κοντά του.

— Τόν κοιτούσαμε, είπε η κυρία Χάρντυ. Φαινόταν άσυνήθιστα χλωμή.

— "Ηλθε το αυτοκίνητο των Α' Βοηθειών μαζί με τις αντλίες. "Ο γαστρός εξήτασε τον Φίλιπ. Είναι απολύτως καλά.

— Πήραν τήν οικόνομό σας στο νοσοκομείο. Έχει πάθει δηλητηρίαση από τον καπνό. Αλλά δεν είναι σοβαρό, του εξήγησε η κυρία Χάρντυ.

— Ποός πυροσβέστης τόν έσωσε; Θέλω να τόν ευχαριστήσω, ρώτησε ο "Ηβαν.

— "Ο άντρας μου τόν κοιτάδεσε, είπε η κυρία Χάρντυ. Νοιώσαμε τόν καπνό και ανησυχήσαμε... Εύτυχώς η πόρτα δεν ήταν κλειδαμένη.

— Δεν ξέρω πώς να σας ευχαριστήσω, είπε κομπιάζοντας ο "Ηβαν. Και πώς άρχισε η φωτιά;

— Χμ, έκανε ο κύριος Χάρντυ. Φυσικά, έσπευσα ν' αρπάξω τό παιδί. Αλλά είδα τί συνέβαινε. "Ο οικόνομος σας είχε βάλει τό ηλεκτρικό σίδερο στο σαλόνι, κοντά στις κουτίνες...

— Είχε αφήσει τό σίδερο στην πρίζα, συνέχισε η κυρία Χάρντυ. Τήν βρήκαμε να κοιμάται στην πολυθρόνα.

— Εκείνη τήν ώρα, δεν προσέξαμε τίποτα. Αλλά μετά πού ο Σάμ ξαναέθηκε να πάρη τήν κούνια του μαρού, βρήκε τήν τσάντα της. Και από κεί, έβγαλε ένα μπουκάλι ούσκυ.

— Καθόητε, κύριε Κλήμεντ, του είπε η Τζέννιφερ, μόλις τόν είδε να χλωμάει. Εύτυχώς ήταν ψηλό και γερό κορίτσι, γιατί ο "Ηβαν λιποθύμησε μέσα στην αγκαλιά της. "Όταν ξαναγύρισε στις αισθήσεις του, η κυρία Χάρντυ ήταν γονατισμένη πάνω του. "Η Τζέννιφερ τόν κρατούσε άκόμα.

— "Ηλθε τρέχοντας ο κύριος Χάρντυ μ' ένα ποτήρι.

— Πιέστε το αυτό!

— "Η δυνατή μυρωδιά του μπράντυ

του κτύπησε στην μύτη. Τό καυτό ποτό τόν συνέφερε. Σηκώθηκε. "Η Τζέννιφερ τόν άφισε από τήν αγκαλιά της.

— Με συγχωρείτε, ψιθύρισε ντροπισμένος. Αλλά εβδομάδες δλόκληρες. Και τήν είχα μέσα στο σπίτι μου...

Τώρα καταλάβαινε γιατί άργούσε τό πρωινό, γιατί τραύλιζε, όταν έμπνυσε τό βράδια απ' τήν πολυθρόνα. Δόξα σοι ο Θεός, πού δεν είχε κλειδώσει άπόψε τήν πόρτα.

Μιά άφάνταστη άπελπισία κυριεύσε τόν "Ηβαν. "Ό,τι και νύκανε, τού έβγαине στραβά. Ένας άντρας δεν μπορεί να ζήση μόνος.

— Δεν γίνεται τίποτα πιά, μου μούρσε.

— Η Τζέννιφερ σηκώθηκε και, κάτι μουρμουρίζοντας, βγήκε από τό δωμάτιο.

— Σάμ, έτοίμασε τό ράντζο, είπε η κυρία Χάρντυ.

— Κύριε Κλήμεντ, όχι θα σέ λέω πιά "Ηβαν, πρέπει να μείνεις άπόψε μαζί μας, είπε ο κύριος Χάρντυ.

— "Ηβαν έβριξε μία ματιά στο μωρό.

— Ένα μόνο μου άπομένει να κάνω.

— Πρέπει να κοιμηθήτε, του είπε η κυρία Χάρντυ. "Ο κλονισμός ήταν δικαίος. Έχομε ένα ράντζο.

— Θα τόν δώσω σέ βετούς γονείς, είπε ο "Ηβαν, κουνώντας τόν Φίλιπ.

— Μην αποφασίζετε άπόψε, "Ηβαν, του είπε η κυρία Χάρντυ.

— Δεν άπομένει τίποτε άλλο.

— Θα κρατήσω εγώ τό παιδί, μέχρι να βρούμε μία λύση.

— Πρίν κοιμηθώ, ο "Ηβαν άνέθηκε πάνω να δει τί ζημιές. Δεν ήταν σοβαρές. Οι τοίχοι ήσαν μογιότασμα, η πολυθρόνα και τό χαλί είχαν καί.

Τώρα πού γάνονταν τά πράγματα πού είχε διαλέξει κάποτε η Φύλ, τού φαινόταν πώς άλλο ένα κομμάτι από τόν εαυτό του γατόταν.

— Εκείνη η νύχτα, στο σπίτι των Χάρντυ, τού θύμισε τις πρώτες νύχτες μετά τόν θάνατο της Φύλ. Κοιμήθηκε βαριά, αλλά στα μέσος της νύχτας, ξύπνησε. Τό ρολόι κτύπησε τρεις. Σε δύο ώρες θα χάραζε.

Σηκώθηκε προσεκτικά και κάθισε κοντά στο παράθυρο. Τό φεγγάρι, στή χάσι του, φωτίζε τόν χλωμό ούρανό. Οι δουλές, πού τόν περίμεναν αύριο, δεν τόν σκότιζαν— έπρεπε να είδοποίηση τήν ασφαλιστική εταιρία, να μάθη από τό νοσοκομείο τί γινόταν η κυρία Μπόσοουελ, να είδοποίηση στο γραφείο του πώς δεν θα πήγαινε. Έκείνο πού είχε από τού του ήταν τό άρμόδιο γραφείο, πού θ' άπευθυνόταν για τήν υιοθεσία τού παιδιού του.

— Ένα σπίτι με θαλπωρή και άγάπη— αυτό χρειαζόταν ο Φίλιπ. Αλλά και στο σπίτι τών ξένων δεν ύπληχε σιγουριά. Για πρώτη φορά αντιμετώπιζε ο "Ηβαν αυτή τήν σκέψη: «Αυτό πού χρειαζόταν ο ίδιος και ο Φίλιπ, δεν μπορούσε να άγοραστή». «Θά ξαναπα-τρευτή», άκούσε τή φωνή της Κέιτ. Και η Κέιτ είχε πάντοτε δίκιο.

— Όχι μόνο για τόν Φίλιπ, αλλά και για μένα», άμολόγησε ο "Ηβαν. Τήν στιγμή πού τόν κρατούσε στην αγκαλιά της η Τζέννιφερ, είχε νοιώσει κάτι παράξενο. Τού χρειαζόταν ν' άγαπήσει πάλι και να ξαναγαπήθώ. "Οχι αναγκαστικά από τήν Τζέννιφερ, αλλά αν μπορούσε να είναι η Τζέννιφερ... «Φύλ», μουρμούρισε με ένα βίαιο πόνο. Θα ξεχνούσε τήν Φύλ...

— Όστε, τελικά, θα τούφευγε για πάντα η Φύλ; "Ο λαϊμός του ξεράθηκε. Τά μάτια του έκαιγαν.

Σηκώθηκε γρήγορα. Προσεκτικά, για να μην ένοχλήση τό μωρό, έάπλωσε στο ράντζο μπρούμυτα και έκλωρε, για πρώτη και τελευταία φορά, για τήν Φύλ τής πρώτης του γυναίκα.

44

ΑΡΙΑΝΟΙ

— Ασφαλώς, έχει τα μάτια σου!

45

ΚΙ' Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΗΤΑΝ ΝΕΚΡΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 27)

ρήνη ήταν ό,τι χρειαζόταν, γιατί σε μ'ή ώρα, ο Χόλλυ έπαψε να ούρλιαζει, έν και συνέχισε να βογγάει και να κλαίει.

— "Ο Μάρκος ξύπνησε τό άλλο πρωί, χωρίς να καταλάβει ότι είχε στο μεταξύ κοιμηθώ. "Αν και η ζέστη ήταν φοβερή, ο ήλιος έμενε κρυμμένος πίσω από πυκνή όμίχλη. "Ο Πάρσους, στο τιμόνι ακόμα, κοιμόταν σαλεύοντας πίσω— μπρός με τό σκαμπανεβάσμα της βάρκας. Σίγουρα είχε ξεχάσει να φωνάξει αντικαταστάτη στη βάρδια του.

— "Ο Νέντ ήταν κουλουριασμένος στην πλήρη με τό πόδια ζαρωμένα στο στήθος. Έμοιαζε μ' ένα φαλακρό παιδί.

— "Ο Χόλλυ κοιμάται», συλλογίστηκε ο Μάρκος, καθώς τόν ζύγωνε. Αλλά πρίν τόν φτάση, κατάλαβε πώς έκανε λάθος.

— "Ο Χόλλυ ήταν νεκρός. "Ο Μάρκος έβαλε τό αυτί στην καρδιά του, τούτιστα—σε τούς καρπούς. Νεκρός.

— Σηκώθηκε! φώναξε ο Μάρκος μ' άσο προσταχτικό ύφος διέθετε η φωνή του, όχι όμως για να κάνει τόν καμπόσο, αλλά για να μη μένει μόνος του με τό πτώμα. "Ο Νέντ πήδησε βρβίος κι' έξέτασε και κείνος τόν Χόλλυ. "Ο Πάρσους άπόμεινε ξέμακρσ από τό πτώμα, κοιτάζοντας τό νευρικά. "Επειτα από δύο στιγμές γύρισε στο δοϊάκι και καμώθηκε πώς έφωχνε τόν όρίζοντα.

— "Ο Μάρκος και ο Νέντ συζήτησαν τήν κατάσταση, χωρίς τόν Πάρσον αυτή τήν φορά.

— Πώς πρέπει να τόν θάψουμε; ρώτησε ο Μάρκος.

— Τό σωστό είναι, τού αποκρίθηκε ο Νέντ, να τούς βάλουν μέσα σ' ένα σάκκο, και μάλιστα η στενή διελονιά πρέπει να περάση μέσα από τή μύτη τού νεκρού για να είναι σίγουρο ότι πέθανες.

— "Ο Μάρκος άνατρίχιασε.

— Και τί θα χρησιμοποιήσουμε για βαρίδι;

— "Ο Νέντ πρότεινε ένα άδειο σιδερένιο κιβώτιο, πού ήταν κάτω από τό καθίσμα της πλήρης.

— Θα τό γεμίσωμε πρώτα με νερό και θα τό δέσουμε στα πόδια τού Χόλλυ, είπε.

— Έφεραν τό κιβώτιο στο μέρος πού ήταν έσπλωμένο τό πτώμα. "Ο Μάρκος έδεσε τά χέρια και τά πόδια τού Χόλλυ στο κιβώτιο. Φώναξαν τόν Πάρσους. Στάθηκε πάνω από τό κεφάλι τού νεκρού, δίχως να ξέρη τί να κάνει. Στεκόταν σέ άνογη προσοχή.

— "Ο Νέντ κατέβασε τό κιβώτιο και τό

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

Οί λόγοι τού Τζόννη ήσαν άόριστοι αλλά εμφαντικοί. "Η Δίνα κατάλαβε πώς με κάποιο τρόπο θα ήταν πολύ προσλητικό για τό λοχαγό Μέλμπεκ. και ίσως—ίσως, αυτό τό τηλεφώνημα στην αστυνομία τού Ντόρσεστερ, πού σχεδίαζε, να έδαζε σέ κίνδυνο και τή θεία τού Τζόννη.

— Άνοησίες! είπε απότομα η Δίνα. Είναι φανερό πώς αυτός ο άνθρωπος ήταν κλέφτης. Σίγουρα θα τήν έχη πάθει και ο λοχαγός Μέλμπεκ όπως τήν έπαθες κι' εσύ.

— Στο βάθος, ωστόσο, δεν ήταν τόσο σίγουρη ή—σο έδειχναν τά λόγια της. Για κανένα λόγο δεν ήθελε να βάλει σέ κίνδυνο τή δουλειά τού Τζόννη.

— "Ο Τζόννη όμως δεν τό ήξερε αυτό.

— Για άκουσε, Δίνα, είπε άργα—άργα, και η Δίνα κατάλαβε πώς επρόκειτο για κάτι σοβαρό, γιατί πολύ σπάνια ο Τζόννη έλεγε τό όνομά της. Δεν πρέπει να τηλεφωνήσης στην αστυνομία.

— Γιατί;

— Δοιπόν, άκου, είπε ο Τζόννη με άπελπισία. "Ο Αμερικάνος μου τήν έδωσε τήν επιταγή.

— Στην έδωσε; Και τότε γιατί δεν μου τό είπες;

— Γιατί τά έδωσα τά λεφτά.

— Τα έδωσες; Αλήθεια μου λές, Τζόννη; Και πού σέ παρακάλω;

— Έπρεπε να πληρώσω κάτι χρέη.

— Τί χρέη; Δεν ήξερα πώς είχες χρέη. Και τί είδους χρέη ήσαν;

— Δοιπόν, άφού θέλεις να μάθης, ήσαν χρέη τού ιπποδρόμου. Άκου, Δίνα, τό ξέρω πώς δεν ήταν σωστό αυτό πού έκανα, μα η αλήθεια είναι πώς ήμου πολύ στριμωγμένος. Και τότε παρουσιάστηκαν σάν από μηχανής θεός ο Αμερικάνος. Πήρα τά λεφτά πού μου πρόσφερε. Διπλάμι πολύ, μαιμουδίτσα.

— "Η Δίνα καταλάβαινε πώς έπρεπε να δείξη πώς ήταν θυμωμένη. "Ο Τζόννη όμως φαινόταν τόσο ντροπισμένος για τήν πράξη του, ώστε όλος της ο θυμός έσβησε.

— Ξαναπήγες στις κουρσες από τότε;

— Όχι. Ούτε κι' έπαιξα απ' έξω.

— Άν σέ συγχωρέσω, μου δίνεις τό λόγο σου πώς δεν θα ξαναπαίξεις πιά;

— Στο όρκίζομαι, μαιμουδίτσα, είπε με θέρμη ο Τζόννη. Είμαι η πιο χουσή, η πιο γλυκειά και η πιο εξαίσιος γυναίκα τού κόσμου...

— "Η Δίνα τού έκανε χαλάλι τήν επιταγή.

5.

— Ακριβώς δύο εβδομάδες μετά, η Δίνα ξαναπήγε στο Μποργκμάουθ. "Ο Τζόννη δεν ήθελε να τήν αφήσει να πάη, μα ήταν ώρσιμένα μικροπραματικά πού μόνον εκεί μπορούσε να τό βρη.

— Πέρασε από τό μαγαζί τού Μάρσαλ τού άρχαιοπώλη. Στή θυρίδα ήταν μία γνήσια καρέκλα τού Χηλντάιτ. "Η Δίνα γνώρισε τή ζωγραφισμένη ράχη της.

— Στάθηκε πέντε δλόκληρα λεπτά και τήν κοίταξε πρίν άποφασίσω να μ'ή στο μαγαζί.

— "Ο ίδιος ο κύριος Μάρσαλ έτρεξε να τήν περιποιηθώ και άπάντησε πρόθυμα στις έρωτήσεις της.

— Μάλιστα, μαντάμ, είναι μία καρέκλα τού Χηλντάιτ. Ναί, έχω τέσσερες. Οι άλλες τρεις είναι έδώ, αν θέλετε να τις ιδήτε.

— "Η Δίνα τόν άκολούθησε και κοίταξε δυο—τρία λεπτά της ώρας τις άλλες τρεις καρέκλες, και άναρωτιόταν με ποίον τρόπο θα μπορούσε να πάρη τις πληροφορίες πού ήθελε.

— Φαντάζομαι να έχετε τά χαρτιά τους, είπε στο τέλος. Βέβαια, έέβατα, δεν χωρεί άμφισβόλια πώς είναι γνήσιες, ξέρετε όμως ποιος τις είχε πρίν;

— "Ο κύριος Μάρσαλ χάιδεψε τό κάταστρο σαγό-νι του.

— Φυσικά, μαντάμ, θα μπορούσα να σας δώσω όλες τις σχετικές πληροφορίες αν τις άγοράζατε. Έξω ποιάς τις είχε. Τις άγόρασα απ' ευθείας από τόν προηγούμενο κάτοχό τους. Τις είχε η οικογένεια του, από τόν καιρό πού βγήκαν από τά χέρια τού ίδιου τού Χηλντάιτ! Σας δεικνώνω πώς τά χαρτιά τους είναι άπολύτως έν τάξει.

— Θα ήθελα να μάθω τό όνομα, είπε με άχρωμη φωνή η Δίνα.

— "Ο κύριος Μάρσαλ διάταξε και τέλος φάνηκε σά να άποχώρησε σ' ένα έσπασμα έμπιστοσύνης.

— Δοιπόν, έντελώς μεταξύ μας μαντάμ, τις άγόρασα από ένα μίλος της οικογενείας "Αύσγκαρθ. Θα τό ξέρετε, φυσικά, τό όνομα.

— Ναί, είπε η Δίνα, τό όνομα είναι γνωστό Σας ευχαριστώ. Θα σας είδοποιήσω αν άποφασίσω να τις άγοράσω.

— Βγήκε από τό μαγαζί τού άρχαιοπώλη.

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

101

102

103

104

105

106

ΗΤΑΝ ΠΙΑ ΑΡΓΑ

Η Δίνα δεν μίλησε ποτέ στον Τζόννη γι' αυτό το περιστατικό. Είχε τουλάχιστον την υπόθεσή του πως δεν θα ξαναέρχε.

8.

— Δεν πιστεύω να είναι κίβλας ο Τζόννη, είπε δυσχερής η Τζάνη Κάλντουελ.

Η Δίνα απορούσε: Μά γιατί να τον αντιπαθώ τόσο; Τι παραλογισμός είναι.

Ήταν πραγματικά ο Τζόννη.

Η φωνή του ακούστηκε χαρούμενη έξω από την πόρτα του σαλονιού, καθώς μιλούσε στην καμαριέρα, την αντικαταστάτρια της "Ελλάς, μια κοπέλλα ίδια κι' απαράλλαχτη με γρεναδιέρο.

Το πρόσωπο της Δίνας φωτίστηκε αδόκητα. Η Τζάνη ήταν μάλλον κουραστική τοίχο το απόγεμα. "Ο ερχομός του Τζόννη ήταν σαν ένας θερμός άνεμος που έδιωξε από τις κλειδαρότρυπες κι' από τις γρίλλες των παραθύρων, όλα τα άνωχα φαντάσματα της φιλσοσοφίας.

Μπήκε δριμυτικός στο σαλόνι.

Γεια χαρά, μαϊμουδίτσα! Γεια σου Τζάνη! Γεια σου Τζάνη! Γεια σου μαϊμουδίτσα! Αυτά όμορφες γυναίκες κι' ένας όμορφος άντρας! Άσ' πάνε να κουρευτούν οι άλλοι. Γεια σου γλυκειά μου μαϊμουδίτσα. Ο Τζόννη φίλησε τη Δίνα. Γεια σου Τζάνη αγαπημένη. Ο Τζόννη έδωσε ένα πεταχτό φιλή στο μάγουλο της ξαφνιασμένης Τζάνης.

Τζόννη, ρώτησε γελώντας η Δίνα, τί επαθες; Και γιατί γύρισες στο σπίτι τόσο γρήγορα;

Σήμερα είναι μεγάλη γιορτή, είπε ο Τζόννη κι' έτρεξε πάλι στην πόρτα.

Εβελ! Εβελ! Εβελ, βλέπω μόνο δυο φλυτζάνια, δυο πιατάκια και δυο κουταλάκια στο δίσκο του τσαγιού, που να πάει η όρη. Τι θα πει αυτό, Εβελ; Με βλέπεις εδώ, δυσαμμένο για λίγο τσάι, κι' εσύ με άνοιξες; Ούτε ένα πιατάκι δεν μου έφερες ακόμα; Εβελ, το βρίσκεις σωστό αυτό, Εβελ, το βρίσκεις ευγενικό;

Ο γρεναδιέρος γελούσε.

Δεν σ'απερίμενα ακόμα, κύριε.

Μά να που ήρθα! Ελπίζω να με γνώρισες την ώρα που μπήκα στο γυαλί, η όχι; Ήθελα σε παρακαλώ να μου φέρεις ένα φλυτζάνι, κι' εσύ κάθισες και ψάχνεις για δικαιολογίες. Τρέξε, Εβελ, και φέρε μου στη στιγμή αυτό το φλυτζάνι.

Η "Εβελ, γελώντας πάντα, βγήκε από το σαλόνι.

Τζόννη, χρεσάει μου, τρελλάθηκες;

Όχι, εντελώς, κυρία "Αύγκαστ, αγάπη μου. Ήταν η συγκίνηση που έδωκε τη Τζάνη εδώ. Για πέντ μου, Τζάνη, σε φίλησα αλήθεια ή μήπως τ' όνειροδότηκα;

Με φίλησες, είπε η Τζάνη μ' ένα ευγενικό χαμόγελο, μα δεν ξέρω το γιατί.

Ο Τζόννη γονάτισε στο ένα γόνατο, άπλωσε τα χέρια του και πήρε μια δραματική στάση.

Γιατί σ'αγαπώ. Γιατί σ'αγαπώ. Δεσποινίς Κάλντουελ, σ'αγαπώ και να συχωρέσετε τα τολμηρά λόγια μου, έφτασε η στιγμή που μου είναι αδύνατον να κρυφώ πια το εαυτό μου. Αισθάνομαι πως πλημμυρίζω. Καθότι τώρα θερμαίνω στο στήθος μου σαν όλη την ελπίδα πως κάποια μέρα θα μπορούσα... Άλλοτε θα σ'αγαπάω τα υπόλοιπα.

Ο Τζόννη σηκώθηκε με αξιοπρέπεια και τινάζει τη σκόνη από το γόνατό του, τη στιγμή που μπαίνει η "Εβελ με το φλυτζάνι.

Τζόννη, θα μου πής επιτέλους τί επαθες σήμερα;

Ο Τζόννη έχωσε το χέρι του στην τσέπη του σακακιού του, έβγαλε κάτι και το πέταξε στα γόνατα της Δίνας.

— Ορίστε ένα όμορφο κολλέι, γλυκειά μου. Ορίστε ένα διαμαντένιο δαχτυλίδι. Ορίστε και μια καρφίτσα. Όχι όμως, αυτά λέω να τα χαρίσω στη Τζάνη για να πάει να σε ζηλεύει. Στο αυτοκίνητο είναι κι' ένα γούνινο παλτό για σένα. Είναι και διάφορα άλλα πράγματα να δεν μπορώ να θυμηθώ ακριβώς τί και τί. Αγοράζω ό,τι κι' αν μου έφερναν μπροστά μου. Θαρώ πως είναι και μερικά καπέλλα και φουστάνια. Αν δεν σ'αρέσουν, μπορείς να τα στείλεις πίσω. Δεν ήμουν ακόμα εντελώς ζαλισμένος και θυμάμαι πως είπα το ξεκαθάριστο.

Είπα μεθυσιμένος Τζόννη; ρώτησε η Δίνα. Αλλά όχι, χωρίς να πιστεύω τα μάτια της, τα πράγματα που ήταν σκορπισμένα στα γόνατά της. Πάλι, παραδόχτηκε ο Τζόννη. Μην το κοιτάς, από καχυποψία, μωρό μου. Είναι διαμάντι το παλτό. Το πήρα από το Μπαρναμπόθ στο γυμναστήριο.

ΚΙ' Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΗΤΑΝ ΝΕΚΡΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 55)

για να μη πεινάσουμε αν δεν μας θρουνε γρήγορα. "Ε, σαν να κάθεται αρκετά στο δισκίο, είναι η σειρά του Νέντ να κάνει βάρδια. "Ελα από δω, Πάρσονς, να τα κουβεντιάσουμε. Αυτό είναι διαταγή.

Ο Νέντ σηκώθηκε για να συμμορφωθεί με τη διαταγή του Μάρκου, αλλά ο Πάρσονς έχωσε το χέρι στην τσέπη και τραβήξε ένα μεγάλο σουγιά. "Ανοιξε τη λήμα και τον έσφιξε απειλητικά στο χέρι.

— Μη με ζυγώση κανείς. Καθήστε πίσω. Δεν σ'απερίμενα, να κρατάτε σεις το δισκίο. Θα το κρατήσω εγώ.

Ο Νέντ κοίταξε τον Μάρκο και κείνος του ανταποκρίθηκε την ματιά.

— Άκουσε, Πάρσονς, δεν βγαίνει τίποτα μ' αυτό τον τρόπο. "Αν τσακωθούμε, είμαστε χαμένοι. Μόνο αν έχουμε εμπιστοσύνη ο ένας στον άλλον θ' αντέσουμε. "Ελα, άφησε το δισκίο στον Νέντ.

— "Εχει δίκιο, είπε ο Νέντ. Πρέπει να μείνουμε ενωμένοι. Κρύψε το σουγιά και δώσε μου το δισκίο.

Έκανε να προχωρήσει κατά την πρόκληση.

— Εβελ, κανείς τί συνέβαινε μέσα στο κεφάλι του Πάρσονς. "Απ' τη μία φοβόταν αυτούς τους δυο που τους θεωρούσε συνεπείς ακόμα από το "Τέρας Σίτς" κι' από την άλλη φοβόταν να μείνει μόνος. "Ισως νακανε λάθος, ίσως έπρεπε να υποχωρήσει και να φύγει το νού του σε κάθε τους κίνηση. Για μια στιγμή κατέβασε το σουγιά, αλλά τον ξανασηκώσε αμέσως.

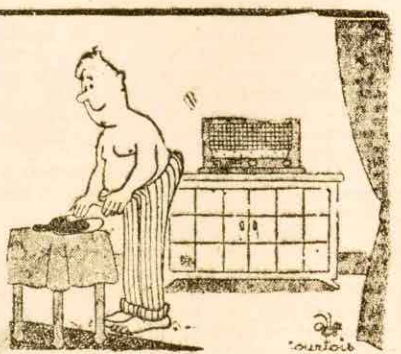
— "Όχι, είπα. Καθήστε εκεί που είστε. "Εγώ θα κρατάω το δισκίο. Δεν σ'απερίμενα, να κρατάς το δισκίο.

Ο Μάρκος και ο Νέντ συζητήσαν το πράγμα για ν' αποφασίσουν τί θα κάνουν. Ο Πάρσονς παρακολουθούσε κάθε τους κίνηση, πασχίζοντας να μαντέψει τί ψιθύριζαν ο ένας στον άλλο.

— Πρέπει να τον τιμωρήσουμε, είπε ο Μάρκος. Να πάρουμε μια γολέτα. να την κόψουμε στη μέση και ο καθένας μας να πih ένα ποτηράκι νερό. Αυτό θα τον συνετίσει. Πεινάει και διψάει.

— Ήπιαν από ένα ποτηράκι νερό και έφαγαν μισή γολέτα, παρακολουθώντας τον Πάρσονς.

— "Όσο προχωρούσε τ' απόγεμα, η ζέστη δυναμούνε. Ο Μάρκος και ο Νέντ στερώναν ένα κομμάτι παραδόξανο

ΠΡΩΙΝΗ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ

— Και τώρα, χωρίς να κάμψετε τα γόνατα, ακουμπήστε ελαφρά τις μύτες των παπουτσιών σας!

στην πλώρη. Χώθηκαν από κάτω κι' έδωσαν τα πουκάμισά τους. Τώρα έδωσαν μονάχα το πορτοκαλί πανί και τον Πάρσονς στο τιμόνι. Ο ήλιος χτυπούσε τον Πάρσονς κατακέφαλα. Άλλα αν και ο ιδρώτας κυλούσε ποτάμι από πάνω του, δεν ξεκολλούσε τα μάτια από τους συντρόφους. Για μια στιγμή, αθέλητα, του ξέφυγε παρακαλεστός:

— Δώστε μου λιγάκι νερό.

— Άλλ' αμέσως ανατινάχτηκε ξαφνιασμένος που είχε επιτρέψει στον εαυτό του αυτό το πράγμα.

Ο Μάρκος σηκώθηκε και πήγε στο κιβώτιο με τα τρόφιμα και το νερό. "Εδωλε το παγούρι.

— "Εχει όσο νερό θέλησης. Φύγε μονάχα από το δισκίο.

Ο Πάρσονς κούνησε πεισματικά το κεφάλι.

— Θα πρέπει να με ξεκολλήσετε από δω.

Κανείς τους δεν μίλαγε πια. Ο Μάρκος δεν ξαναγύρισε στη σκιά. Πλάγιασε κοιτάζοντας τον Νέντ και δεν συλλογίζονταν τίποτα. Ο Νέντ μουρμούριζε και μαδούσε ένα κομμάτι από τσιγάρο. Ξάφνου, σά ναχε πάρει μια απόφαση, πετάχτηκε δριμύς και κοίταξε τον Πάρσονς.

Ο Νέντ ζύγωνε τώρα τον Πάρσονς σφίγγοντας τη γροθιά. Το πρόσωπό του ήταν κατακόκκινο, μουσκεμένο στον ιδρώτα.

— "Ε, κοίτα τί μας κάνει ο φίλος! φώναξε του Μάρκου. Μας φέρνει οληνώρα δολέτες.

Πραγματικά, έτσι που κρατούσε το τιμόνι γυρισμένο στα δεξιά ο Πάρσονς, η βάρκα διέγραφε τώρα ένα μεγάλο κύκλο. "Ακούστηκε το τρελλό, παράφορο γέλιο του Πάρσονς.

— Βρωμιάρη, τρελλή! ούρλιαξε ο Νέντ.

Ο Πάρσονς γελούσε τώρα πιο δυνατά. Και κρατούσε το τιμόνι πάντα γυρισμένο στα δεξιά. Ο Νέντ σταμάτησε να φωνάζει.

Επείσε η νύχτα, αλλά πέρασε κάμποσο όσο να καταλάβουν ότι σκοτεινίασε. "Επείτα από μια ώρα ο Νέντ άρχισε να μουρμούριζε ένα σκοπό, που έμοιαζε με θρήνο. Ο Μάρκος τούτε να σταματήσει και σ'αν απάντησε ο Νέντ δυναμώονε τη φωνή. "Αλλά στο τέλος σταμάτησε. "Ακολουθήσε σιγαλά.

Ο Πάρσονς, αν και δεν τον έβλεπαν, κρατούσε ακόμη το τιμόνι. Ο Μάρκος ήταν σίγουρος πως είχε τα μάτια ορθώνοντά και το σουγιά στο χέρι. "Εβγαλε το σουγιά του και σύρθηκε κατά την πρόκληση. "Ισως ο Πάρσονς κοιμόταν και τότε θα πέφτε πάνω του.

— Άλλά πριν ζυγώση άκουσε τη φωνή του:

— "Ε, γυέ της σκύλας! "Ενα δῆμα ακόμα και θα σε γδάρω!

Ο Μάρκος δεν απάντησε. Γύρισε στη θέση του και απόμεινε να κοιτάζει τη νύχτα.

— Ήταν πρωί όταν ο Μάρκος ξύπνησε μ' ένα τράνταγμα. Ο Νέντ κοιμόταν πλάι του. Ο Μάρκος έτριψε το σαγόνι του κι' ένοιωσε να τον αγκυλώνουν τα γόνατα. Γύρισε κατά τον Πάρσονς που κρατούσε ακόμα το τιμόνι. Τα μάτια του ήταν ματωμένα, με μαύρους κύκλους ολόγυρα. Μόλις ο Πάρσονς είδε τον Μάρκο να τον κοιτάζει, έφτυσε στη θάλασσα και γέλασε. Είχε κάτι το τρελλό ετούτο το γέλιο.

Το γέλιο ξύπνησε τον Νέντ. "Ανασηκώθηκε, κοιτάζοντας τον Μάρκο και τον Πάρσονς.

— "Ακόμα στο δισκίο; είπε. "Ελα, φίλε, λογιέμαι. Δεν είναι καιρός για παιγνίδια. "Όχι, άστα. "Άκου, Μάρκο. Είμαστε δυο μέρες από την Νέα Καληδονία. Σίγουρα κάποιος θα μάς διη. Περνάμε εκατοντάδες πλοία από δω. "Αστών αυτών να κρατή το τιμόνι. "Ελα να φάμε έμεις.

— "Επείσε έρποντας ως το κιβώτιο με τα τρόφιμα και το άνοιξε. "Άφησε μια κραυγή.

— Μάρκο! Μας τα πήρε όλα. Κοι-

μήθηκες έχτες τη νύχτα. Γιατί να μη μείνη ένας μας εγύπνος να τα φυλάει; Γιατί να μείνατε τόσο ήλθιοι;

Ο Μάρκος όρμησε προς τα εκεί, κοιτάζοντας χωρίς να πιστεύει τα μάτια του το άδαιο κιβώτιο. Ο Πάρσονς άδραξε πάλι να γελάει. Τον κοιτάζον έτσι που γελούσαν, ριχνώντας προς τα πίσω το κεφάλι.

— Ελα να του ριχτούμε, φώναξε ο Νέντ, κι' έκανε μια κίνηση. "Αλλά ο Πάρσονς σταμάτησε τα γέλια και τράβηξε το σουγιά. Πήρε στάσι άμυντική. Ο Μάρκος κράτησε το χέρι του Νέντ και μίλησε στον Πάρσονς, σά να ήταν κανένα παιδί.

— "Ελα, Πάρσονς, δώσε μας λίγο φαγητό.

— Δεν έχω τίποτα.

— Δεν έχεις τίποτα; Ξέσπασε ο Νέντ. "Ήταν γεμάτο το κιβώτιο. Τι τάρκα;

— Τα πήρα την ώρα που κοιμόσαστε, είπε με ειλικρίνεια ο Πάρσονς. "Εφαγα και ήπια όσο ήθελα και έβριξα τα υπόλοιπα στη θάλασσα. Χαρώ πως θα πεινάσετε πριν από μένα.

Ο Νέντ και ο Μάρκος κοιτάχτηκαν. Ξάφνου, ο Νέντ άρπαξε ένα κομμάτι και τινάζε σαν κοινόρι καταπάνω στον Πάρσονς, που σκυβόντας το απέφυγε εύκολα. Το κομμάτι έπεσε στο νερό. Ο Νέντ τινάζε ένα σωβίδιο στο νερό, κάνοντας τον Πάρσον να σκύβει στα γέλια. Ο Μάρκος άδραξε τον Νέντ πούν πετάχτηκε τίποτα άλλο. Τον τράβηξε γάλα και τον βάστηξε κορφαμένο στα σα-νιδια πιέζοντας του το στήθος με το γόνατο, μέχρι να καμάρει.

Έκανε φοβερή ζέση και δεν είχαν σταγόνια νερό. "Αρμένιζαν άσκατα, το πορτοκαλί πανί κρεμόταν ξέπνοο, σαν την ψυχή τους. Για μια στιγμή ο Νέντ τινάχτηκε δριμύς και κούνησε τη γροθιά του στον Πάρσονς. "Επείτα ησύχα-σε πάλι.

Ο Μάρκος είχε θυιστή σε όνειροπολήσεις. Θυμόταν ένα καυγά που είχε με τον άδελφό του έδω και είκοσι χρόνια, και σκεφτόταν πόσο δίκιο είχε τότε. Θυμόταν το ψέμα που είχε πih, όταν ήταν παιδί και έκλεψε κάτι δώλους. Θυμόταν μια γολοπούλα που είχε φτιάξει κάποτε η μητέρα του.

Διψούσε και πεινούσε. Μα κυρίως διψούσε. Συλλογίζονταν ένα μεγάλο άσκι νερό και μυρτιά και παγωτά: Ξάφνου, του μπήκε η σκέψη πως σε ένα άλλο κιβώτιο υπήρχαν τρόφιμα και νερό.

— "Εκανε να όρμησε προς τα κεί, αλλά συγκρατήθηκε. Κοίταξε τον Νέντ. Γιατί τόχα να τα μοιραστή μαζί του; "Απεφάσισε να κρατήσει το μυστικό του, μέχρι να πείη η νύχτα, όποτε θα μπορούσε να τα γαρή μονάχος, την ώρα που οι άλλοι δυο θα κοιμόνταν.

Πρόεξε πως ο Πάρσονς δλοένα και πιο συχνά έφερνε ύφους από την κούραση. "Αλλά τινάζονταν πάλι αμέσως. Ο Πάρσονς είχε να κοιμηθί 24 ώρες. Ο Μάρκος υπελόγισε πως δεν θα δόσταγε περισσότερο από άλλες 24.

Νύχτωσε πάλι. Μόλις υπελόγισε πως ο Νέντ είχε κοιμηθί, ο Μάρκος σύρθηκε στο κιβώτιο, όπου είχε φανταστή ότι υπήρχαν τρόφιμα. Το άνοιξε εύκολα και ψαχούλεψε. "Ήταν άδαιο, τουλάχιστον από τρόφιμα.

Ο Μάρκος άκουσε ένα σύστημα στο σκοτάδι κι' ένοιωσε στο πρόσωπό του την ανάσα του Νέντ.

— Τι λες, του ριχνόμαστε;

Ο Πάρσονς κρατούσε ακόμα το τιμόνι. "Από κεί που στέκονταν ζαρωμένοι, ο Πάρσονς φαινόταν πελώριος— σωστός γίγαντας. Κοίταξε τον Νέντ και κούνησε το κεφάλι.

— Θα μάς διη στο σελινόφωτο.

Ο Νέντ δεν αποκρίθηκε και σύρθηκε μακριά του. Ο Μάρκος οίχτηκε με απογοήτευση στο άδαιο κιβώτιο. Πεινούσε. "Ο Πάρσονς μπορεί ν' αντίεξη, άναλογίστηκε. Ο πόνος από το

στομάχι του έφτασε στο κεφάλι. Γά μια στιγμή, έσφιξε τα μάτια κι' έκλαψε πικρά, πασχίζοντας να καταπίνει τα άσφυλητά.

Θα πρέπει να άποκοιμήθηκε, καθώς έκλαψε. Ξύπνησε τα χαράματα. Θα 'χε όρέξει τη νύχτα, γιατί τα ρούχα του ήταν ύγρα. Πρώτη του σκέψη ήταν να δολή το πουκάμισο στο στομα και να το γλειψί, αλλά στον πάτο της βάρκας είχε μαζετή λίγο νερό και σύρθηκε ως εκεί. Το ήπιε με την γλώσσα, σαν ζωο. Πεινούσε ακόμα, αλλά το νερό τον έκανε να αισθάνεται καλύτερα. Ο πονοκέφαλος κατέβαινε ως τα έρεθισμένα μάτια του. Κοίταξε στην πρόκληση. Ο Πάρσονς κοιμόταν, γέρνοντας πάνω στο δισκίο.

Ο Μάρκος δίστασε λίγο, ναόθοντας ένα σφίσιμο στο λαιμό. "Εδωλε τον σουγιά του, τον άνοιξε και σύρθηκε ως εκεί. Τον έφτασε, χωρίς να τον ξυπνήσει. Λογάριαζε να κόψει τον λαιμό του Πάρσονς, γιατί αυτό τον ευκόλυνε με τόσο μικρό σουγιά. "Αλλά γύρισε το κεφάλι, την τελευταία στιγμή και το λεπιδί τρύπησε το σαγόνι του Πάρσονς. Ο Πάρσονς έδωλε μια στριγγιλιά. Ο Μάρκος τράβηξε τον σουγιά γοργά και τον έμπηξε στον λαιμό του Πάρσονς, τραβώντας τον από το ένα αὐτί ως το άλλο. Το αίμα τινάχτηκε πάνω στο πρόσωπο του Μάρκου. Τού έβαψε το πουκάμισο και τα παντελόνι. Ο Μάρκος ένοιωσε ανακούτωση. Θάκωνε έμετο, αν είχε να δολή κάτι. Ο Πάρσονς σωριάστηκε στο καθίσμα και προσπαθούσε να φέρη τα χέρια στο λαιμό του. "Αλλά, σε λίγες στιγμές, το κορμί του κοκκάλωσε, το κεφάλι του έπεσε προς τα πίσω και το αίμα έχλαξε ακόμα.

— Άνδισαμένος ο Μάρκος, έσπρωξε το κορμί και το έβριξε στη θάλασσα. Το αίμα άπλωσε πάνω στο νερό, γύρω από το πτώμα, που έπλεε ακόμα. Το παρακολουθούσε ακόμα, όταν παρουσιάστηκε μια κι' ύστερα άλλη τριγωνική φτερούγα. "Εβλεπε τους κορφαίες να πέφτουν πάνω στο πτώμα του άνθρώπου, που 'χε σκοτώσει, και να το κομματιάζουν.

— Τι έγινε; είπε ο Νέντ. Είσα γεμάτος αίματα.

Ο Μάρκος κοίταξε τα χέρια του.

(Συνέχεια στη σελίδα 58)

ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΙΣ

— Λοιπόν, συμφωνώ. Εσείς θα μάθετε να φτιάχνετε καρέ και ο σύζυγός σας θα πάει να παίξη πίπιζα!

— Λοιπόν, συμφωνώ. Εσείς θα μάθετε να φτιάχνετε καρέ και ο σύζυγός σας θα πάει να παίξη πίπιζα!

— Λοιπόν, συμφωνώ. Εσείς θα μάθετε να φτιάχνετε καρέ και ο σύζυγός σας θα πάει να παίξη πίπιζα!

— Λοιπόν, συμφωνώ. Εσείς θα μάθετε να φτιάχνετε καρέ και ο σύζυγός σας θα πάει να παίξη πίπιζα!

— Λοιπόν, συμφωνώ. Εσείς θα μάθετε να φτιάχνετε καρέ και ο σύζυγός σας θα πάει να παίξη πίπιζα!

— Λοιπόν, συμφωνώ. Εσείς θα μάθετε να φτιάχνετε καρέ και ο σύζυγός σας θα πάει να παίξη πίπιζα!

— Λοιπόν, συμφωνώ. Εσείς θα μάθετε να φτιάχνετε καρέ και ο σύζυγός σας θα πάει να παίξη πίπιζα!

— Λοιπόν, συμφωνώ. Εσείς θα μάθετε να φτιάχνετε καρέ και ο σύζυγός σας θα πάει να παίξη πίπιζα!

— Λοιπόν, συμφωνώ. Εσείς θα μάθετε να φτιάχνετε καρέ και ο σύζυγός σας θα πάει να παίξη πίπιζα!

— Λοιπόν, συμφωνώ. Εσείς θα μάθετε να φτιάχνετε καρέ και ο σύζυγός σας θα πάει να παίξη πίπιζα!

— Λοιπόν, συμφωνώ. Εσείς θα μάθετε να φτιάχνετε καρέ και ο σύζυγός σας θα πάει να παίξη πίπιζα!

— Λοιπόν, συμφωνώ. Εσείς θα μάθετε να φτιάχνετε καρέ και ο σύζυγός σας θα πάει να παίξη πίπιζα!

— Λοιπόν, συμφωνώ. Εσείς θα μάθετε να φτιάχνετε καρέ και ο σύζυγός σας θα πάει να παίξη πίπιζα!

ΗΤΑΝ ΠΙΑ ΑΡΓΑ

σμά. Είναι γνήσιο και έγγραμμένο. Το Μπαρναμπόθ ήταν πολύ πιο κοντά στο Μπαρναμπόθ από το "Απικόττερη

— Μά...;

Ο Τζόννη της φώναξε:

— Σίγουρα δεν το ήξερες πως σήμερα ήταν το Γκράν Πρί, ψέματα; "Ετυχε λοιπόν να πιάσω το γνानीν. "Εδωσε σαράντα φορές τη μίζα, μαϊμουδίτσα μου. Σαράντα φορές! Τι λες γι' αυτό;

— Τζόννη! Η Δίνα ήταν τώρα κι' αυτή άναστατωμένη. Πόσα κέρδησε;

— Κρατήσουν καλά και θα σου πω. Τέσσερες χιλιάδες γουάτες... ούτε πεντάρα λιγότερο.

— "Όχι βέβαια τέσσερες χιλιάδες λίρες; Τέσσερες χιλιάδες λίρες ήταν τα έξοδα του νοικοκυριού τους για όλο το χρόνο.

— Τέσσερες χιλιάδες λίρες, είπε με καμάρι ο Τζόννη. "Αν πάλι προτιμάς το ποσόν σε σελλίνια, ογδόντα χιλιάδες σελλίνια.

— Να πάει η όρη, μουρμούρισε η Τζάνη που έδωσε για το ντύσιμό της μόνο σαρανταπέντε λίρες το χρόνο.

Της Δίνας της είχε κοπή η άνασα.

— Τζόννη! ελπε έσπνοη, Τζόννη δεν μπορώ να το πιστέψω. Και τί θα τα κάνουμε;

— Τι θα τα κάνουμε; είπε ξαφνιασμένος ο Τζόννη. Θα τα ξεδεψουμε, φυσικά.

7.

Η Δίνα και ο Τζόννη συζητούσαν ακόμα τί θα έκαναν με τα κέρδη του Τζόννη.

Η Τζάνη είχε φύγει χωρίς την καρφίτσα. "Αρνήθηκε έπιμονα να τη δεχτή. Αυτά όρες τώρα η συζητήσις εξακολουθούσε ζωηρή μέσα στο σαλόνι. Είχαν άνετες επάνω να ντυθούν ένα τέταρτο αργότερα από τη συνηθισμένη ώρα της Δίνας. Μά και τότε ακόμα δεν είχαν πάρει να συζητήσουν μ'εσ' από την άνοιχτη πόρτα που χωρίς την κρεβατοκάμαρα της Δίνας από την τουαλέτα του Τζόννη.

Ο Τζόννη ήθελε να ξεδεψή τα αναπάντεχα κέρδη του. Η Δίνα δεν είχε την ίδια γνώμη.

Η Δίνα ήταν επηρεασμένη από τη γενναϊοδωρία του Τζόννη κι' από τις θερμές εκδηλώσεις της αγάπης του. Η πρώτη του σκέψη ήταν γι' αυτήν. "Όπως φαίνεται, μίλησε αμέσως στο αυτοκίνητό του κι' έτρεξε σαν τρελλός στο Μπαρναμπόθ για να της άγοράσει ό,τι του πέρασε από το νού του. Το διαμάντι του δαχτυλιδιού της ήταν περίφημο. Η Δίνα υπελόγισε πως θα το είχε πληρώσει διακόσιες λίρες το λιγότερο. Το κολλέι είχε ένα πανταγί από σμαράγδια. Η καρφίτσα είχε ένα όμορφο μαργαριτάρι. Η γούνα του παλτού της ήταν μινκ. Το αυτοκίνητο ήταν γεμάτο κοπέλλα και φορέματα για να διαλέξει. Η Δίνα τρώμαζε και μεθούσε ταυτόχρονα μπροστά στα τόσα δώρα.

— Δεν πιστεύω να τα πλήρωσες όλ' αυτά; τον ρώτησε συσταμένη.

— Ός το τελευταίο, τη ξεβαίωσε ο Τζόννη. Μά που τα έζηκες τα λεφτά; Μά δεν έλεγες πως θα ξεαργύωνες την επιταγή τη Δευτέρα;

— Ω, τα πήρα αμέσως.

Η Δίνα ήταν τόσο παραχαλισμένη από την ευτυχία της ώστε έίχεσε να συζητή με ποιο τρόπο τα είχε πάρει τα λεφτά ο Τζόννη.

Απορούσε και η ίδια ύστερα από καιρό, κάθε φορά που θυμόταν πως όδτε καν σκέφτηκε πως ο Τζόννη είχε άπτεήσει την υπόθεσή του. Είναι όμως τόσο μεγάλη η διαφορά ανάμεσα στο κέρδος και στο χάσιμο, που και όταν ακόμα το θυμήθηκε, οι παρατηρήσεις της ήταν πολύ χλιαρές.

— Τζόννη, μου είχες δώσει το λόγο σου, πως δεν θα ξανάπαλνες ποτέ.

— "Ελα τώρα, χρεσάει μου, το ξέρεις πως δεν το έλεγα σοβαρά.

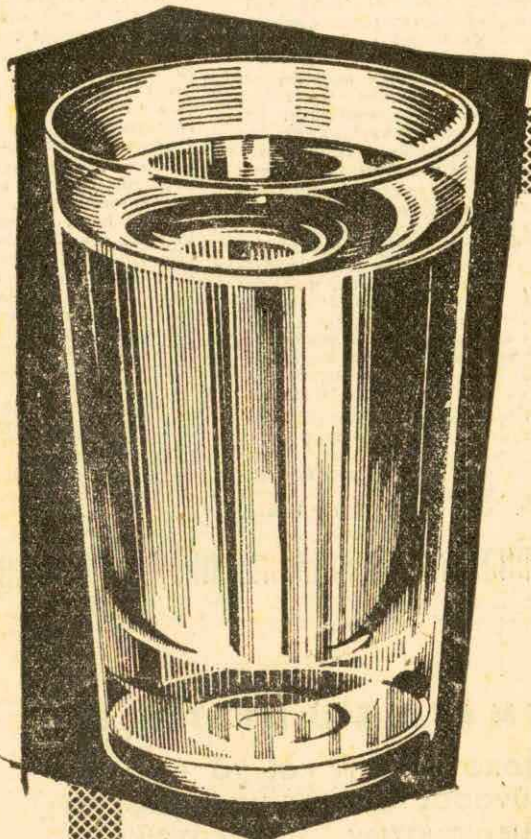
— Μά έγω το πιστέυα. "Ασφαλώς το πιστέυα.

— Θα ήθελε καλύτερα να μην είχα κερδήσει τα πάντα τα χιλιάδικα; ο Τζόννη ρωτούσε μ' ένα πονηρο χαμόγελο.

— Θα είχα στενοχωρηθί πολύ αν έχανες. Πόσα είχες παίξει; Πήρες σαράντα φορές τη μίζα σου... Τζόννη είχες ποντάρει εκατό λίρες! "Εκατό λίρες... Τζόννη!

— Ήταν απόλυτα βέβαιο, δικαιολογήθηκε ο Τζόννη. Μου το είχε πει ο ίδιος ο ιδιοκτήτης του αλόγου. Δεν ήπηρε η παραμικρή πιθανότητα να νάσω. Σχεδόν δεν ήταν παιγνίδι. "Απλούστατα

58

ΑΔΕΛ 11/59

Κάθε φορά
πού πίνετε
ένα
ποτήρι νερό,
σκεφθήτε
τήν

ΙΖΟΛΑ

Γιατί και η ΙΖΟΛΑ σάς σκέπτεται κάθε μέρα, φροντίζοντας να καλυτερεύει πάντοτε την ποιότητα και να ελαττώνει συνεχώς τις τιμές.

ΚΟΥΖΙΝΑ K 700. Με τρεις έστιες των 1.800, 1.200 και 800 βάττ • Οι έστιες είναι από ειδικό χυτοσίδηρο και αποδίδουν ταχύτητα • Φούρνος με θερμοστάτη, μεγαλύτερος από κάθε αντίστοιχης ξένης, σχολαστικά μεμονωμένος με ύαλοβάμβακα • Θερμοθάλαμος, όπου μπορείτε να ζεσταίνετε το φαγητό σας, δίχως να ξοδεύετε πολύ ρεύμα.

Ή κουζίνα είναι έμαγέ και συνοδεύεται από ένα ταψί έμαγέ και δύο σχάρες.

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 3.600

ΙΖΟΛΑ

Η ΙΖΟΛΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΙ 14 ΤΥΠΟΥΣ
ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΚΟΥΖΙΝΩΝ

